

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARSHA CANHAM

"NEFESİNİZİ KESECEK, HEYECAN VERİCİ BİR HİKAYE."

AFFAIRE DE CONER

BENİM EBEDİ
AŞKIM

ABD'NİN
EN ÇOK SATAN
YAZARI

Çeviren: Gökhan Doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MARSHA CANHAM

BENİM EBEDİ AŞKIM

"Dokunaklı... Destansı... Bu yetenekli yazar, kaçırılmaması gereken, merak uyandırıcı bir macera yaratmış."

Booklist

"Canham, tarihi ayrıntıları, mizahı ve kalbe dokunan karakterleriyle müthiş bir olay kurgulamış. Parmak ısırtan zekası ve kılıç kullanmaktaki ustalığıyla, Juliet'in Savaşçı Prenses Zeyna'dan hiçbir farkı yok. Geleneksel roman biçimlerinden, kahramanlarından ve çekişmelerinden bıkan okurlar, bu küçük hazineyi güzel bir kaçamak olarak görecekler."

Publishers Weekly

"Okuyucuyu saran, heyecanlı kurgunun ardındaki hareketi, yaşama tutkusunu güçlü ve bağımsız lider Juliet sağlıyor. Tarihi aşk romanı hayranları bu canlı ve güçlü on yedinci yüzyıl hikayesinden büyük zevk alacaklar."

Midwest Book Review

www.arunas.tc

PDF Kitap Araması: arunas.tc s://rantey.org

17.00 TL

GİRİŞ

Benim Ebedi Aşkım

İpek yırtılınca nasıl bir ses çıkarsa, işte öyle bir ses çıktı. Tamberlane, kendisine doğru gelen oku görmedi, sadece sesini duydu, duyar duymaz da hemen yana çekildi. Kendisini öylesine ucu ucuna kurtardı ki okun sivri ucunun yanağını yalayıp geçişini bile hissetti. Hızlıca arkasını döndü, kılıcı elindeydi. Kızıl incileri andıran kan damlaları kılıcından yere dökülüyordu. Bir zamanlar beyaz olan harmanisi, şimdi onu bir haçlı askeri ilan eden asa kadar kızıldı. Zırhı parçalanmış, dağılmıştı. Bedeni ok ve kılıç darbeleriyle yaralanmış, kanı muharebe alanında onlara saldıran saracenlerin* kanlarına karışmıştı. Saracenler, Kudüs'e giden toprağı yanık yolun her santiminde Hristiyan ordusunu takip etmişlerdi. Şehrin kapılarına 20 kilometreden az kalmıştı. Her ne kadar Saracen ordusu çölde bozguna uğratılmışsa da liderleri Selahattin* teslim olmayı reddetmişti. Daha dün İngiliz kampına gelen habere göre Mısır'dan takviye kuvvetler, kâfirleri desteklemek ve Kutsal Şehrin savunmasını güçlendirmek için gelmişlerdi. Çatışmalar devam ediyordu. Bunlar, güneşin parlak ışınlarıyla kum tepelerinin ardında yükselmesi ile başlayıp kızıl ve buğulu rengi ile çölün karanlığında kaybolmasıyla, içine batmasıyla biten kanlı ve vahşi meydan muharebeleriydi. Adamlarının Aslan Yürekli

* ç.n.: Haçlı Seferleri sırasında Avrupalıların Araplara ve genel olarak Müslümanlara verdiği isim.

*ç.n. : Mısır ve Suriye Sultanı, Eyyubi Hanedanı'nın kurucusu Selahattin Eyyubi.

lakabını taktığı Kral Richard, Kudüs'ü fethetmekte kararlıydı. Bu amaçla da ordusunu Ağustos sıcağının sefil koşullarında ilerletiyordu, ancak onun sonsuz gibi görünen gücü bile artık tükenmeye başlamıştı. Neredeyse her sabah yüksek ateş ve bozuk bağırsaklarla uyansa da yakıcı güneşin altında altın gibi parıldayıp bir aslan yelesi gibi görünen zırhını ilk kuşanan yine o oluyordu.

Tamberlane, Outremer'e kralından iki yıl önce gelmişti. Çöl sıcağının ne kadar acımasız olduğunu da, Saracenlerin onlara duyduğu sonsuz nefreti de çok iyi biliyordu. Saracenler muharebede öldürülenleri, inançları için şehit düşmüş kişiler olarak övüyorlardı. Hepsi de inanmış kimseler olduklarından çok çetin ve çok iyi savaşıyorlardı. Bir karınca ordusu gibi çölde sürünerek ilerliyor, böylece kumda görünmez oluyor, hızlı ve dayanıklı muhteşem atları üstünde ise rüzgâr gibi hareket ediyorlardı.

İşte tam o gün, saldırı ok sağanağı şeklinde başlamıştı. Atılan oklar, Kral Richard'ın kampını kurduğu küçük kıyı kasabasına yağıyor, sadece askerler değil köylüler de öldürülüyordu.

Tamberlane, kendisini çatışmanın ortasında buldu. Güneş, narin çöl kumunu, parıldayan toz bulutuna çevirmişti. Köyde panik hâkimdi, herkes etrafta kaçışmaktaydı. Kimileri başlarını ellerinin arasına alıp her yönden üzerlerine yağın oklardan kurtulmaya çalışıyordu. Kimileriye sadece durdukları yerde kalarak ölümlerini feryatlarla bekliyordu.

Tamberlane, gözünün ucuyla çamur bir kulübeden fırlayan bir kadın gördü. Kadının kucağında mavi battaniyeye sarılı bir bebek vardı. Acımasız bir ok, kadının başına saplandı. Peçesini yırtarak yanağından dışarı çıktı.

Bir sonraki saniye ise yine kılıcını savurmak zorunda kalmıştı. Dikkati, topuz kullanan iri cüsseli bir Saracen'e kaydı. Topuz, uzun bir zincire bağlı, sivri demir uçları olan bir toptu. Topuz, göğsünün önünde bir daire çiziyor, zırhı ve pamuğu ucu ucuna ıskalıyordu. Saracen'in gözlerinden inanmış bir fanatiğin nefreti okunabiliyordu. Saracen ileri bir adım atarak zinciri şimdi de başka bir ölümcül vuruş için döndürmeye başladı.

Benim Ebedi Aşkı

Bir zamanlar Tamberlane'in inancı tamamen saf ve kesin, bağlılığı mutlak, kanaati ise sarsılmazdı. Yirmi birinci yaş gününün arifesinde şövalye ilan edilmiş, bir sonraki günün akşamında ise savaş rahipleri kürsüsü önünde eğilip kılıcını ve hayatını Tapınak Şövalyesi Tarikatına adayacağına yemin etmişti. Bütün maddi mülkler, bütün dünyevi arzular ve hırslardan tövbe ederek Tanrıya hizmet edeceğine dair söz vermiş; kararlı bir şekilde ve gönül rızası ile hayatı boyunca Papazlık Kurumunun hizmetkârı ve kölesi olacağı sözünü vermişti.

“Senin üstünde hüküm sahibi olan Tapınağın Efendisine ve Başrahibe hayatın boyunca itaat edeceğine dair Tanrıya ve Hz. Meryem’e yemin eder misin?”

“Evet, Kudretli Tanrının yardımıyla, yemin ediyorum.”

“Tarikatımızın emirlerine ve geleneklerine hayatın boyunca sorgusuz, kuşkusuz ve koşulsuz olarak itaat edeceğine dair Tanrıya ve Hz. Meryem’e yemin eder misin?”

“Evet, Kudretli Tanrının yardımıyla, yemin ediyorum.”

“Yaşadığın müddetçe Tanrının sana bahsettiği bütün gücü ve kudreti son damlasına kadar Kutsal Kudüs Şehrini fethetmeye yardım etmek için kullanacağına; bütün gücün, iraden ve şerefine İsa Mesih’in krallığının sahip olduğu her şeyi korumaya yardım edeceğine dair Tanrıya ve Hz. Meryem’e yemin eder misin?”

“Evet, Kudretli Tanrının yardımıyla, yemin ediyorum.”

İki ay sonrasında, Kıbrıs’a gitmek için hareket eden bir gemideydi. Üzerinde inancı kadar saf ve bozulmamış bir harnisi vardı. On iki yaşında bir delikanlı olduğu zamandan beri, bir gün Tanrı adına kılıç kullanmayı arzuluyordu. İnancı yoğun bir ışık gibiydi, acımasız çöl güneşi kadar kuru ve sıcak...

Geride kalan dört yıl boyunca ise bu ışığın parıltısı solmaya başlamıştı. Sarsılmaz inancı şüphe ve kaygıyla aşınmıştı. Sorgusuz itaati, pejmürde halde ve zavallı durumdaki Müslümanlar spor olsun diye öldürülüp, başları, av hayvanları gibi mızrak uçlarına asılırken bunu izleyen kardeşlerinin kahkahalarıyla test-

ten geçmişti. Hristiyanlık adına işlenen cinayetlere şahit olduğu her an test devam etmişti. Aslan Yürekli Richard'ın, aylar süren kuşatmanın görüşmeler sonucunda Acre'nin teslim alınmasıyla bitişinden sonra, çoğunluğu kadın ve çocuk olan iki bin yedi yüz tutukluyu idam etme emriyle ise neredeyse kopma noktasına gelmişti. Tutuklular, kralın kendilerini serbest bırakacağı sözüne güvenerek, rehine olmayı kabul etmişlerdi. Ancak Kral Richard, şehrin kontrolünü eline almanın birinci haftasında hepsinin şehir kapılarının dışına sürüklenip idam edilmelerini emretti.

Tapınak şövalyeleri, en ön saflara geçip katliamı gerçekleştirmişlerdi. Katliamı tamamlamak, tam bir gün sürmüştü. O gün boyunca Tamberlane'in sırtı sürekli olarak dönüktü, dikkatini ise insanlarını kurtarmaya çalışan Müslümanlara çevirmişti. O gece şehre döndüğünde, kapının dışındaki o kan gölüne yayılmış dehşete bakmakta güçlük çekmişti. Şövalye ve Tapınak Şövalyesi olarak yemin ettiğinden beri ilk defa, sevgisi için böyle berbat bir bedel isteyen bir Tanrıya şükür dualarını sunmak artık içinden gelmiyordu.

Ancak, aylar sonra, burada siyah ve beyaz ipek Beauseant altında hala dövüşüyor, hala Haçlıların savaş çılgılığı, "Kutsal Sepulchre'yi hatırlayın," ile harekete geçiyordu.

Tamberlane dişlerini sıkarak cesaretini topladı, Saracen savaşçısı zinciri ve topuzunu başının üstünde büyük bir tıslama sesi ile döndürüyordu. Bakışları birden alevlendi, yanağına ok saplanmış kadını gördü. Kadın, çarpışan askerler ve şahlanan savaş atlarından kurtulmaya çalışıyordu. Elindeki bohça düşmek üzereydi, dengesini sağlayıp yanan köyden çölün açık kumlarına doğru koşmaya başladı.

Top, hışırdayan bir ses çıkararak miğferinin çeliğini sıyıracak kadar yakınına geldi. Tamberlane hemen dikkatini topladı. Bu Saracen, büyük bir belaydı. Geniş kolları Tamberlane'in kılıcıyla tek bir vuruşta alt edemeyeceği kadar güçlüydü. Öyle ki, muhtemelen ilk vuruşu basit bir darbeymişçesine geri tepecekti.

Tamberlane, risk alarak Saracen'in bir sonraki hamlesini bekledi. Topuz yine dönmeye başlamıştı. Topunu, Tamberlane'e

Benim Ebedi Aşkım

doğru fırlattı. Tamberlane çevik bir hareketle toptan kurtuldu, topuzun zincirini yakalayıp topu hızlı bir şekilde Saracene yönlendirdi. Top Saracenin çevresine dolandı, ucundaki demir uçlar vücuduna saplandı ve omurgasını parçaladı.

Saracen, kanlı tükürükler saçıp çığlıklar atarak Tamberlane'in önüne düştü. Şövalye yere düşen gövdeyi köşeye itti. Bakışları bir kez daha uzaklarda görünen mavi battaniyeye takıldı. Kadın, elinde bebeği ile yolun en uzak köşesine kadar gitmiş, yumuşak kumun içinde tökezliyordu. Yorgun ve şaşkın görünen kadın, ikide bir tökezliyor, ayakları üzerinde durmakta güçlük çekiyordu.

Tamberlane, yeşil gözlerini kısıtı. Bir çift atlı Tapınak Şövalyesi, kadını gördüler. Meydan muharebesini bırakıp kılıçlarını da çekerek kadını takibe koyuldular. Onlar da toz ve kan içinde, en az Tamberlane kadar sefil ve bitap durumdaydılar. Aralarından birini, miğferindeki çentiklerin yapısından tanıdığını fark etti.

Bu, Hugh de Bergerette idi. Kendisi Acre'de idamlar için kılıcını ilk çeken ve kanlı katliam meydanını son terk eden kişiydi. Baştan aşağı kana bulanmıştı, görünüşe göre bundan haz duyuyordu.

Tamberlane aceleyle Saracenin cesedi üzerinden geçip açık kumlara doğru koşmaya başladı. Niyeti iki Tapınak Şövalyesinin önünü kesmektir. Üzerinde otuz kilo ağırlığında bir zırh varken, şiddetli sıcaklığın altında sabahtan beri dövüşüyordu fakat şövalyeler atlarını kadının önünde dizginledikleri anda, kendisi de oraya ulaştı.

Ne yaptığının farkında olmadan kadını düştüğü yerden kaldırdı, kocaman bedenini siper ederek kadının önünde durdu.

"Çekil önümüzden, Kardeşim. Buraya Tanrının işini halletmeye geldik."

"Tanrının işi orada. Erkeklerin kılıçları ve topuzlarıyla savaştığı yerde. Bu yalnızca bir kadın. Hem de ciddi şekilde yaralanmış. Elinde de bebeği var." diye karşılık verdi düşük bir ses

tonuyla.

“Eldeki bebekler, ellerinde silahları olan askerler olmak için büyürler. Şimdi Tanrı adına çekil önümüzden.” diye homurdandı şövalyelerden bir tanesi.

Tamberlane derin bir nefes aldı. İleri doğru hamle yapıp şövalyenin kılıcını elinden aldı. Sonra kılıcı kabzasından sertçe ayırdı.

“Bana ömür boyunca yetecek kadar Tanrı adına işlenmiş anlamsız katliam gördüm.” dedi ve elindeki kılıç parçalarını tiksintiyle yere attı. “Başka bir tanesine daha tanık olmak istemiyorum.”

Kılıcı parçalanan şövalye, o kadar şaşırılmıştı ki atı üzerinde savsakladı, dizginleri zar zor tutabildi.

“O, sefil bir köylü.” diye söylendi. “Daha da sefil bir kafirin orospu annesi. Tanrı ile kutsal anlaşmanı bunu savunmak için mi bozacaksın?”

Tamberlane bu soruya hiçbir cevap vermedi. Soğuk yeşil gözlerindeki alev, tek başına bir cevaptı. Tamberlane’in fiziksel özellikleri vücudunu kaplayan kir tabakası ile gizlenmiş, zırh ile gölgelenmiş olduğundan de Bergerette ancak bu ürkünç göz renginden Tamberlane’i tanıyabilmişti.

“Tamberlane. Tanrı adına, bu Ciaran Tamberlane. İğrenç kokulu bir orospunun peşinden koşuyor. Yoksa bebek senden mi? Bu yüzden mi kendine ve Tanrının emrine ihanet ediyorsun?”

İlk şövalye atının kontrolünü sağladı ve kaşlarını çatarak, “Bence haklısın, Hugh. Şöyle bir bakalım mı? Bakalım bebekte beyaz mı ve bu şeytan gibi gözleri yeşil mi?”

Tamberlane vücuduna oturan bir ağırlık hissetti. Ardından bu tuhaf ağırlık etrafındaki havayı saracak şekilde yayıldı. İki şövalyenin kendisi ile dalga geçtiklerini duyuyordu. Ancak sesleri boğuklaştı, kelimeler anlamsızlaştı. Çarpışan çeliklerin sesleri, ölen insan ve hayvanların çığlıkları soldu, bulanıklaştı. Bu seslerin yerini, Tamberlane’in parmak ucundan yerdeki kuma

Benim Ebedi Aşkı

damlayan kanının sesi aldı. Hatırladığı bir sonraki şey, atların nefeslerinin sesi, silahtarların böğürtülerini andırmasıydı. Kendisi de bunu hareketlerinin zamanlamasını ölçmek için kullanıyordu. Silahıyla öne doğru atılarak ilk şövalyeye kılıcının yüzüyle vurdu.

“Kardeşi”nin kırılan çene kemiğinin sesi ile irkilen ve duyduğu çığlık yüzünden semerinde tökezleyen de Bergerette içgüdüsel olarak ikinci bir darbeye karşı kılıcını çekti. Ancak çok geç kalmıştı. Yaptığı hareket kolunu Tamberlane’in kılıcının hizasına getirdi. Tamberlane’in indirdiği kılıç darbesi ile kolunun yarısı kesilen de Bergerette kanlar içinde kaldı.

Tamberlane’in onlara karşı hiçbir acıması yoktu. Arkasını döndü. Kadını elinden tuttu. Onu güvenli kum tepelerine doğru götürmeye çalıştı. Ancak kadın hala çok korkuyordu. Çığlıklar atıyor, ayaklarını kumun içine batırıp ayakta durmaya çalışıyordu. Tamberlane elini tutarken, kadın kendisini tırmalıyordu. Ancak bir yılan derisi gibi Tamberlane’in üzerini sarmış olan çelik yüzünden tırnakları zarar görüyordu. Tamberlane yürümeye devam etti. Kadını arkasından sürükledi.

Ne zaman ki ilk kum tepesine ulaştı, işte o zaman durakladı ve bir süre Akdeniz’in enginlerine baktı. Akdeniz bütün ihtişamı ile önünde uzanıyordu. Masmavi deniz, kendisinden de mavi bir gökyüzü altında parılıyordu. Dalgalar solgun köpükten başlarını gösteriyor ve kıyıdaki kumları yıkıyorlardı. Bunu yüzyıllardır yapıyorlardı ve nice felaket, savaş, katliam olsa da daha yüzyıllar boyunca kumları yalamaya devam edeceklerdi.

Yeniden yürümeye başladı. Elindeki zırhlı eldiveni çıkarıp yere attı. Çenesinin altından başlığını söktü, miğferini de çıkarıp kumun üzerine attı. Papazların istediği şekilde tıraş olmuş saçları, terden kafasına yapışmıştı. Kendisini kana bulanmış harmanisinden kurtarmaya çalışırken ter damlaları boynundan vücudunun geri kalanına boşalıyordu. Bu harmani, zırhın altında duran pamukla doldurulmuş deri bir korumaydı. Gömleği ve tozlukları hariç üzerindeki her şeyden kurtulduğu zaman, kıyı şeridine ulaşmıştı. Döndü ve sahilin batısına doğru yürümeye

Marsha Canham

başladı. Yürüdükçe dövüş seslerinden ve Kudüs'e giden yoldan uzaklaşıyordu.

Bir saat boyunca yürüdü, belki de daha fazla. Botları ıslak kumun üzerinde iz bırakıyordu. Uzaklarda görülen palmiye ağaçları dikkatini çekmişti. O tarafa doğru yürümeye koyuldu. Kendisine bir tek, gölgesi eşlik ediyordu. Kadının nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Elini ne zaman bıraktığını ya da kadının ne zaman kaçtığını hatırlamıyordu.

Ağaçlara ulaştığında, orada sadece kısa bir süre kaldı. Gözlerini ağaçlara dikti. Güneş, havanın serinlemesine izin verecek kadar alçalmıştı. Hafif bir esinti, kum tepelerini suya doğru sürüklüyordu. Palmiyelerin yapraklı tepeleri, boynunu bükmüş bir ihtiyar gibi eğilmişler, batan güneşin keskin ışınlarını bir kılıç gibi bölmüşlerdi. Bu görüntü, üzerindeki uyusukluğu atmış, onu etrafa bakmaya zorlamıştı. Kamptan kilometrelerce uzaktaydı. Ne bir silahı, ne de zırhı vardı. Saçının kesim tarzından hala bir Tapınak Şövalyesi olduğu anlaşılıyordu. İroni henüz kaybolmamıştı. Bir zamanlar bütün dünyevi mal varlığını Tanrıya hizmet etmek için yok saymıştı. Ancak hala içinde onun da ölümlü bir insan olduğunu gösteren insani izler kalmıştı. Şimdi en büyük isteği, onu savaşa ve öldürmeye bağlayan her şeyden kurtulmaktı; fakat üstünde hala Tanrının gerçek bir savaşçısı olduğunu gösteren maddi izler vardı.

Yaptıklarının geniş yankı uyandıracığının farkındaydı. Nedeni ne olursa olsun, başka bir kardeşe kılıç kaldırmak, papazlıktan kovulma bedelinde bir suçtu. Bunun nedeni bir kâfiri savunmaksa, bunun bedeli aforoz ve büyük bir utançtır.

Papazlık umurunda bile değildi; efendinin verdiği her emri sorgulayacaksa bir papaz ya da Tapınak Şövalyesi olmayacağı açıktı. Uzun süredir yanlarında savaştığı adamlar da umurunda değildi. Tapınak Şövalyelerinin kendisi ile konuşması yasaklanacaktı, kralın şövalyeleri ona sırtlarını döneceklerdi, bir korkak ya da hain muamelesi görecekti.

Dalgaların kıyıya attığı bir odun parçası üzerine oturdu. Başını ellerinin arasına alıp eğildi. Gözlerinde ıslak bir sıcaklık

Benim Ebedi Aşkım

vardı ve bu, yorgun hissetmesine neden oluyordu. Aynı yorgunluk kendisine doğru gelen iki gölgeyi gördüğünde verdiği tepkiyi de yavaşlatmıştı. Adamlar gelip kumda, önünde durdular. Siluetlerinden uzun elbiseler giydikleri anlaşıyordu. Araplar... Saracenler... Belki de Selahattin'in kampından gelen savaşçılardı ve kendilerine Tanrının şövalyeleri diyen tıraşlı savaşçı papazların yaptığı katliama şahit oldukları bir köyden dönüyorlardı.

Şimdi de bu şövalyelerden bir tanesini tek başına dolaşırken bulmuşlardı. Silahı yoktu, çığlığını duyuramayacak kadar da uzaktaydı.

Tamberlane gözlerini kapadı. Doğrusu, eğri kılıcın yavaşça kınından çekilirken çıkardığı o kusursuz sesi duyduğunda, rahatlamak için zayıf bir dua fısıldamayacak kadar gururlu değildi, çünkü kafa kesme işlemi hızlı ve acısızdı. Onu bir cehennemden diğerine gönderecek olan kişilere yüzünü bile dönmeden başını daha da eğdi ve çeliğin soğuk öpücüğü için boynunu biraz daha açtı.

BİRİNCİ BÖLÜM

İngiltere, 1194

Okun kendisine saplanmasına ramak kala, içgüdülerini kız kulübe kapısının gölgesine göndermişti.

Oklar, açık araziden köye doğru gelen yarım düzine tatar yaylı adamdan geliyordu. Öldürücü bir soğukkanlılıkla gözlerini kurbanlarına dikmişlerdi. Birini bulur bulmaz silahlarını kaldırıyor, nişan alıyor ve yirmi santim boyundaki oklarını fırlatıyorlardı. Arkalarındaysa durmadan gülen ve bağırarak dört atlı şövalye vardı. Giydikleri yün zırhların üzerinde onları ayırt edecek bir arma, herhangi bir işaret yoktu. Saldırının son anına kadar habersiz olan masum köy, kimliklerini belli etmek istemeyen adamlar tarafından saldırıya uğramıştı. Silahsız köylülere pusu kurmak, bütün yasaları çiğneyen ve şövalyeliğin şeref kodunun her kaidesini kirleten bir hareketti.

Fırlatılan ilk okların uçlarına ziftlenmiş bez parçaları sarılmıştı. Bunlar düştükleri yerde yangın çıkarıyorlardı. Sis, şafak vakti yaklaşan saldırganları, içinde gizleyecek kadar kalındı. Ancak, açık araziden serseri bir el gibi gelen rüzgâr sisi süpürüyor, okların düştüğü yerdeki kıvılcımları körüklüyor, yangının çatılara sıçramasına neden oluyordu. Saniyeler içinde, çamur ve dal parçalarından yapılmış evlerden kapkara bir duman yükseliyordu.

Köydeki üç kambur eşek alevler samandan yapılmış ahır damlarını yalarken kaçamayacak, hatta anıramayacak kadar yaşlı ve yorgundu. Bu yüzden tatar oklarının ikinci fırlatılışında,

anında ölmüşlerdi. Köydeki tek süt ineği ve bir çift besili domuz da ölmüştü.

Çatılar tutuştukça, insanlar büyük bir panik içinde evlerinden dışarıya kaçıyor, ellerindeki tırmık ve tırpanlarla çaresizce öldürücü oklardan kurtulmaya çalışıyorlardı. Arkalarından karıları geliyor, onlar da çocuklarını ellerinden tutuyor, onları güvende olabilecekleri ormanın içine götürmeye çalışıyorlardı. Keçiler ve tavuklar etrafta kaçıyorlar, okçuların hedeflerini şaşırtıyorlardı. Bu okçular, deneyimli nişancıları, durmadan ok fırlatıyor, her fırlatışlarında da hedeflerini vuruyorlardı. Öncelikli olarak erkekleri ve bunların oğullarını hedef alıyorlardı.

Hepsi usta katillerdi. Ahırın duvarının arkasında saklanan bir adamı takip ettiler. Ateş ve dumanın onu dışarı çıkmaya zorlamasını beklədiler. Adam kısa bir süre dayanabildi. Kadınlarsa bu kadarına bile dayanamıyorlar, hemen dışarı kaçıyorlar, oklardan nasiplerini alıyorlardı. Çoğu sırtlarına inen oklarla hemen yere düşüyordu.

Amie, nalbant kulübesinin girişinde çömelmiş vaziyette durdu. Gözleri duman yüzünden yaşıyor, burnu ise akciğerlerinden havayı çeken sıcak dalgası yüzünden yanıyordu. Giydiği eski püskü kıyafet tutuştuğundan sırtı ve omuzları yanıyordu. Tek çaresi ormana kaçmaktı, aksi takdirde alevlerin arasında kalıp ölecekti. Ağaçlar elli adım ötesindeydi. Arada, küçük bir sebze bahçesi dışında hiçbir şey yoktu.

Dişlerini sıktı, ağlamaklı bir şekilde bir dua okudu ve kapıya yönelerek var gücüyle koşmaya başladı. Bir saman balyasının arkasına gizlendi. Kalbinin atışını duyabiliyordu. Birden başka bir ses daha duydu. Duyduğu ses, birkaç metre ötesine düşen okun sesiydi. Saman balyasının arkasından çıkıp yeniden koşmaya başladı. Bir sağa bir sola kaçıyor, okçuların hedefi olmaktan kurtulmaya çalışıyordu. Hafif ve cılızdı. Vücudundaki tek yumuşak bölüm göğüslerinin çevresindeydi. Göğüsleri, giydiği kıyafetin altında sıkışmış olduklarından, oldukça küçük görünüyorlardı. Saçlarını örmüştü, örgüsü kahverengi bir ip gibi sırtından sarkıyordu. Eteğinin köşelerini, bacaklarına sarmış, ke-

Benim Ebedi Aşkı

merine dolamıştı. Böylece uzaktan bakan biri, kendisini genç bir delikanlı ile karıştırabilirdi.

Bir ses duydu. Ardından iki keskin ok, topuklarına çok yakın bir yere düştü. Kaçarken çıplak baldırlarına değen çakıl taşlarını hissedebiliyordu. Ağaçların gölgesi altında yetişen eğreltiotlarının yanından geçerken bir kez bile arkasına dönüp bakmadı. Beline kadar gelen bu otlar oldukça sıkı. Yeri, yeşil bir örtü gibi sarmışlardı. Eğer yeterince uzaklaşabilirse, kurtulma şansı vardı.

Bir ok sesi daha duydu. Otların arasına çömeliyordu ki bir şey aniden omzuna saplandı ve onu ileri doğru fırlattı. Kaygan killi toprağın üzerinde, dizleri üstünde zar zor durabildi. Emekleyerek, eğrelti otu denizinin daha derinine daldı. Bir yöne doğru on-on beş adım attı. Sonra birden yönünü sola doğru kaydırıp ve bir on-on beş adım daha ilerledi. Sonra koşmaya devam etti, oklardan ve vahşi çığlıklardan kurtulabilmek için her saniye yönünü değiştiriyordu. Şimdi rüzgâr ona yardım etmek istiyormuşçasına esiyordu. İstikrarlı bir biçimde esip eğrelti otlarının uçlarını salladığından kızın kaçış yönünü gizliyor, onu hedef olmaktan kurtarıyordu.

Başka bir ses, yüreğini ağzına getirdi. Korkuyla arkasına baktı, otları ve çalıları yara yara gelen atı fark etti. Şövalyelerden biri katliam sahasını terk etmiş, onu takip ediyordu. Yüz adım öteden bile ne kadar kocaman biri olduğunu görebiliyordu. Atı ise çalılarının arasından geçerken dev gibi görünüyordu. Şövalye, başlık zırhını kapatmıştı, yüzünü kaplayan ızgaradan gözlerini seçmek mümkün değildi. Ancak kız adamı tanıyordu ve ne için geldiğini de biliyordu. O ve diğerleri bir haftadır onu yakalamaya çalışıyorlardı. Şimdi de köylüler, onu gizlemenin bedelini ödüyorlardı.

Ağlamaklı bir şekilde, yeniden çalılarının arasına çömelerek ormanın derinliklerine doğru ilerlemeyi sürdürdü. Nehrin ana damarlarından biri, köye yakın bir yerlerden akıyordu. Fakat son bir haftasını yatakta ateşler içinde geçirdiğinden buradaki patikaları ve yolları bilmiyordu. Bu yüzden bir kör gibi, nereye git-

tiğini bilmeden koşuyordu. Omzundaki ağrı yüzünden eliyle omzunu tutuyordu.

Bir anda çalılar bitti ve uçurum benzeri bir yere geldi. Dereyi bulmuştu; fakat dere dik bir yamacın altındaydı. Durup arkasına baktı. Hemen bir kök parçasına tutunarak, aşağıya inmeye başladı. Ancak altındaki toprak, ağırlığını taşıyamadı ve hızla düşmeye başladı. İkinci bir köke tutunarak düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı, fakat bu, omzunun daha da kötüleşmesine neden oldu. Okun ucunun kemiğine kadar değdiğini hissetti. Acı bir çığlık atacaktı, ama kendine, zorla da olsa, engel oldu. Artık dayanmıyordu, kökü bıraktı, yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Düşüyordu. Çürümüş yaprakların üstüne düştü. Yapraklar düşüşünün etkisini hafifletmişti. Ama bu düşüş yüzünden ok vücudunun daha da derinine saplanarak, vücudunun ön tarafından, elbisesini delip çıktı.

Acıdan neredeyse kör olmuştu. Dere yatağının üzerini saran kök kümesinin altına sürükledi kendisini. Bacaklarını çürümüş yaprakların arasına gizleyebilmek için zayıf bir hamle yaptı. Ancak daha önce hiç hissetmediği bir ürperti, boynunun ucundan başlayarak göbeğine kadar kaydı, bütün vücudunu uyuşturdu.

Adam oradaydı. Dere yatağının üzerindeydi. Atını dere yatağına doğru sürdüğünde, iğrenç kahkahası duyulabiliyordu. Bir süre sonra, duyduğu seslerden adamın kendisine doğru geldiğini fark edebildi. Hıçkırıklarına ve dualarının sesine, uzakta çekilen bir kılıcın sesi karıştı.

“Efendim... orada.”

Bir şövalye, silahtarının gösterdiği yöne baktı. Ağaçların tepelerinin ardından kara bir duman yükseliyordu. Dumanın altında bir köy vardı. Bu köy, varlığından haberdar olduğu fakat hayatı boyunca gitme ihtiyacını hiç duymadığı, ormanın ortasında kalan küçük bir köydü.

“Belki de ormanda yangın çıkmıştır.” diye fikir yürüttü, yamaklardan bir diğeri.

Şövalye kıstığı yeşil gözleriyle dumanı yokladı ve derin

Benim Ebedi Aşkım

bir nefes aldı. Bunun sıradan bir orman yangını olmadığından şüphelendi. Şüphesinin doğrulanması gecikmedi. Ormandan fırlayarak kendilerine doğru gelen bir köylü gördüler. Köylünün hali berbatı.

“Efendimiz Tamberlane! Köyümüz saldırıya uğradı. Yirmiden fazla adam... Şövalyeler... Piyade askerleri...” Adam durdu. Nefes nefese kalmıştı, artık konuşamıyordu. Arkasındaki diğer üç ormancı, omuzlarından yaylarını çıkardılar. Silahtar Roland, atını mahmuzlayıp yaklaştı ve kaşlarını çatı.

“Efendim, şövalyeler fakir bir köye neden saldırırsınlar ki?”

Tamberlane başını sallamaya başladı, ancak sisin içinden onlara doğru gelen zayıf çığlık seslerini duyunca durdu. Bu kadar uzaktan bile çığlıklardaki korku ve dehşet okunabiliyordu. Bu sesler, üç yıldır kafasında yankılanan ve neredeyse her gece rüyasına giren seslerle aynıydı. Roland, içgüdüsel olarak kılıcını çekti. Hala gençti ve bir ölümlü olduğunu fark edemeyecek kadar cahil ve istekliydi. Tamberlane, şövalyelerden sayıca daha az olduklarını belirtmesinin anlamsız olacağını düşündü. Ormancıların ellerinde orak biçimli kılıçları ve avlanmak için kullandıkları yayları vardı. Bu yaylar için de tahminen ikişer düzine okları vardı. Genç silahtar ise erkekliğini göstermek için büyük bir heyecan duyuyordu. Olgunluk yılı yaklaşıyordu ve henüz Tamberlane’e bağlandığı iki yıl öncesinden bugüne yeterince dövüş deneyimi yoktu. Dahası, üzerlerinde av giysileri vardı. Onları koruyacak deri yelekleri ve geyik derisinden tozlukları dışında bir şeyleri yoktu. Ölünecekse bu uğurda ölmek en iyisi olacaktır, diye düşündü.

Tamberlane’in vücudunu farklı cins bir zırh sarmıştı. Kılıcını düzelitti. Yayını semerdeki yerinden çıkardı. Bu, bir Galli silahıydı ve İngiliz yayından iki kat daha uzundu. Yaklaşık iki yüz metre uzağa kadar ok fırlatabiliyordu. Hedefi şaşırmıyor ve bir zırhlı delebilecek kadar hızlı gidiyordu. Şövalyelere yaraşmayan bu silahlara ilgisi yeni başlamıştı. Kullanma yeteneğini de git-tikçe arttırıyordu. Bir ağaç gövdesini elli adım uzaktan vurabili-

yordu. Tabi, hedef sabit kalırsa...

Roland'ın gözlerindeki arzuyu küçümseyerek atını kara dumanların yükseldiği yöne doğru sürdü. Ne tesadüftür ki o gün terbiye etmek için vahşi alaca atına binmeye karar vermişti. Ancak bu atta da bir savaş atının heyecanı ve gücü hissedilebiliyordu. Tamberlane'in sürekli yoldaşları, ısıklıkla gelen emre ağaçların arasından sessiz ve tedbirli şekilde ilerleyerek yanıt verdiler. Küçük köye doğru ilerlemeye başladılar.

Dakikalar içinde köye yaklaşmışlardı. Sadece yanan kulübelerin kokusunu duymakla kalmamışlar, aynı zamanda yanan cesetlerin kokularını almışlardı. Yanan ceset kokusu, Tamberlane'in çok iyi bildiği bir kokuydu. Elini kaldırıp adamlarına yavaşlamalarını emretti. Diğer adamların da kendilerine yetişmesini beklediler.

Kısa bir süre sonra, iki gruba ayrıldılar. Tamberlane iki kurt köpeğini, Maude ve Hugo'yu, alarak doğuya doğru kıvrıldı, Roland da beş avcı ile birlikte batıya yöneldi. Çığlıklar birden kesildi, güçlü kahkahalar duyuldu. Bu kahkahalar saldırganların zaferlerini kutladıklarını gösteriyordu. Zaferlerini küstahça kutluyorlardı, arkalarında nöbetçi bile bırakmamışlardı. Roland hiç görünmeden mısır tarlasında emekleyerek geniş birkaç adım kadar ilerledi.

Avcıları onu savunmaları için ardına yerleştirdi. Her birinin ağaçların geniş gövdeleri arkasına saklanmasını bekledi. Bulunduğu yerden, kulübelerin yanmış vaziyetlerini görebiliyordu. Çoğu kulübe kül olduğundan artık duman seyreliyordu. Silahlı adamların cesetler arasında dolaşıp sağ kalan kalmış mı diye yokladıklarını gördü. Ayrıca oklarının değerli uçlarını geri alabilmek için cesetleri parçalıyorlardı.

Silahtar, sabırsızlıkla üç dakika bekledi. Ellerini altın sarısı saçlarının arasında dolaştırarak, gözlerini açık araziye dikip efendisinin bir yıldırım gibi gelmesini bekledi.

"Roland! İşte orada!"

Köylülerden bir tanesi parmağını yanmış kulübelere

Benim Ebedi Aşkım

birine uzattı. Askerlerden ikisi canlı bir kadın buldular. Merhamet dilemesine fırsat vermeden hançerlerini çektiler. Birisi kadının boğazını kesmek için eğilirken diğeri harcanan ok ucunu çıkarabilmek için canlı bedeni kesiyordu.

Roland, kılıfından iki ok çıkardı. Birini dişlerinin arasına aldı, diğeri yayına sürdü. Ağacın arkasından çıktı. Yayını kaldırdı ve oku adamın kalbinin ortasına sapladı. İkincisi de ne olduğunu anlamadan kalbine saplanan okla yere devrildi.

Ölüm köylülere nasıl fark ettirmeden ve hızlı şekilde geldiyse, şimdi de saldırganlara ormandan aynı şekilde gelmişti. Onlar da açık arazide yakalanmışlardı. İlk ok yağmuru hedefini buldu. Çoğu şaşkınlıkla tökezledi. Ne olduğunu anlayamadı. Şövalyeler kılıçlarını çektiler, başlıklarını da kafalarına geçirdiler. Ancak çoktan hedef tahtası olmuşlardı. Bir tanesi kaba etine saplanan ok yüzünden çığlık attı.

Açık araziden uzakta, Tamberlane yanan köyden gelen seslerin tonlarındaki değişimi ve bağrıışların tınısındaki farklılaşmaya bir lanet okudu. Dere yatağını takip edip köyü arkadan dolaşarak saldırganlara beklemedikleri bir yönden saldırmayı planlıyordu. Ancak şövalyelerden biri tam karşısındaydı. Atından inmiş, yere uzanmış genç bir köylü kızın karşısında duruyordu. Köyden kaçan kızı buraya kadar takip ettiği belliydi. Anlaşılan işini hemen bitirip diğerlerinin yanlarına dönmek niyetinde değildi. Kılıcını çekmiş, onu kızın eteğini, beline kaldırmak için kullanmıştı. Nahoş amaçlarla kızın cildine değen çelik, geçtiği yerde kanla çizilmiş parlak kıvıll bir çizgi bırakıyordu.

Çığlıkların şiddeti ve karşı koyuşlar yüzünden, şövalye bir süre duraklamıştı. Kılıcını kızın baldırları arasındaki yarıktaki dengede tutuyordu.

Tamberlane'i henüz görmemişti. Ancak durum değişmek üzereydi. Önünden hızla geçen bir ok dere yatağına saplandı.

Beceriksizliğine küfreden Tamberlane, yaya ikinci bir ok yerleştirdi. Yay gerdi ve oku elli metre ötesinde duran, göremediği düşmanını arayan şaşkıll şövalyeye fırlattı. Her ne kadar

bu sahtekârın göğüs kafesi yüz yaşında bir ağacınki kadar kalın olsa da karanlıkta gölgeler birbirine karışmıştı. Tamberlane'in deneyimsiz elleri hedefi durmadan kaçırıyordu. Attığı okun ucu şövalyenin göğüs kafesini ıskaladı; ama bileğine yakın bir yerden koluna saplandı. Demir başlık kemiğini parçaladı, tendonlarını ve damarlarını kesti, elleri kana bulandı.

Tamberlane yayı bıraktı ve kılıcını çekti. Kılıcı eskisi gibi önünde duruyordu. Eski alışkanlıklarına geri döndüğünün farkında değildi. Ağzından birkaç kelime çıktı, atını ileri sürdü.

Her şey bir anda olupbitti. Tamberlane'in kılıcı öldürücü bir hamle ile şövalyenin göğüs kafesinin üst bölümüne saplandı. Darbe o kadar güçlüydü ki şövalyenin kafası neredeyse vücudundan ayrılıyordu. Şövalye savsaklayıp dere yatağına düşerken, kılıcı çakıl taşları üzerine serildi.

Tamberlane atını dizginleyerek, döndü durdu. Başka bir hamleye gerek kalmadığını görünce, yavaşça dere yatağına yöneldi, kılıcını hazır bekletti.

Şövalyenin öldüğü belliydi. Kızın durumuysa bu kadar belli değildi, ama kontrol edecek vakit yoktu. Tamberlane bir ısıklık çalarak Maude ve Hugo'yu kızın yanında, onu korumaları için bıraktı. Atını açık araziye doğru sürdü.

Roland, saldırganları ormanın kıyısına çekmeyi başardı. Fakat saldırganlar karşılardakilerin yalnızca bir silahtar ve birkaç avcı olduğunu görünce bir çizgi halinde dizilip yaylarını yeniden doldurdular. Hatta yaralanmamış şövalyelerden iki tanesi kahkaha patlattı, fakat neşeleri çabuk kaçtı, çünkü Tamberlane heybetli atıyla arkalarından çıkıverdi.

Saldırganların çizgisi bir kez daha dağıtılmıştı. Öyle ki üzerlerine yağın oklardan kurtulmak için hantal tatar yaylarını bir kenara fırlattılar. Yerlerinde duranlar ise bu inatçılıklarının bedelini çok feci ödediler. Şövalyelerden bir tanesi başlığını bir kenara atıp kılıcını ve kalkanını hazırladı. Şövalye ile Tamberlane arasındaki mesafe azalınca ikisi de var güçleriyle kılıçlarını birbirlerine savurdular. Çıkan ses, bir kilise çanı kadar kuvvetli-

Benim Ebedi Aşkım

di. Hantal bir zırhı olmadığından ikinci vuruş için ilk doğrulan Tamberlane oldu. Bu sefer, kılıcın çeliği şövalyenin zırhını göçertti. Şövalye bir süre nefessiz kaldı, tuhaf bir hırıltı çıkardı. Şimdi sıra şövalyede idi. Tamberlane'in hemen toparlanıp karşı hücumu engellemesi gerekiyordu. Zira zırhı olmadığı için ilk kılıç darbesi bedenini parçalayabilirdi.

Roland, efendisinin arkasını kollamak için cesurca ileri atıldı. Ancak yaralanmamış olan ikinci şövalye, efendi ile silah-tarı arasında ayırım yapmıyordu. Öldürmek için doğmuştu. Amacı Roland'ı atından düşürmekti. Eğer iki uzun ok bu şövalyeyi hedef alıp oklardan biri kolunun altına diğeri de boğazına saplanmamış olsaydı, bunu başaracaktı.

Bunu iki okçu yapmışlardı. Quill ve Fletcher adlı bu iki okçu bir an durup birbirilerini kutluyormuşçasına bakiştılar. Kalçasına ok saplanmış üçüncü şövalye bu sırada, geriye kalanları ormanın içine çekilmeye çağırıyordu. Saldırıyı kendisi yönetiyordu, atını hızlıca ormanın içine sürdü, biraz sonra ise ağaçların ve gölgelerin arasında kayboldu.

Bu arada Tamberlane hala ölümcül bir dövüşün ortasında idi. Cesaretinden ve gücünden hiçbir şey kaybetmemiş rakibiyle kılıçlarını karşılıklı bir şekilde savuruyorlardı. Doğrusu, Tanrı adına insan öldürmeye alışmış bir adam gibi dövüşüyordu. Tamberlane bunu fark edince bir süre duraksadı. Bu kısa süreli duraksamada ise düşmanı, kolunda bir yara açtı.

Şaşkınlığını üzerinden atan Tamberlane kılıcının kabzasını iki eliyle tuttu. Rakibini sol kulağının altından yaraladı. Çelikten yapılmış miğferi kendisini koruyor olsa da darbe yüzünden boynu şiddetle omurgasından ayrıldı. At ve binicisi bir an döndüler. Binici ilginç bir açıyla atın üstünde kaldı. At, üzerinde ölü binicisiyle ormanın içine doğru dörtlale koştu.

Tamberlane gözlerini ona dikti. Elinde tuttuğu yay ter damlalarından parlıyordu. Bir an gözlerini kapattı, kafasında çalkalanan büyük bir uğultu vardı. Bu uğultu, dini şevkle coşan kalabalıkların çığlıkları, bağırıltıları ve seslerinin bütünüydü. Güneş bastırıyordu; sıcaklık çöl kumu üzerinden yükselmekteydi.

Kılıcın çeliği o kadar ısınmıştı ki üzerinde kan kabarcıkları oluşmuştu. Avucu da neredeyse tutuşacaktı.

Roland atını Tamberlane'in yanına sürdü. "İyi misiniz efendim? Yaralandınız mı?" diye sordu. Tamberlane birden kendine geldi, gözlerini kırpıştırıp kendisini kafasındaki uğultulardan ve görüntülerden kurtarabildi. Elinde yağlı bir ıslaklık hissetti. Şövalyenin yaraladığı kolunda kan vardı. Ancak bu yara, o kadar ciddi bir şey değildi. Oysa silahtarı oldukça endişelenmişti.

"Hayır, hayır, ağır bir darbe almadım. Ya sen?"

"Sanırım bir parmağım kırıldı. Tanrıya şükür, kılıcımı tuttuğum elimde değil."

Tamberlane, açık araziye vahşice baktı, Tanrının bugün orada olduğundan kuşkuluydu. Otuz, belki de kırk beden köyün yanan enkazı yanında yere serilmişlerdi. Daha da kötüsü ölenlerin çoğu, kadın ve çocuktu.

"Sizce bunlar kimdi, efendim? Bunu neden yaptılar?"

Tamberlane çenesini kavradı. Herhangi bir kuşkusunu dillendirmek istemiyordu. Bunun yerine Quill ve Fletcher'ı kaçan saldırganları uzaktan izlemeleri için gönderdi, böylece yeniden toplanıp karşı saldırıya geçip geçmeyeceklerini öğrenebilecekti.

Bunun dışında da ağzından başka bir şey çıkmadı. Atından inerek ölü şövalyeye doğru yavaşça yürüdü. Yüzü yere dönük yatıyordu. Tamberlane onu ayağıyla hafifçe dürttü. Kıyafetlerinde kime bağlı olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Kahverengi bir kıyafet giymiş, üzerinde ise herhangi bir arma ya da işaret yoktu. Paralı bir asker mi?

Biraz aradıktan sonra ölü şövalyenin zırhı altında içi altın sikkeleriyle dolu deri bir kese buldu. Tamberlane keseyi eline aldı, dudaklarını düşüncelere dalarak büzdü. Şüphesiz, kiralık katillerdi. Ancak aldıkları altının ağırlığı, işledikleri günahları karşılamıyordu. Bir paralı asker, bu iş için birkaç altından öte yağma ya da talan isterdi. Köy fakir bir köydü. Elleriindeki tek değerli şey büyükbaş hayvanları, kiralrı ile vergilerini ödemek için hasat ettikleri ürünleriydi. Savaşta dövüşmeye alışmış insan-

Benim Ebedi Aşkı

lar için bu, çok önemsiz bir işti.

Roland ile diğerlerinin kendisini izlediğinin farkında olan Tamberlane, elinden deri eldivenini çıkarmaya koyuldu. Çıkarması oldukça zordu. Kendi bileğine bakmaktan çekiniyordu. Kolundaki zırhları çıkarınca aldığı yarayı gördü. Yara kolundaki beş köşeli yıldızı dağıtmıştı. Zamanında, kendini öldürmesine ve bu kâbuslardan sonsuza dek kurtulmasına az kalmıştı. Ancak kendisini inançlarına bağlayan zayıf bağlantı, bunu yapmasını engellemişti.

Dönüp Roland'a baktı. "Hayatta kalan var mı, adamları kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

Roland başını salladı. "Hepsi ölmüş efendim. Buraya geldiğimizde onlar da ölüleri kontrol edip hayatta kalan varsa işini bitiyorlardı."

"Hiçbirini sağ yakalamayı akıl etmediniz mi?"

"Elimizde çok az ok vardı. Öldürmek için ok fırlatıyorlardı. Biz de aynısını yaptık."

Tamberlane kılıcını ölü şövalyenin üzerinde gezdirdi, sonra yerine koydu. Birden elindeki hafif sancıyı hissetti. Uzun yayı kullanırken kesilen parmaklarını ilk defa gördü.

"Bir kişi daha var. Genç bir kız. Ağır şekilde yaralanmıştı. Hala hayatta olduğundan kuşkuluyum. Maude ile Hugo'yu onu korusunlar diye bırakmışım."

"Kontrol etmesi için bir adam göndereyim mi?"

Tamberlane yapacağı şeyin faydası olmayacağını bildiği halde, köpeklere ıslık çaldı. Herhangi bir tepki gelmeyince atına bindi. "Ben gidip dikkatlerini çeken şeyin ne olduğuna bakayım. Siz de toparlanıp yola çıkın," dedi

Roland şaşkın bir ifadeyle, "Yola mı, efendim? Bu insanları gömmeden mi?"

"Bir sürü mezar açılması gerekiyor. Bunu yapmak için vaktimiz yok. Manastıra haber salıp, küreklerini ve dualarını hazırlamalarını söyleriz."

“Ama, efendim...”

“Bugün benim işaretimi beklemeyip saldırıya geçerek zaten bir kez itaatsizlik ettin. İkinci kez mi böyle bir şey yapmaya cüret ediyorsun?” dedi sessizce.

“Hayır efendim. Ben sadece düşünmüştüm ki...”

“Bunun üzerine düşünmen anlamsız. Buradaki adamların bütün gücünün bu olup olmadığını bilmiyoruz. Ormana doğru kaçan adamlar belki de daha büyük bir birliğe kaçtılar. Bilemeyiz. Eğer öyleyse burada olanlardan pek hoşnut olacaklarını sanmıyorum. Adamları al, kuzeye doğru git.”

Roland’ın omuzları aynı hizaya geçti, dudakları da düz bir çizgi haline geldi. İki senedir Tamberlane’e silahtarlık ediyordu. Bütün bu zaman boyunca Tamberlane’in yeşil ve donuk, gözlerinde hiçbir şefkat ifadesi görmemişti. Tamberlane’in gülümsediğini ya da kahkaha attığını hiç duymamıştı. Ağzından on kelimeden fazla çıktığı ise nadir görülmüştür.

Tamberlane, silahtarının sıkılaştıran gözlerinde kızgınlığı fark etti, ancak çocuğun gönlünü alacak vakti yoktu. Bir silahtar istemiyordu, ona ihtiyaç da duymuyordu zaten. Onu yanına almasının tek nedeni koca dünyada yalnız kalmış olmasıydı.

İngiltere’ye döndüğünde, amcası bir zamanlar Haçlı Seferine giden cesur, istekli ve genç şövalyenin uzak hatıralarını deşmişti. Şövalyenin anlamsız umutlarından uzaklaşmasını sağlamak için Roland’ı Tamberlane’in yanına verdi. Çocuk kendi rızasıyla geldiyse de bu büyük bir hataydı. Çünkü yıkılmış Tamberlane’in gerçekliği, genç adamın gözündeki parıltıyı kısa sürede yok etmişti.

Önemi yoktu. Çocuk, birkaç ay sonra yirmi bir yaşına basacaktı. Artık kendi yoluna gidebilecek kadar olgun olacaktı. Tamberlane de bu istenmeyen sorumluluktan kurtulacaktı. İkisi için de zamanın yavaş aktığını düşünüyordu.

Yüzünü ekşitti. Daha sonra atını dizginlerinden yakalayıp ormana doğru sürdü. Bir süre sonra ılık çalıp Maude’yi yanına çağırdı. Onun refakatinde dere yatağına gitti. Hugo orada

Benim Ebedi Aşkı

hala kızı koruyordu. Tehditkâr bakışlarla şövalyenin cesedine bakıyordu. Öyle ki, bir an canlansa ona saldıracaktı.

Tamberlane fısıldadığı birkaç kelimeyle onu uzaklaştırdı. Cesedin yanına eğildi. Paralı askerlerin bütün bir köyü öldürmek için neden kiralanabileceklerini anlamaya çalıştı. Başının bir kısmı suyun içindeydi. Tamberlane cesedi döndürmek zorunda kalmadan sırtındaki zırhı ve başlığı çıkardı. Nedense tanıdık bir yüz görmeyi bekliyordu, ama gördüğü yüz tanıdık değildi.

Köy onun arazisi üzerindeydi. Saldırının kendisine karşı yapılmış olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Son iki yılını herkesten uzakta geçirmeyi yeğlemişti. Ancak birileri onu bulmak istiyorsa bu hiç de zor değildi.

Belki de Haçlı harmanisinden kurtulduğu gibi isminden de kurtulmalıydı.

Maude'un soluk alırken çıkardığı ses yüzünden başını çevirdi. Kız ondan birkaç metre ötede yerde yatıyordu. Yüzü de bugüne kadar gördüğü en solgun yüzdü. Eteği hala baldırlarına dolanmıştı. Kılıç ayak bileğinden kasığına kadar bir kesik açmıştı. Bacağın gövdeyle birleştiği yerde, kan damlaları cinsel organına doğru akıyordu. Cildinin beyazlığının aksine orada çıkmış olan sarı kılları gözden kaçırmak mümkün değildi. Hem bu, hem de kızın göğüs kafesi üzerindeki tombul şişkinlik, onun ilk başta sandığı gibi bir çocuk olmadığını gösteriyordu.

Eski papazlık huzursuzluğundan mı, yoksa genç bir kızın bu şekilde yere uzanmış olmasını hoş görmediğinden mi bilinmez, hemen kızın üzerini örttü. Ayaklarını çamurun içinden kurtardı, kızın yanına eğildi. Kızın ayaklarına sarılmış eteğini tam kurtaracaktı ki kızın boğazında bir hırıltı duydu. Yüzüne yeniden baktı, az önce fark etmediği şeyi gördü. Şakağında ince mavi bir damar düzensizce çarpıyordu. Bir diğeri ise boynunun ince bir şeridinde çarpıyordu. Hala hayattaydı.

Bir ok ucu omzundan dışarı çıkmıştı. Kan boynundan beline kadar bütün elbisesini kaplamıştı. Altındaki yapraklar ise

Marsha Canham

kandan kıpkırmızıydı. Çok fazla kan kaybetmişti. Bir grup karınca bu kan ziyafetinden faydalanmak için toplanmıştı.

Bakışları kızın yönüne çevrilince, gözlerinin açık olduğunu görüp şaşırdı. Kız gözlerini amaçsızca havaya dikmişti. Ta ki bir gölgenin yanına eğildiğini görene kadar... Akdeniz'in suyu kadar mavi olan gözleri dehşetle açıldı, dudakları ağlamaklı bir şekilde büzüldü.

Tamberlane kızın bacakları arasında duran kılıcı hatırladı. Paralı asker kızı tam cinsel organının yanından ikiye ayırmaya hazırlanıyordu. Kızın, kendisini az önceki şövalye zannettiğini fark etti.

“Sakin ol, sakin ol. Seni bu hale getiren alçak artık öldü. Sana zarar vermek isteyen hain öldü. Benden korkmana gerek yok.”

“Öldü mü?” diye sordu. Gözlerini sağa sola çevirdi, sonra yeniden Tamberlane'inkilerle birleştirdi. “Benim gibi mi?” dedi korkuyla.

Tamberlane bugüne kadar o kadar çok ağır yaralı insan görmüştü ki kızın hayatta kalma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Kızın sorusunu duymak için eğilmesi gerekmişti. Kıza doğruyu söylemesinin ona bir iyilik mi yoksa kötülük mü olacağını bilemedi.

Kız, Tamberlane'in bileğini soğuk elleriyle kavradı ve “Lütfen, hadi öldür beni. Acılarına son ver,” dedi.

Tamberlane geriye doğru çekildi. Savaş alanında olsa ve bir arkadaşı böyle ağır yaralanmış olsa, hiç tereddüt etmeden acılarını hızlı ve temiz bir şekilde dindirirdi. Kızın ondan aynı merhameti beklemesinin hiçbir faydası yoktu. Tamberlane kararsız kalmıştı. Gözlerini kıza dikmişti. Kızın gözlerinden büyük bir gözyaşı süzülüyordu, boynuna doğru aktı.

Yüzündeki yaralara ve kirlere rağmen hoş bir yüzü vardı. Narin yüz hatları ve şefkatli bir yüzü vardı. Kızın güzel olduğunu düşündü ve bunu düşündüğüne şaşırdı. Güzeldi ve bu kaderi hak etmiyordu.

Benim Ebedi Aşkım

“Senin ölmen için daha çok erken,” dedi Tamberlane. Bu kelimelerin ya da umutların nereden geldiğini bilemedi. Uzun ve altın renkli kirpiklerini tekrar kırıştıtarak “Lütfen ...” dedi.

Kızın ağzından çıkan bu tek kelime, Tamberlane’in yüreğine bir hançer gibi saplandı. Nedenini anlayamadığı bir öfke içine doldu.

“Ölmene izin vermeyeceğim,” dedi kabaca. “Ölmeyi aklından bile geçirme.”

Yüzünde bir kızarıklıkla kıza doğru eğildi. Bir kolunu kızın omzunun altına diğer kolunu da dizlerinin altına geçirip kızı kaldırdı. Morarmış dudaklarından soluk aldığı duyuluyordu. Yarı baygın bir halde başını, Tamberlane’in göğsüne dayadı. Tamberlane biraz da zorlanarak atına bindi. Bu hareket kızı biraz sarstı ve ona acı verdi. Atın üzerinde kızı kucağına koyduğunda kızıdan akan kanı vücudunda hissedebiliyordu. Köpeklerle ıslık çaldı. Yavaş ve temkinli bir şekilde ormana girdi, kuzey yoluna doğru yöneldi.

Roland orada köylülerle birlikte bekliyordu. Tamberlane’in atı üstünde kucağında kızla geldiğini görünce o kadar şaşırılmıştı ki; Tamberlane’in kucağında Aslan Yürekli Richard olsa o kadar şaşırılmazdı.

Ağzı açık şekilde kıza baktı. Roland’ın soru sormasına fırsat vermeden, “Kız hala yaşıyor,” dedi.

“Yaşıyor mu? Köye kimin saldırdığını biliyor mu?”

“Şimdi boş konuşacak zamanımız yok. Hadi, al kızı. Sen onu daha nazikçe taşırsın.”

Roland atını yaklaştırdı. Ancak kızın omzundan fırlamış oku görünce kaşlarını çatı.

“Ok bir tıpa vazifesi görüyor, efendim. Onu biraz iterseniz, ok da çıkar.”

“Ancak kızı yere atarsam, çıkar bu ok.”

Silahtarın bakışları Tamberlane’e dikildi. Tamberlane başını çevirip, “Pekâlâ, biz kaleye ulaşmadan önce kız büyük

Marsha Canham

ihtimalle ölecek. Geyik nerede? Onu ormanda çürüsün diye bırakmadın değil mi?” dedi.

“Düşündük ki... Yani düşündük ki, efendim...”

“Demek ki yanlış düşündünüz. Buraya dolaba et götürmek maksadıyla geldik ve et götüreceğiz. İki adamı geyiği getirmesi için, diğer iki adamı da manastıra papazları bulması için gönder. Bu vicdanını rahatlatacak mı?”

Tamberlane atının dizginlerini eline aldı ve onu yola doğru sürdü. Kızın başı biraz yana kaydı. Ancak toparlanıp başını yeniden Tamberlane’in omzuna dayadı. Tamberlane kızın kendisine bakıyor olması umuduyla gözlerini ona dikti. Ancak gözleri ondan yana bakmıyordu. İstemsiz biçimde gözlerini kızın vücudunda gezdirdi. Yırtık korsesinin altından süslü bir haç görünüyordu.

Haçı gördüğü zaman kaşlarını çatı. Bir kez daha anladı ki inanç kötüye karşı koruma sağlamıyordu.

Uzun ve kanlı senelerin ardından bunu öğrenmişti. Kız ise bunu bir günden kısa bir sürede öğrenecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Taniere Kalesi bir zamanlar küçük bir arazi parçası olan bir yerde, çok küçük olduğu için ismi bile olmayan bir gölün ortasına kuruluydu. Normanlar İngiltere'yi fethettiklerinde ve Saksonların çamur ve keresteden kale surlarını, taşla güçlendirdiklerinde küçük bir ordu birliği aylarca çalışıp on metre genişliğinde bir su kemeri kazmış ve kaleyi çepeçevre sarmıştı. Dağılan siperler altı metre boyunda ve dört metre eninde kaya ve harçla değiştirilmişlerdi. Tahta döşeme kaldırılıp yerine üç kat uzunluğunda taştan kuleler dikilmişti. Her köşede bir kule vardı. Kuleler arasındaki mazgallı siperler, her yönden çok uzakları gözetleme imkânı sağlıyordu.

Yeni kurulmuş olan bu ada kaleye tek giriş, açılıp kapanan bir köprü ile mümkündü. Bu köprü bir tarafından kapıcı odası, öbür tarafından da gözetleme kulesi ile korunuyordu. Gözetleme kulelerinde çapraz şekilli pencereler vardı. Okçular içeriye izinsiz girmeye çalışanlara buradan saldırabilirlerdi. Kapı kuru meşe kerestesinden yapılmıştı. Keresteler birbirine demir ile tutturulmuştu. Bu demirleri bir usta, ejderha şekli verecek şekilde sarmalamıştı. Bu kapı içinde ölüm çukurları olan taş bir kemer altına oyulmuştu. Kaleyi savunanlar buradan, yanan zift ya da kaya fırlatabiliyorlardı.

Geniş ve yeşil bir arazi kalenin dış bölümünü oluşturuyordu. Burada da ahırları ve nalbantları kapsayan taş binalar vardı. İçeriye giriş, içerideki araziye ikiye ayıran duvar perdesini geçerek yapılıyordu.

İlginçtir ki surları bu kadar güçlü olmasına rağmen kalenin yeri stratejik olarak o kadar önemli bir yer değildi. Geniş Lincoln Ormanları kuzeyinde, deniz doğusunda, İngiltere'nin baronlukları da güney ve batıdaydı. Göl küçüktü, etrafını halka şeklinde saran ağaçlık, bir ordunun bir ayda geçebileceği kadar yoğundu.

Taniere Kalesinin varlığı, kraliyet kütüğü için sadece not alınıp geçilen bir yer olarak görünüyordu. Hiçbir kral burayı ziyaret etmemişti. Hiçbir rakip baron burayı almaya kalkışmamıştı. Kale boş görünüyordu, zamanla dikenlikler ve likenler yetismeye başlamıştı. Kubbeli geçitler, kuş sürüleri ve örümcekler için yuva olmuştu. Örümcekler ağlarını kirislerle pervazlar arasına örmüşlerdi.

Gölün kıyısından çıkıp gelen köylüler, yeni derebeylerinin gelmesini umutla bekliyorlardı, ancak kimse gelmiyordu. Çocuklar onlara anlatılan hayalet ve ejderha hikâyeleri yüzünden kaleden uzak durmuş. Korkutulan bu çocuklar büyüyüp köyün kadınları erkekleri oldular. Bu yüzden kendileri de çocuklarının bu kale surlarından uzak durmasını istiyorlardı. Köyün erkeklerinden birkaçı, asma köprüyü kaldırıp kapattılar, böylece içinde kötü ruhlar varsa içerde kalacaklardı.

Böylece kale sessizlik ve gölgeler içinde mahkûm kaldı. Ta ki bir gün köylüler gıcırdayan zincirler ve takırdayan kerestelerin sesiyle uyanana kadar. Asma köprü açılıyordu. Önünde de tamamen zırha bürünmüş bir şövalye bekliyordu. Dört arabası olan bir kervan ile gelmişti. Yanında az sayıda hizmetçisi ve garip görünümlü uşakları vardı. Bu uşaklardan bir tanesi yanağında büyük bir yara izi olan esmer bir kadındı, elinde bir yaşlarında bir çocuk vardı. Çocuk gözlerini kocaman açmış, kapının açılışını seyrediyordu.

Şövalyenin yanında baştan aşağı siyah bir kıyafetlere bürünmüş biri vardı. Başındaki başlık bile siyahtı. Köylüler sonradan öğreneceklerdi ki bu kişi diğer renklerden tamamen arınmıştı. Saçı ve derisi, kemik gibi solgundu. Gözleri şeffaf bir gri rengindeydi, kirpikleri bile beyazdı.

Benim Ebedi Aşkım

Böyle birini daha önce hiç görmemiş olan sıradan köylüler, aralarında fısıldaşarak, bunun bir şeytan, cin ya da karabasan olduğunu iddia ettiler. Hiçbirisi kalenin duvarına yaklaşılmaya cesaret edemedi. Bu kişinin ruhlarını çalabileceğinden ya da onları şeytana pazarlayabileceğinden korktular. Bu adamın bir simyacı olduğunu öğrendiklerinde, ellerinde ne varsa toplayıp köyü terk ettiler. Taniere Kalesini ejderhalara ve iblislere bıraktılar.

Geride kalanlarsa gidecek başka yerleri olmadığı için kaldılar. İkişer üçer kale duvarlarının içindeki yerlere yerleştiler, kimsede boynuz çıkmadığını ya da kimsenin ağzından alevler çıkarmadığını görünce diğerleri de döndüler. Elbette, derebeylerine bağlılıklarını göstermek için haftada üç gün hizmet koşulunu yerine getirmeleri gerekiyordu.

Köylüleri şaşırtansa yeni efendinin kale duvarlarındaki yosunları ya da adanın çevresinde dağınık şekilde yetişen çalıları temizletmek istememesi olmuştu. Sadece kale içindeki önemli şeyler düzenlenmişti. Büyük salon kirden arındırılmış, kule odaları yaşanabilir bir hale getirilmişti. Mutfak, eşyalarla artık kullanılabilir bir durumdaydı. Şarap bile alınmıştı. Birahane hemen işletilmeye koyulmuştu. Çünkü lordun içmediği gün yok gibiydi, genellikle uzun ve güçlü kâhyası tarafından yatağına götürülüyordu.

Hiç kimse lordun yanındaki kadının neyin nesi olduğunu bilmiyordu. Karısı ya da metresi değildi. Çocuk da annesi gibi esmer ve siyah gözlüydü, şövalyeden ev halkının geri kalan kısmı kadar korkuyordu. Yeni yerleşimcilerden tek güler yüzlü olan kişi ise silahtardı, yani Roland. Roland köylülere efendisinin bir şeytan olmadığını kanıtlamaya çalışırken çok dil döktü. Aynı şekilde inek çobanı Marak'ın Beelzebub'un karabasanı olmadığına köylüleri inandırmakta güçlük çekmişti. Roland, Lord Tamberlane'in uzaktan kuzeniydi. Yani, William de Glanville'nin yeğeniydi. William de Glanville de İngiltere'nin son üst düzey yetkililerinden olan ve Acre'nin kuşatılması sırasında kralla omuz omuza dövüşüp ölen Ranulf de Glanville'nin kardeşiydi.

Lord Tamberlane ismi köyde duyulduğunda herkes bü-

yük bir saygı ile bu ismi fısıldamıştı. Her ne kadar Tanrının bile unuttuğu üçra bir köşede yaşıyor olsalar da Hristiyanlığın en güçlü Haçlı askerlerinden birinin hikâyelerini ve kahramanlıklarını duymuşlardı. Söylentiye göre Aslan Yürekli Richard savaşta acımasızlığından ötürü ona Ejder Avcısı lakabını takmıştı. Ayrıca Hattin Savaşı'ndaki katliamdan kurtulmayı başaran iki şövalyeden biri olduğu söyleniyordu. Bu savaşta iki bin Hristiyan tutsak edilerek idam edilmişti. Kral Richard'ın sağ yanında dövüştüğü de rivayetler arasındaydı. Selahattin, suikastçılarının gecenin bir yarısı Hristiyan kampına gönderdiğinde, Kral Richard'ın hayatını kurtardığı da söyleniyordu.

Ancak kulaktan kulağa dolaşan başka söylentiler de vardı. Korkaklık, itaatsizlik ve Tapınak Şövalyelerinin kutsal yasaklayıcısı Beauseant'a tükürmek gibi söylentiler, İngiltere'ye geri dönen Haçlı askerlerinin diline dolanmıştı. Savaşçı papazların büyük efendisi tarafından yürütülen bir engizisyon mahkemesinden bahsediyorlardı. Burada günahları yüzünden aforoz edilmiş, papazlıktan kefaretsiz bir şekilde atılmıştı.

Makamından çıkarılmış ve rezil olmuş bir şekilde sessizce İngiltere'ye döndü. Dönüşünde onu amcası karşılamıştı. Görüşmeleri gizli olmuştu, en keskin duyan kulaklar bile ne konuşulduğunu öğrenememişti. Bundan bir ay sonra, Taniere Kalesi'ne artık burada ikamet etmeye gelmişti. Hayatları boyunca derebeyi olmadan yaşamış olan köylüler, birden bire kendilerini Ejder Avcısı lakabıyla nam salmış birine feodal bağlarla bağlı buldular.

Sonraki aylarda Taniere'ye gelenler yalnızca köylüler olmamış, askerler ve silahlı adamlar da gelmişlerdi. Tamberlane'e Outremer'de hizmet etmiş olan şövalyeler kapısına dayanmış, isteksizce sunduğu yüzüğü öperek pek de önemsemediği yeminleri edip ona bağlanma sözü verdiler. Bazıları savaşın yorgunluğuyla geldiler. Diğerleri ise kafalarındaki kâbuslardan arınmak ve onları çevreleyen karabasanlardan kurtulmak için Taniere'deki huzur ve sükûnete ihtiyaç duyuyorlardı.

Kale içindeki köylüler, sonunda uzun ve siyah giyimli

Benim Ebedi Aşkı

kâhyaya olan korkularını yenmişlerdi. Ancak korkutucu kafasını çevirip bakması hala kanlarının donmasına yetiyordu. Adam tedavi konusunda da yetenekliydi. Kaynar yağ yüzünden elini yakan bir hizmetçi kızı, yoğun bir merhem ile tedavi etmişti. Üstelik bu merhem sayesinde hem yaranın acısı hemen dinmiş, hem de yaralar çabuk kapanıp deri kendisini yenilemişti. Aynı şekilde, gözünde perdelenme olan bir çocuk, yeniden görmeye başlamıştı. Sıraca hastalığına yakalanmış bir değirmenci, albinonun lapalarından birini yiyince iyileşti. Çocuğunu doğurmaya çalışırken üç gün çok büyük sancı çeken kadın, büyük ihtimalle kan kaybından ölecekti, ancak adamın rahmini özel bitkilerle kaplamasına izin vererek kurtulabildi. Çocuğu kundağında rahatça uyurken, doğumdan bir ay sonra mutfakta çalışabiliyordu.

Taniere Kalesi'nin yeni sahibi şövalyeye gelince, o sessiz ve soyutlanmış kalmayı tercih ediyordu. Ancak ava gittiği zaman dışarı çıkıyor, onun dışında yalnız kalmayı tercih ediyor, çok nadiren de olsa köye iniyordu. Hiçbir zaman kaledeki kilisede dini tören yaptırmıyordu. Odaları kuzey kulesini kaplıyordu. Bazıları geceleri kilitli kapılar ardından ağlamalar, sayıklamalar duyduklarına yemin ederken, diğerleri karanlık ve yıldırımlı gecelerde, tek pencereden bakan yeşilimsi parıltıların ışıdığını gördüklerini iddia ediyordu.

İşte bu günlerin ardından bir günde, Tamberlane kötü talihli bir avdan dönmüştü. Avluda çalışan adamlar yaptıkları işi bırakıp önlerinden geçen derebeylerine gözlerini dikmişlerdi. Kucağında taşıdığı yaralı bir genç kızın olduğunu görünce şaşır-mışlardı.

Roland, Tamberlane'in atının dizginlerini tuttu, atı dengeledi. Tamberlane ayağını atıp attan indi. Kurt köpekleri ayaklarının yanında, baygın kızı kalenin içine doğru taşıdı. Botunun topukları taştan yapılmış katta çınılıyordu. Büyük salonu geçti, sarmal merdiveni tırmanıp doğu kulesine geldi. Roland onu bir adım geriden takip ediyordu. Önüne geçip kapıyı kendisine açtı.

Oda her zamanki gibi karanlık, gölgelerse sis kadar yoğundu. Odanın köşesinde hafifçe yanan tek bir mum vardı. Mu-

Marsha Canham

mun yaydığı bu solgun ışık, gölgeleri birbirinden ayırt etmeyi güç bela sağlıyordu. Marak orada, her zamanki siyah elbiseleriyle odanın köşesindeydi. Elindeki havanda yine bazı bitkileri karıştırıp dövüyordu. Kapının açıldığını duyunca başını çevirip baktı.

Tamberlane ve Roland zayıf ışığa gözlerini alıştırmaya çalışırken Marak da havanı bir köşeye bırakıp kapının açılması ile odaya giren ışıktan gözlerini korumak için elbisesinin başlığını yüzüne siper etti.

“Bugün ava gideceğinizi söylemiştiniz, fakat iki ayaklı avlayacağınızı söylemediniz.”

“Kızın omzunda bir ok var. Ona yardım edebilir misin?” diye sordu Tamberlane.

“Senin oklarından biri mi?” diye sordu Marak merakla.

“Bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?”

Kâhyanın başlığın içinden görünmeyen gözleri, kızın zayıf bedenini yokladı. Bir yandan da solgun eliyle kızın boyundaki nabzın atıp atmadığını kontrol etti. Tamberlane’in ise hiç umudu yoktu, çünkü kız kıpırdamıyordu. Son yarım saatte ondan ne bir nefes, ne de bir inilti duydu.

Marak, çok ümitli olmayan bakışlarla kızın kana bulanmış elbisesini sıyrıp çıkardı. “Kanı neredeyse kurumuş.” dedi.

“Onu kurtarabilir misin?”

“Eğer hayır dersem, onu kalenin dışına atıp günün geri kalanında etrafta boş boş takılacak mısın?”

Tamberlane, kâhya derin bir nefes alıp ateşin yanındaki masaya parmağını uzattığı zaman süresince şaşkınca baktı. Roland masanın üzerindeki kâseleri, şişeleri çıkardı, Marak da birkaç mum daha yaktı. Bu mumlar, metal şamdanlara tutturulmuştu, böylece ışık altlara kadar gelebiliyordu. Işık huzmeleri odanın etrafında dolaştı, raflardaki şişeleri ve kapları aydınlattı. Afrika’dan getirilmiş gizemli tozlar ile Doğu’dan büyük bedeller ödenerek getirilmiş olanlar raflarda dizilmişlerdi. Küçük yaratık-

Benim Ebedi Aşkı

ların kanatları şişelere özenle yerleştirilmiş, şişelerin üzeri Latince yazılarla bezenmişti. Bunların yanında çeşitli türlerden yılanların göz bebekleri ve zehirleri duruyordu.

Tamberlane kızı masaya yatırdı. Kâhya ışığı ayarlayıp kollarını sıvazladı. “Oku fazla oynatmadın değil mi?” diye sordu Tamberlane’e.

“Onu kaleye getirene kadar elimden geldiğince az sarmaya çalıştım,” diye karşılık verdi Tamberlane.

Kâhya bir şeyler homurdandı. Parmaklarını bir süre kızın alnının üzerinde tuttu. Sonra Roland’a ateşin üzerine biraz daha kuru odun atmasını söyledi. Ateş yeniden alevlendi. Kendini ateşin parıltısından başlığı ile korumaya çalışarak elinde tuttuğu bıçakla kızın elbisesini boynu ile kolu arasından kesmeye başladı. Bir zamanlar mavi olan bu elbise, şimdi üzerinde kuyan kan yüzünden kararmıştı. Okun saplanmış olduğu yerden hala kan geliyordu. Kızın elbisesini çıkarınca, okun tam olarak nereye saplandığını görebildi. Ok kızın sol göğsünün hemen üzerine saplanmıştı.

“Kız çok fazla kan kaybetmiş. Ok kızın kalp damarını da kesmişse, çok daha fazla kan kaybedecek.”

“Kesip kesmediğini nasıl anlayacaksın?”

“Oku çıkardığımda kırmızı bir gut görürsen, anlayacaksın. Kız kim? Yüzü pek tanıdık gelmedi.”

“Köyü bugün saldırıya uğradı. Köyde hayatta kalan tek kişi. Köyün neden saldırıya uğradığını ve bütün köylülerin neden öldürüldüğünü bize söyleyebilecek olan son kişi.”

Marak yaptığı harcı bırakıp, başını kaldırdı. “Hepsi öldürüldü mü?”

“En küçük çocuklara kadar hem de.”

Kâhyanın gözleri başlığının içinde karardı. Ancak Tamberlane gözlerin yüzüne dikilmiş olduğunu hissediyordu. Sonra bakışlarını elbisesinin kolundaki yırtığa çevirdi.

“Katillerden birini canlı ele geçirseydiniz, onu sorgula-

ma şansınız daha kolay olurdu.”

“Hepsi paralı askerlerdi. Sırlarını hemen ele verecek tiplere benzemiyorlardı.”

“Yeteneklerime güvenmiyor gibi görünüyorsun,” dedi Marak kuru kuru. Sonra yüzünü kıza döndü, parmağıyla kızın omzuna saplanmış oku yavaşça yokladı. Kızın gözlerinde herhangi bir kırışma olup olmadığına baktı. Hiçbir hareket yoktu. Kendi kendine bir şeyler fısıldadı. Küçük, siyah bir ibrik getirdi. Raflara yöneldi, buradan bir yaprak, bir çeşit toz, ağdalı bir sıvı çıkardı, hepsini bir kaba ekledi. Üzerine su ekleyip ateşin üzerine koydu. Roland’ı çağırdı. Karışım kaynayana kadar yanında kalmasını tembihledi.

Tamberlane’e dönüp, “Kız hiç uyandı mı?” diye sordu.

“Bir kere. Derenin kıyısındaiken.”

“Konuşabiliyor muydu?”

“Azıcık. Ağzından çıkan kelimeler de bir anlam ifade etmiyordu.”

Marak dolaptan büyük bir keten parçası çıkardı. Bunu iki eşit parçaya böldü. Bunları kalın sargılar şeklide katladı, aralarına daha fazla bitki ve toz koydu. İşini bitirdiğinde, kaynayan karışımın buharı odayı sarmıştı. İbriği ateşten kaldırdı, karışımı iki sargının içine eşitçe boşalttı.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde demir ok ucunu tutan bağları kesti. Kızın omzunu yavaşça destekleyerek, dere yatağına düştüğü zaman omzunda parçalanan ok sapının kıymıklarını ihtiyatla temizledi. Kızı yeniden doğrultup, okun sapını hızlı bir şekilde çekti. Okun girip çıktığı bölümler hemen kanla doldu. Ancak kan hızlı akıyordu. Az önce hazırladığı sargıları getirdi, birini önden diğerini arkadan bastırdı. Birkaç defa sargıları bastırıp ona kadar saydı.

Kızın kalp damarının zarar görmediğinden emin olunca, kızın elbisesini kesme işini tamamladı.

Hayatında birçok defa çıplak kız gören Roland, işlemle-

Benim Ebedi Aşkım

ri nadiren takip ediyordu. Tek istediği, gidip avcılara katılmak ve emirleri altındakilere ziyafet çektirmekti. Böylece onlara saldırı hikâyelerini ve kahramanlıklarını anlatabilirdi.

Tamberlane bir zamanlar namusluluk sözü vermiş olduğu için bugüne kadarki bütün çıplaklık deneyimleri kısıtlanmıştı. Kızın çıplak bedenine bakmakta zorlandı. Herhangi bir tahrike yer vermemek için, ocağın yanına yöneldi. Kemerini ve gömleğini çıkarttıktan sonra kanlanmış elbiselerini Roland'a uzattı ve artık gidebileceğini söyledi. Büyük bir su kâsesinin önüne geçip kızdan omzuna ve göğsüne bulaşan kanı bir bez parçasıyla temizlemeye başladı. Kolundaki yara pek derin değildi, fakat eski haline dönebilmesi için üzerine birkaç dikiş atılması gerekiyordu.

Yeni körüklenen ateş, bedenini kırmızı ve turuncu ışıık ile aydınlattı, üzerindeki su damlacıkları da parıldıyordu. Bir zamanlar kazınmış kafası üzerinde çıkan uzun, dalgalı saçları, uzun yıllar boyunca zırh ve miğfer taşımaktan güçlenmiş omuzlarına kadar uzamışlardı. Daha kısa ve daha kıvrırcık saçlar göğsünü, parlak ve ipeksi kıllarda kollarını kaplamışlardı. Uzun boyluydu. Bacakları uzun ve gergindi. Elleri ve avucu da bir o kadar düzgün şekilli ve güçlüydü.

“Bu kızı böyle yaralayan kişi, aşktan anlamayan biri olmalı,” dedi kâhya. Bunu söylerken kızın ayak bileğinden kalçasına kadar açılmış kesiğe bakıyordu. Tamberlane gönülsüzce ışıığın olduğu bölüme yeniden geldi. Marak'ın parmağıyla gösterdiği kesiğe baktı. Kesiği bacakların arasında bittiği yere kadar takip etti. Kesiğin bittiği yerde kızın cinsel organını çevreleyen sarı tüyler görünüyordu. Paralı askerin kılıcının oraya yakın bir yere saplanmış olduğunu hatırladı. Sarı kıvrırcık tüyler, hala kandan dolayı pembeydi. Bu görüntü aklına başka bir yerde gördüğü bir resmi anımsattı. Ona bu resmi Tapınak Şövalyeliğine başladığı zaman göstermişler ve bütün kadınların Havva'nın kızları olduğunu söylemişlerdi. Papazlara kadınların cinsel organının, Şeytan için fahişelik ve ayartıcılık yaptıkları için sürekli kanlı olduğunu söylenmişti. Yine onlara, şehvet günahının kanlı sunağına

tapan iyi insanların, dindar insanların akıllarını, ruhlarını ve yaşamlarını kaybedecekleri söylenmişti.

Yeşil gözler, dolaşın en sonunda kızın yüzüne ulaştılar. Kızın yüzü, şeytanın fahişesine benzemiyordu. Kızın omzundaki yara oldukça korkunçtu, bedenini öylesine vahşice parçalamıştı ki Tamberlane dayanamayıp okun ucuna baktı.

Uçları çengelli ve dişliydi. Eti, kesmekten öte parçalamaya yönelik hazırlanmıştı. Böylece saplandığı kişiyi nerden girerse girsın öldürebilecekti. Çünkü çıkarılmaya çalışıldığında daha çok zarar verecekti. Ok girip düzgün şekilde çıktığından dolayı kız şanslıydı.

Tamberlane oku avucunun içine aldı. Gözlerinde dehşetli bir yeşillik vardı. Marak'ın onu izliyor olmasına pek şaşırmadı.

Kâhya, ocağı arkasına alarak başlığını çıkardı, böylece daha rahat çalışabilirdi. Uzun ve ince yüzünü çevreleyen saçları güneşin kavurduğu bir parşömen kadar beyazdı. Cildi ve hatta dudakları bile renkten yoksundu. Gözleri su kadar berraktı. Kırpiklerine pembe bir rimel çekilmişti. Kaşları beyaz ve keskindi.

Cılız bir mumdan öte ışık bile hassas gözlerine büyük acı veriyordu. Filtrelenmemiş güneş ışığından küçük bir huzmesine birkaç dakika maruz kalması bile cildinin kızarmasına neden oluyordu. Engin bilgisi, simya ve bitkisel tedavi deneyimi, kendi lanetini tedavi edebilmesinde pek fayda sağlamıyordu. Bu lanet kendisini gölgeler dünyasına ve ağır yünlü kıyafetlere mahkûm etmişti.

“Köylüler hiçbir suç işlememişlerdi,” dedi Tamberlane, gözlerini Marak'ınkilere dikmiş bir açıklama bekliyordu sanki.

“Saklayacak hiçbir şeyi olmayan fakir bir köydü.”

“Görebildiğinin ötesinde bir şey vardır, belki de,” diye karşılık verdi Marak.

“Köyde değerli bir şey yoktu. Kulübeleri içinde ne olduğuna bakmadan yakmışlar. İnsanları sorgusuz sualsiz öldürmüşler.”

Benim Ebedi Aşkı

“Ve sen de onların, tek hedefinin köy olmadığını düşünüyorsun?”

“Köy benim topraklarımın üzerinde.”

“Senin burada olduğunu kim biliyor?”

“Hiç kimsenin bilmediği bir sır değil.”

“Adamların hedefi sen olsaydın, doğrudan kale kapısına gelirlerdi muhakkak.”

Tamberlane okun ucunu eline aldı ve sıktı. Hugh de Bergerette. O gün Kudüs yolunda bir ordu yitirmişti. Tamberlane’in mahkeme önünde gururunun kırılması ve Tapınak Şövalyeliğinden atılmasından öte bir intikam istiyor olabilirdi.

“Şimdi gelmesi pek mümkün değildi. Üstelik Bu kadar zaman geçtikten sonra...” dedi Tamberlane.

“Kimi insanların hatıraları, başkalarınıninkilerden güçlü olur.” Marak kızın çıplak bedeni üzerine bir keten parçası örtüyordu ki durakladı. Bacakları arasındaki altın rengi üçgene baktı, sonra kafasını kaldırıp kızın başının yanından sarkan soluk kahverengi örgüye meraklı bir bakış attı.

“Sisin hüküm sürdüğü İngiltere’izde iki yılda gördüm ki sizin insanlarınız önemli bir kışkırtma olmasa bile her şeye ve herkese saldırebiliyorlar. Keteni kızın üzerine yerleştirdi ve ellerini yıkamak için fiçinin oraya gitti. “Hareketlerinden pişman olduğunu söylemeyi reddettiğinden beri çok az arkadaş edindin. Hatta kardeş şövalyelerin önerdiği kefareti hor gördüğünde durum daha da kötüleşti. Damarlarında Granville kanı dolaşması, hayatta kalabilmenin ve nefes alabilmenin yegâne nedeni. Ancak bu bile seni bir kâfir olarak çoktan yakıp toprağa gömmeleri için başlı başına bir neden.”

“Böyle olsaydı, masum köylülere değil, bana saldırırlardı.”

“Sana saldırmak için masumları öldürmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Yoksa Outremer’de kendini amacını sorguluyor şekilde bulmanın tek nedeninin masum insanlar olduğunu

unuttun mu?”

Şövalye alaycı bir homurtu çıkardı ve ok ucunu bir kenara fırlattı. İçinde kabullenilmiş kimi duydular yeniden uyandı. Yine elinde bir kılıç ile savaş alanında olduğunu hissetti. Her gün kendini idman alanında cezalandırıyor, çuval bezlerini öldürüyor, lahanaların kafalarını koparıyordu. Ama durum aynı değildi. Sabahki yüzleşmeden sonra kanı hala sağlıklı bir şekilde damarlarından akıyordu. Öldürdüğü paralı askerin üzerine sinmiş kokusu bile midesinin bulanmasına yetiyordu.

“Umurumda olan tek şey, birilerinin bana ait bir yere hiçbir ceza almadan saldırabileceklerini sanmaları.” Dönüp kıza baktı. Biliyordu ki bu cümlesi onu da kapsıyordu, çünkü kanuna göre kız da onun tebaasıydı, bu yüzden ona karşı sorumluydu.

“Yaşayacak mı?”

Kâhya omuz silkti. “Benim yapabileceğim tek şey, basit ilaçlarımı uygulayıp onun bir gün daha nefes alabilmesini ummak.” dedi.

“Gece ya da sabah, kız uyanırsa, hemen bana haber gönderin.”

Marak başını salladı. Biliyordu ki Ejder Avcısı hiçbir zaman uyumazdı. Artık bir papaz olmayan şövalyenin geceleri uyumadığının, uyursa yine kendini kâbusların kucağına bırakacağına farkındaydı.

Sıradan bir insan şimdiye kendini kalenin yüksek bir yerinden atmış olurdu. Doğrusu, bazı geceler Marak gözlerini, kale korkuluklarında yürüyen şövalyeye dikerdi. Şövalye elleriyle taşlara tutunur, yüzünü karanlığın rüzgârına çevirirdi. Mazgallardan birine tırmanıp ölümlü dünyaya veda etmek hiç de zor değildi o anlarda. Sürekli olarak karanlığa mâhkum biri olan Marak da birçok defa bunu düşünmüştü. Ancak onun çektiği azap Ejder Avcısı’nın çektiğinin yarısı bile değildi.

Tamberlane’in gözlerinin altındaki derin halkalara bakarak ona başka bir karışım demlemeye koyuldu. Bu karışım iğnenin acısını köreltecek, dikme işlemi daha kolay yapılacaktı.

Benim Ebedi Aşkım

Ardından birkaç saatlik rüyasız bir uyku çekecekti. Ancak başarıdan bu kadar emin değildi. Bütün bu topraklarda, Tamberlane'in ruhundaki kâbusları yakabilecek herhangi bir karışımın olduğundan kuşkuluydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Amie, yoğun yağdan yüzeye yükselen bir su kabarcığı gibi karanlığın derinliklerinden yükseldi. Farklı hisler içinde uyandı. İlk hissettiği sıcak ve acıydı. Daha sonra burnundaki keskin tütsü kokusunu hissetti. Işığa yaklaştıkça, acısı daha da keskinleşti. Boğazının ne kadar kurumuş olduğunu fark etti, su için yalvarmaya başladı.

Vücudunun her tarafı ağrıyordu. Ateşi yükselmişti. Cayır cayır yanmasına rağmen bütün vücudu titriyordu. Göz kapaklarının ardındaki siyahlık yerini kırmızı bir renge bırakmıştı. Öyle görünüyordu ki göz kapaklarının ardında bir ışık vardı. Ağzından hırıltılar ve mırıltılar şeklinde sesler çıkmaya başladı. Son hatırladığı bacaklarının arasındaki kılıçtı. Acaba şu an bir yerde işkencecisinin istekleri uğruna savunmasız bir biçimde mi yatıyordu?

Amie başını yana çevirip ışığa odaklanmaya çalıştı. Şöminedeki ateş, solgun gözlerinde parıldıyordu. Bir güve gibi gözlerini oraya dikti. Gözleri ağrıyana kadar acıyla oraya baktı, ta ki gözleri sulanıp hiçbir şey göremeyene kadar.

Karanlığın içinde bir şey kımıldadı. Karanlığın içinden çıkıp kendisine doğru geldi. Başını kımılatamıyordu, bu yüzden kimin ya da neyin geldiğini göremiyordu. Ancak dudaklarına ıslak bir bez değdirildiğinde boğazından bir hırıltı duyuldu. Islak bez yanaklarını, boynunu ve göğsünü dolaşıp ateşini aldı. Tekrar soğuk suya batırılan bez, göğüsleri arasından geçip kollarına ve bacaklarına uğradı. Bir el uzanıp başını kavradı, ağzına doğru bir

bardak uzatmak için onu kaldırdı. Lakin çok şiddetli titriyordu, sıvı çenesine dökülüp boğazına aktı.

“İç, küçüğüm, iç. Söz veriyorum, bu içtiğin senin acılarını dindirecek.”

Amie gözlerini açtı. Duyduğu sesin bir yüzü yoktu. Bu sadece ışığı engelleyen bir gölgeydi.

“Güvendesin. Korkmana gerek yok. Etrafında güçlü bir kale ve seni savunabilecek bir sürü adam var. Bana inan, çünkü ben sadece gerçekleri söylerim.”

Gölge bir kez daha eğildi, bardak ikinci kez ağzına getirilmişti. Birkaç damla içmeyi başardı. Sonra birkaç damla daha içti. Harcadığı çaba gücünün çoğunu alıp götürdü.

“Aferin sana, küçüğüm. Öncekinden daha iyi. Kısa bir süre sonra bütün acıların geçecek. Bütün yeteneklerimi kullanarak acılarını dindireceğim.”

Rahatlatıcı sözlerine devam ederek ıslak bezi kızın bedeninde gezdirmeye devam etti. Amie yavaş ve rahatlamış bir şekilde yeniden uykuya daldı.

Sesin verdiği güvene rağmen uyandığında ilk duyumsadığı dehşet ve çaresizlik, uykuya dalmadan duyumsadığı son şey oldu.

“Hala yaşıyor mu?”

“Görünüşe göre bu dünyayı kolay kolay terk etmek istemiyor. Kurtçuklar sonunda üzerlerine düşeni yapmış görünüyorlar, yara temizlenmiş. Ateş de nihayet düşmüş.”

“Hiç kendine geldi mi?”

“Sadece bir iki dakikalığına.”

“Peki, konuştu mu?”

“Ateş yüzünden konuştu, anlamlı çok az şey söyledi.”

Amie yanındaki hareketleri fark etti. Seslerin etkisiyle uyandı ama kımıldamadı, durumu bozmamak için ses çıkarmadı. Bedeninde hala acı vardı. Fakat en büyük acı sol omzundaydı.

Benim Ebedi Aşkı

Ok... Şimdi hatırlıyordu. Koşuyordu, güvende olabileceği ormana ulaşmaya çalışıyordu. Ok birden arkasından saplandı. Dereyi bulmuştu. Ama düşüş... Sonra daha fazla acı... Sonra önünde duran şövalyenin silueti, çekilmiş kılıcı, gözle-rindeki kan dökme arzusu. Kılıcı bacaklarının arasına yaklaştırdıkça gülüyordu, güldükçe daha fazla acı çektireceğini belli ediyordu.

Şimdi yanında duran bu kişi o muydu? İşkenceye devam edebilmek için uyanmasını mı bekliyordu?

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Büyük acılardan ve karanlık görüntülerden başka bir şey hatırlamıyordu. Gerçekten kalkabilseydi bile söyleyecek bir şeyi yoktu. Ne söyleyebilirdi ki?

Zihnini başka bir şey bulandırdı, fakat odaklanamadı. Yattığı yerin yanında duran kişi her kimse ona çok yakın duruyordu ve kımıldamıyordu. Uyanık olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Elleri bağlı mıydı? Ya da ayakları? Acaba daha fazla işkence çektirmek için mi, demirler ısıtılırken kendisini oraya bağlamışlardı? İşkence göreceğinden emindi. Odo de Langois'in vereceği ceza, hızlı ve merhametli olmazdı.

Boğazından yumuşak ve istemsiz bir hırıltı kaçırırdı. Bu ani ses, yanında duran kişiyi şaşırtmış olacak ki, başını çevirip yanındaki bir başkasına döndü.

“Marak! Kımıldadı.”

İkinci bir gölge ilkinin yanına geldi. Soğuk ve kuru bir el alnına uzandı. Üzerindeki battaniyenin kolu ve omzundan aşağı çekildiğini hissetti.

Cildinden yumuşakça kayan keten, battaniyenin altında çıplak olduğunu fark etmesine neden oldu. Masanın üzerine çıplak bir şekilde uzanmıştı. Onu esir alanların bakışlarından kurtarabileceği hiçbir şeyi yoktu.

“Bize geri dönmeye mi karar verdin, küçüğüm?”

Ses, rahatlatıcı ve yumuşaktı. İçgüdüsel olarak daha ön-

ce bu sesi duyduğunu biliyordu. Acıların, ateşlerin arasında bazen karanlığı aşırıp uyandığında duyuyordu bu sesi. Her ne kadar daha önce hoş sözlerle kandırılmış olsa da duyduğu bu sesin bir işkenceciye ait olamayacağını düşündü.

Ellerinin bağlı olup olmadığını yoklamaya çalıştı. İkisi de serbestti. Bir ölü gibi ağır olduğunu hissetse de parmaklarıyla boynundaki haçı yokladı. Orada değildi.

Amie gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, yanında duran ve başlığı olan bir siluetti. Oda o kadar karanlık, gölgeler o kadar yoğundu ki köydeki alevler yüzünden gözlerinin zarar görmüş olabileceğini düşündü.

Daha sonra diğer adamın gölgesi kımıldadı, bakışları ona kaydı. O ateşe daha yakın duruyordu. Bulanık hatlarını seçebiliyordu. Saçlarının kıyılarındaki ışık daha parlaktı. Işıltı omuzları ve göğsüne doğru azalıyordu.

Kafasında başlık olan siluet kımıldadı. Amie'nin bakışları da yeniden ona kaydı.

“Siz... siz kimsiniz?” Sesi zar zor, bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Be.. ben nerdeyim?”

“Güvendesin, çocuk. Burada zarar görmeni isteyen hiç kimse yok.”

“Burada? Burası neresi? Nerdeyim? Siz kimsiniz? Beni buraya neden getirdiniz?” diye düşündü dehşetle.

“Benim adım Marak,” dedi yabancı ve devam etti: “Yanımdaki de Lord Tamberlane. Seni ormanda bulup kalesine getiren kişi o. Ben de son altı gündür yaralarımı tedavi ediyorum.”

Ağzından başka bir fısıltı çıktı; “Altı gün?” Altı gündür ateşler içinde ve dünyadan habersiz bir şekilde burada mı yatıyordu?

“Ke... Keşif Guilford nerede?” Ağzından çıkan son kelimeler ona çok acı verdi. Öyle ki soru ve isim ağzından kaçmış gibiydi.

“Bekle, çocuk, bekle.” Eğer solgun el onu kolundan ve

Benim Ebedi Aşkım

alnından tutmamış olsaydı, kız masadan sıçramak için bir hareket denemesinde bulunacaktı. Marak dönüp bir şeyler mırıldandı. Yeniden döndüğünde elinde bir bardak vardı. Bir elini kızın omzuna destek olmak için koydu. Bardağı yeniden kızın dudaklarına doğru uzattı.

“Bu sadece balla karıştırılmış şarap ve su. Gücünü geri toplamamı sağlayacak,” diyerek kıza güven verdi Marak.

Amie, önünde duran uzun ince gölgeye bakıp yüzünün bulunması gereken yere baktı. Sonra bardağa, sonra yeniden saklı yüze baktı. Bu adam altı gündür onu tedavi etmeye çalışıyorsa, demek ki yedinci günde onu zehirlemeye çalışmayacaktır. Bu düşünceyle güç toplayan kız, dudaklarını aralayıp sıvının bir bölümünün boğazına geçmesine izin verdi. Sıvı ılık ve tatlıydı. İkinci bir yudum, sonra bir üçüncüsü. Bardağı bitirdiğinde, adam başka bir bardak getirme sözüyle masaya eğildi.

Diğer gölge, yani Lord Tamberlane kımıldamamıştı. Adamın dağdaki kayalardan oyulmuş gibi duran bir çenesi, uzun ve Romanesk bir burnu ve her türlü şefkatten arınmış gibi duran bir ağzı, hiç kimseye boyun eğmeyen bir hali vardı. Amie bugüne kadar çok şövalye görmüştü. Kaslarından ve zırh giymeye alışmış vücudundan onun nasıl bir şövalye olduğunu anlayabiliyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş şekilde duruyordu. Kızın kendisini izlediğini hissetmiş gibi, ellerini çözdü ve göğsü üzerinde çapraz bir şekilde yine birbirine bağladı.

“Hala bir şansın var, hanımefendi. Çıplak ve savunmasız bir şekilde masanın üzerinde yatmıyorsun,” diye geçirdi içinden.

Amie ikinci kez elini kımıldattı. Ancak bu sefer sol elini... Çabası kendisine öyle büyük bir acı verdi ki eli hemen düştü.

“Ok, omzuna saplandı.” diye açıkladı Marak. “Geçtiğimiz altı gün boyunca sen ateşler içinde yanarken fazla hareket etmemen için sana otlar verdim. İstersen biraz daha verebilirim.”

Amie derin bir nefes aldı. Bu nefes alış-verişi ile içindeki acıları atmıştı. Çok fazla hareket etmesini engelleyen otlar... Bunlar mı ellerini ve ayaklarını taş gibi yapmışlardı? Hayır, ik-

sirler ve karışımlarla zekâsını köreltmek istemiyordu. Gücünü geri istiyordu ve bunu hemen istiyordu.

Marak ona bir bardak daha tatlılaştırılmış şarap ikram edince düşünceleri tepe taklak oldu.

“Aç olmalısın. Şunu iç. Sonra sana et çorbası içirelim.”

Şarabın tadı bu kez farklıydı. Bu seferki biraz acı bir tat bırakıyordu. Birkaç yudumdan fazla almayı reddetti.

“Söğüt kabuğu. Korkma. Sadece ağrıların için. Ciaran şunu tut ve biraz iç. Böylece ona zarar vermek istemediğimizi anlasın,” dedi Marak.

“Ben mi? Neden sen göstermiyorsun?”

“Çünkü uyanık bir zehirleyici kendini nasıl koruyacağını bilmelidir.”

Şövalye bir süre bardağa baktı. Sonra denemek için içileceğinden çok daha fazlasını yudumladı. Sonra bardağı geri verdi. Kısa bir süreliğine gözleri Amie'nin gözlerine kilitlendi. Kızın gözlerinin yakıcılığı ani ve güçlüydü. Kız da taş kesilmiş, bakışlarını ondan alamıyordu. Tamberlane'in gözleri kristal yeşiliydi, gölgeler ve zayıf ışık gözlerine farklı bir parıltı kazandırmıştı. Onlar da soğuk ve ifadesizdi. Bakışlar yüzünden bir süre sonra boynu ağrımişti.

Bir zamanlar yaralı bir kurt görmüştü. Yolun kenarında yatıyordu. Tehditkâr gözlerle bakıyordu ve onu büyük bir dikkatle izliyordu. Ayağı ezilmiş, kalçasından da bir kemik yerinden çıkmış olmasına rağmen ayağa kalkıp saldırmaya çalışmıştı. Dişlerini sıkmış, gözleri binlerce yılın kazandığı avcılık nefreti ile dolmuştu.

“Sana soracağımız birkaç soruyu cevaplayabilecek kadar iyi hissediyor musun?”

Sesi gözleri ile uyumluydu. İçinde ne bir şefkat ne de bir sahtekârlık vardı.

İçgüdüsel olarak bu adama yalan söylemenin emsalsiz bir tehlikeye davetiye çıkaracağını biliyordu.

Benim Ebedi Aşkım

“Köyünüzde ne olduğunu bize anlatabilir misin? Size saldıranların kim olduklarını ve neden saldırdıklarını biliyor musun?”

“Bunları sormak zorunda mısın?” diye fısıldadı Marak. “Görüyorsun ki çocuk korkmuş, açık şekilde düşünemiyor.”

“Korkmuş ya da değil. Bu soruların cevaplanması gerekiyor. O da bunları cevaplayabilecek, sağ kalan tek kişi.”

Amie gözlerini dehşetle açtı, şövalyeye baktı. Sağ kalan tek kişi mi? Aman Tanrım!

“Köyünüze saldıran adamları tanıyor musun?”

Kızın boğazındaki sertlik, göğsüne yayıldı, omurgasına kadar soğuk iğneler hissetti. Bu yüzden kalbi daha hızlı atmaya başladı. Daha hızlı nefes almaya başladı.

Bu parıltılı gözlerin suskunluğuna şaşırdığından başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadı.

“Neden saldırdıklarını ve onları kimin gönderdiğini biliyor musun?”

Yine başını iki yana salladı. Tanrının, yalanını affetmesi için dua etti, çünkü bu soğuk, uzlaşsız şövalyenin affetmeyeceğinden emindi. Tedavi eden, güvence ve koruma dolu sözlerine devam etti. Neredeyse onu kurtaran bu kişilerin sözlerine teslim olacaktı. Hiçbir şey bu adamın, hemen kocasına bir haberci göndermeyeceğinin garantisini vermiyordu.

Dahası, müstakbel bir katili evinde barındırdığını bilse, hatta şüphelense...

Keten battaniyenin altında ellerini yumruk şekline getirdi. Birbiriyle bağlantısız görüntüler kafasında uçtu. Bu sefer gördükleri saldırıya uğrayan köyle ilgili değildi. Bir adamın kılı ve kaslı bedeni idi. Kanlar içinde, bir yatağın üzerine yüzüstü serilmişti. Amie, bir eliyle büyük bir şamdanı kavramıştı. Ona binlerce defa vurmak istemişti. Sonra da ona duyduğu kin yüzünden birçok defa onu öldürmek istemişti. Adam, ona fahişem diyor-du. Kıza kan kusturuyordu. Evlilik geceleriydi. Onu büyük bir

Marsha Canham

gaddarlıkla almıştı, daha büyük gaddarlıklar ise kapısında idi.

“Ne oluyor? Saldırıyla ilgili bir şeyler mi hatırlıyorsun?”

Şövalyenin sesi onu canlandırdı. Ona istemsiz bir cevap verdi.

“Hayır, hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Uyuyordum ve birden onun sesini duydum, sonra...”

“O kim?”

Verdiği falsodan dolayı şaşırان kız şövalyenin yüzüne safça baktı.

“Onun ılığını duydum, dedin.”

“Amcam. Amcamın ılık attığını duydum.”

“Amcanla birlikte mi yaşıyordun?”

Başını onaylamak için salladı. Göğsündeki inanılmaz baskı yüzünden güçlölle nefes alıyordu. Derin bir nefes aldı ve yeterli olabilecek bir açıklama yapmaya girişti. “Kulübeler yanıyordu. Herkesin kafası karışmış, herkes bir yana kaçmaya çalışıyordu. Ben... ormana doğru kaçtım. Ama beni takip ettiler.” Biraz durakladı, diliyle dudaklarını nemlendirmeye çalıştı.

“Benim sağ kalan tek kişi olduğumu mu söylediniz?”

“Senden başka sağ bulamadık.”

“Çocuk bile mi?”

Sesindeki derin dehşet üzerine tedavici gelip kızın eline dokundu. Şövalyeye, “Bugün için yeteri kadar soru sordun. Dinlenmesi ve güç toplaması gerekiyor. Aksi takdirde bütün çabalarım boşuna gidecek. Yarın daha güçlü olacak, bir sonraki gün daha da güçlü olacak.”

Marak’ın söyledikleri Amie’yi rahatlatmaya yetmedi. Kızın gözünden bir yaş aktı, sağına doğru süzölldü. İki adama da yüzünü döndü. Dargınlığının gözyaşlarıyla geçmesine izin verdi. Onun suçuydu. Bütün o insanlar, onun yüzünden ölmüşü. İyi ve sıradan insanlardı. Anlattığı hikâyeye hemen inanmışlardı. Şimdi ise kibarlıklarının bedelini ödemişlerdi.

Benim Ebedi Aşkım

Odo de Langois kötü ruhlu bir şeytandı. Karısının köydeki saldırıdan kaçtığını öğrendiğinde neler yapabileceğini ancak Tanrı bilir. Kızı avlamaları için daha fazla adam gönderecekti. Bu sefer göndereceği adamlar, avlarının köyün içinde tuzağa düşürüldüğünü bilmeden bütün bir köye saldırarak insanlar olmayacaklar.

Amie biliyordu ki Odo de Langois'in içi onu bulmadan rahat etmeyecekti. Bu sefer hata yapmazdı. Onu kendi çıplak elleriyle öldürecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Odo de Langois öldürmekten büyük haz duyuyordu. Bir dere kıyısında çömelmiş, kana bulanmış ellerini yıkıyordu. Az önce avladığı geyik, hemen yanındaki ağaca asılmıştı. Ceset soğuk hava yüzünden hala buhar çıkarıyordu. İç organları, uzun burunlu bir av köpeği sürüsünün yakınlarına kümelenmişti.

Dört gün önce dere kenarına kamp kurmuştu. Otuz adamın ve atlarının eşyaları her yerdeydi. Birkaç kamp ateşi, üzerlerindeki ağaçları geçip gökyüzüne ulaşıyordu. Battaniyeler, semerler, zırhlar ve silahlar açık arazi boyunca yayılmıştı. Birçok çadır kurulmuştu. Çoğu küçük ve kullanışlıydı. Ana amaçları, akşam yağan yağmurdan korunmaktı.

Kendisinin çadırı ise diğerlerinden büyüktü, çünkü belirli ihtiyaçlarını yanında getirmeden seyahat etmeyi sevmiyordu. Ona eşlik eden üç düzineye yakın adama ek olarak iki silahtarı, birkaç uşağı ve bir zırh ustası vardı. Zırh ustası, işinin gerektirdiği bütün aletlerle birlikte bir yük arabasıyla seyahat ediyordu. Ayrıca bir dizi atı, iki zırh takımı vardı. Bunlardan biri kalın dövülmüş demirden, diğeri de şekil verilmiş boğa kürkündendi. Kılıçları, kalkanları, mızrakları ayrı bir arabada, diğer kişisel eşyalarıyla, elbiseleri, yiyecek malzemeleri, masalar ve sandalyelerle birlikte taşınyordu. Ayrıca uyumak için bir karyolası da vardı bu arabada.

Belmane'deki kalesinden çıktığında karısını asmak için sadece uzun bir ipe ve bıçağı ihtiyacı duyacağını düşünmüştü. Ancak avın ikinci günüydü ve kız karanlık ormanın sisine ka-

rışmış gibi ortadan kaybolmuştu. Adamlarının bir bölümünü erzak almak için kaleye geri gönderdi. Aradan iki hafta daha geçti. Hala katil yosmayı bulamamışlardı. Bir hafta önceki köy baskınlarında başarılı olmuş gibi görünüyorlardı. Bir orman görevlisinden duyduklarına göre bir rahip ile bir kız Londra'ya doğru gidiyorlardı. Kopan bir fırtına Odo ve adamlarının bir gün boyunca mağaralarda hapsolmalarına neden olmuştu. Fırtına geçtiğinde birkaç öncü gönderilmiş, rahip ile kızın küçük bir köyde dinlendikleri bilgisine ulaşmışlardı.

Odo, başı hala sargılı olduğundan ve yediği darbenin etkisi ile hala dengede durmakta zorluk çektiğinden kardeşi Rolf'ün ısrarına boyun eğip onun önden gidip köye yaklaşmasını, bu çiftin Elizabeth ve sefil rahip olduklarını teşhis etmesini ve eğer onlarsa onları kampa getirmesini kabul etti. Ancak bir şeyler yanlış gitmiş, Rolf kalçasında bir okla kampa geri dönmüştü. Üç paralı suikastçısı ve iki düzine kadar silahlı adamı ölmüşlerdi.

Bir adam Rolf'ün kalçasından oku çıkarmaya çalışırken, o da okçularına köye nasıl serbestçe saldırma emri verdiğini ve değerli buldukları her şeyi nasıl aldıklarını anlattı. Ani bir saldırı nasıl sorunsuz olursa bu saldırının da öyle başladığını, ancak nereden geldiği belli olmayan bazı adamların, köyü savunmaya geldiğini ve ormancı kılıklı bu adamların, aynı kanun kaçakçıları gibi keskin bir şekilde ok attığını söyledi. Rolf bir saat sonra yeni bir grup oluşturmuş ve onları köye göndermişti. Bunlar, cesetlerin arasında Elizabeth de Langois'in cesedini aramış, ama bulamamışlardı.

Odo'nun öfkesi o kadar artmıştı ki Elizabeth ona kalaylanmış ağır şamdanlıkla vurduğunda bile bu kadar öfkelenmemişti. Kanı o kadar yükselmişti ki kafası patlamak üzereydi. Yüzü saçlarına kadar kızardı. Acısı o kadar tahammül edilmez oldu ki altı adam onu kafasını ağacın gövdesine vurmaya çalışırken zor zapt ettiler. Başındaki acının geçmesi tam dört gün aldı.

Orospu karısı kayıptı. Adamları öldürülmüştü. Şimdi bütün bir köyün kılıçtan geçirilmesine şahit olmuşlardı. Köyün Taniere Kalesi mülkiyetinde olduğunu öğrenince daha da sinirlen-

Benim Ebedi Aşkım

di. Kişisel olarak Ciaran Tamberlane'i, nam-ı değer Ejder Avcısı, eski Tapınak Şövalyesi, Aslan Yürekli Richard'ın eski gözdesini tanımıyordu. Tamberlane'in namı bile kampının etrafındaki korumayı üç katına çıkarmasına ve bütün adamlarını kılıçlarını keskinleştirmeleri için göndermesine yetmişti.

Böyle bir adam, köyüne saldırılmasını pek hoş karşılamayacaktı. Tamberlane gibi soyu krala kadar dayanan ve aldığı aforoz cezasını bile hor gören bir adam yerinde durup mülküne yapılan bu tecavüzü cezasız bırakmazdı.

Aradan birkaç gün geçip de kampa doğru yaklaşan savaş atlarının ve zırhların sesi gelmeyince, Odo çevre köylere keşif yapmaları için adam gönderdi. Adamlar bazı dedikodularla döndüler. Şövalye Taniere Kalesi'nde inzivaya çekilmiş. Bir zamanlar papaz ve Tanrı hizmetkârı olan bu kişi, şimdi şeytanın yolunda ilerliyormuş. Hizmetçilerinin söylediklerine göre başka yaratıkların şekline de girebiliyormuş.

Odo bu hikâyelerin çoğuna prim vermiyordu. Bu dedikoduların çoğu yaşamları korku ve batıl inançlarla dolu olan köylülerden çıkıyordu. Ancak, inzivaya çekildiğini söyleyenlere inanıyordu. Granvilleler kraliyet çevresinde tanınan bir aileydi. Taniere Kalesi, Tamberlane'in amcasına aitti ve muhtemelen buraya sürekli bir sürgün için gönderilmişti. Ta ki adı sanı unutulana kadar burada kalacaktı.

Buna rağmen Outremer'in savaş meydanlarında kanın tadını almış böyle bir şövalyenin şöminenin önünde sandalyesine oturarak ömrünü geçirmeye razı olmasını hayal etmek güçtü.

Rolf köye, cesetlere bakmaya gittiğinde, Elizabeth'in cesedini bulamamıştı. Fakat ormanda kan birikintisi görmüştü. Üstelik bu kan yerde yatan paralı askere ait değildi. Dahası, paralı askeri öldüren darbelerin sahibi sıradan bir köylü olamazdı. Bu çeşit darbeler, deneyimli bir kılıç ustasından çıkmış olabilirlerdi ancak. Peki, böyle bir darbeyi yapacak yetenekte kim vardı buralarda?

Acaba o gün köyde Tamberlane de mi vardı?

Marsha Canham

Acaba Elizabeth'i ormanda yaralı mı buldu?

Acaba onu iyileştirmek için Taniere Kalesine mi götürdü?

Geyiği deşip temizlerken bu son şüphe, kendisini çıldırttı. Geyiğin yerinde elleri bağlı bir şekilde Elizabeth'in asılı olduğunu hayal etti. Deriyi büyük bir dikkat ve ihtiyatla sıyırdı. Sonra onu dilim dilim kesti. Sanki ellerinde Elizabeth vardı ve çığlıklarını duyabiliyordu. Bıçağı geyiğin göğsüne sapladığında, yüzü gerçekten sevinçle doldu. İç organları da çıkarma işini bitirdiğinde bütün bedeni kan arzusuyla dolup taşmıştı. O an onu Taniere'ye gidip karısını aramaktan alıkoyan tek şey buydu.

Onu yakaladığında, kaçmasının bedelini ve daha fazlasını ödetecekti. Onunla dövüşmüş, onu tırmalamış ve vurarak öldürmeye çalışmıştı. Bunun bedelini fazlasıyla ödemeliydi. Bakireliğini kaybettiğinde çığlık bile atmamıştı, çünkü önceden fahişe terbiyecisi bir adamın karısıydı. Bu adam zamparalığı yüzünden ölmüştü. Bundan sonra, kız saygınlığını yeniden kazanmaya istekli olmalıydı. Bu yüzden evlilik törenleri bitmeden bile Odo'nun ayaklarına kapanıp ona şükranlarını sunmalıydı.

Geyik şanslıydı, diye düşündü Odo. Çünkü derisi soyulurken hayatta değildi. Elizabeth de Langois bu kadar şanslı olmayacaktı.

Kandan kıpkırmızı olmuş ellerine baktı. Giysilerinin ö nü kasap önlüğü gibiydi. Nehirdeki yansımasından yüzünün ve saçlarının da kana bulandığını görebiliyordu. Ellerini yıkamak için yeniden suya soktu. Sonra birden durdu. Kan, güçlü hissetmesini sağlıyordu. Güçlü ve yenilmez hissetmesini...

Ayağa kalkıp arkasını döndü ve kamp alanına gözlerini dikti. Geniş yapılı, omuzları kaya gibi sert, bacakları demir gibi çevik yakışıklı bir adamdı. Saçlarının rengi ve geniş cüssesi nedeniyle Kızıl Yaban Domuzu lakabına layık görülmüştü. Savaş kıyafetinin üzerine kükreyen bir yaban domuzunun tasvirini koydurmuştu. Birçok defa sürekle avına çıkmıştı. Hiçbir zaman atsız kalmamış, hiçbir zaman da yenilmemişti. Yirmi altı yaşında, en güzel yaşlarındaydı. Yaşlanmaktan ve rezil olmuş, aşagılanmış

Benim Ebedi Aşkım

ve makamından edilmiş savaşı papazdan korkmuyordu.

Kardeşi sırtını bir ağaca dayamıştı. Gözü Odo'ya iliştiğinde topallayarak yanına geldi.

“Bacakların ağrıyor mu?”

Rolf omuz silkti. Uzun ve zayıftı. Duruşu abisinden daha heybetliydi. Saçları koyu kahverengiydi. Yakışıklı bir yüzü vardı. Yumuşak ve melodik sesi, içindeki soğukkanlı katil ile karşıtlık oluşturunuyordu. “Tahammül edilebilir,” dedi.

“İyi. Çünkü Ejder Avcısı bizi ziyaret etmeye niyetli değilse biz onu ziyaret edelim, diyorum.”

“Ziyaretçileri pek seven biri değil, anladığım kadarıyla.”

“Onun misafirperverliğini bekleyecek değilim.”

“Elizabeth’in onun yanında olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Ormandan kendi başına kalkıp çıkamayacağını düşünüyorum.”

Rolf başını salladı. “Onunla olduğundan bile emin olamayız.”

“Onunlaydı. Ve Taniere Kalesi’nde benden saklanabileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. Onu oradan çıkaracağım.

“Tamberlane hala kralın adamı. Ya kız...”

“Hayır, hiçbir şey söyleyemez. Hiçbir şey yapmayacak. İnsanlara bir kasabın bir kediye güveneceği kadar güvenir.”

“Keşiş Guilford’a güvendiği açık.”

“Evet.” Odo gözlerini kıstı ve açık arazide bir ağacın altında dilenci kıyafetleri ile duran bir silüet gördü. Birçok düğüm ile ağacın gövdesine bağlanmıştı. Elleri ve ayakları da bağlıydı. Bu ipler, kaçmasını engellemek için değil ona acı ve rahatsızlık vermesi için bağlanmıştı.

Keşişi yolda yürürken, ormanda saklanmış bozuk bir at arabasının yakınlarında yakalamışlardı. Odo’nun karısının nerede olduğunu bilmediğini söylüyordu. Onun Belmane’den ka-

çıışına yardım ettiğini de inkâr ediyordu. Ancak belindeki kesede bir keşişin sahip olacağından çok daha fazla para vardı. Sorgulanırken gözlerini sürekli olarak Odo'nun gözlerinden kacıırıyordu.

Eski bir müttefik ve işbirlikçiyken şimdi zavallı bir yalancıya dönüşmüştü.

“Kampta kaç adamımız var?”

“Otuz. Bunlardan altısı atlı.”

Odo dudaklarını büzdü. “Taniere Kalesi'ne yaklaşırken, bir güç gösterisi yapmamız iyi olacak.”

“Taniere Kalesi'ne mi gidiyoruz?”

“Ormanda oturup sincap pişirmeyi mi yeğlersin?”

“Sadece demek istiyordum ki...”

“Ne demek istediğini biliyorum. Önce bir elçi göndereceğiz. O hala bir şövalye ve kardeş bir şövalyeyi misafirperverliğinden mahrum etmeyecektir.”

“Tabi, bu şövalye onun mülkiyeti üzerinde bütün bir köyü kılıçtan geçirmemişse?”

Odo gülümsedi. “Ona saygılarımızı sunacağız ve mütevazı özürlerimizi ileteceğiz. Köyde tehlikeli bir çetenin saklandığını ve bize saldırmak üzere olduğu bilgisini aldığımızı söyleyeceğiz. Hatta kayıpları için tazminat ödemeyi teklif edeceğiz. Zaten, değersiz bir grup köylü için ne kadar isteyebilir ki?”

“Peki, karın kalenin içinde saklanıyorsa?”

Odo'nun gülüşü inceldi. “Eğer ordaysa onun kokusunu alırım. Bacaklarının arasındaki hainliğin kokusunu...”

“Belki de onu dışarı çıkarmak için önüne yem koymalıyız. Ne dersin?”

Odo, başını kardeşinin parmağı ile işaret ettiği yöne çevirdi. Keşışı gördü. “Ölmek üzere. Yem olarak pek bir değeri olmayacaktır.”

“Hala nefes alabiliyor. Bu da bizim amacımız için ye-

Benim Ebedi Aşkı

terli. Onu ayakta tutmak için ona bir mızrak saplamak zorunda kalsak bile işimizi görecektir.”

Düşünceli adımlarla açık arazi boyunca yürüdü. Keşişin yanına gelip çömeldi. Ellerini birbirine kavuşturdu. Bir şeyler yiyordu.

“Açıkçası, bize kızın nereye gittiğini hemen söyleseydin, her şey senin için daha kolay olurdu.”

Keşiş Guilford’un başı hafifçe kalktı. Yüzü gözü şişmişti. Morartılar bütün yüzünü kaplamıştı. Bir gözü morartıdan dolayı neredeyse kapanmıştı. Bütün morluklara ve yaralara rağmen hala keskin ve maviydi gözü.

“Size binlerce defa söyledim. Leydi Elizabeth’in nerede olduğunu bilmiyorum. Yerini bilmediğim bir insanın nerede olduğunu da söyleyemem.”

“Sana inanmamı mı bekliyorsun, rahip? ‘A, evet dostum, madem öyle diyorsun, öyledir. Hadi yoluna gidebilirsin artık.’ dememi mi bekliyorsun? Tanrının seni nasıl yargıladığına bir bak!”

Rahibin bakışları yeniden düştü. Elllerine baktı. Elleri o kadar şişmişti ki artık insan eline benzemiyordu. Odo de Langois’in sorgulama biçimlerine dayanmıştı. Tokatlara, yumruklara ve hatta testislerinin üzüm gibi sıkılmalarına tahammül etmişti. Bütün bunlara dudaklarındaki dualar ve Tanrıya olan inancı ile tahammül etmişti.

Son işkence de Odo’nun dayatması üzerine yapılmıştı. Odo bu işkenceyi bir sınav olarak görüyordu ve rahip bu sınavı geçerse gerçekten Elizabeth’in nerede olduğunu bilmediğini kanıtlayacaktı. Ağır bir demir yük, kömür ateşi üzerinde ısıtılabacak. Rahip bu korlanmış yükü çıplak elleriyle taşıyıp üç adım yürüyecekti. Bu sınav bir masumiyet testiydi. Rahip yükü taşıdıktan sonra elleri bandajlanacaktı. Eğer bandajlar açıldıktan sonra elindeki yaralar iyileşme eğilimindeyse demek ki suçlu değil, masumdu. İyileşmek yerine daha da kötü olmuştaysa demek

Marsha Canham

ki gerçekten suçluydu. Tanrı da bu suçluyu cezasını çekmesi için kaderine terk etmiş kabul edilecekti.

Keşiş Guilford'un eli açıldığında berbat haldeydi. Yaralar kemiğine kadar inmişti. Ateşi ve ağrılarından anladığına göre damarlarında zehir dolaşıyordu.

Bitap bir şekilde gözlerini yeniden Odo de Langois'e dikti.

"Siz sadece inanmak istediğiniz şeye inanıyorsunuz. Bu acınacak bir durum."

"Bana acıyor musun?"

"Onun sevgisini kazanmaya çalışabilir misin?"

"Sevgi mi? O orospunun sevgisini mi? Sence bu gerçekten istediğim bir şey mi?"

"Amcası, onu kendisine bir kese altın fırlatan adama satana kadar bir orospu değildi. Hala da değil. Amcası onu sattıktan sonra bile kaderine tatlılıkla razı oldu. Sadece bunu görebilecek, sevgisi ve sadakatiyle besleyebilecek birini aradı. Bunu yapabiliirdin. Ancak bunu yapmak yerine ona isteklerini yaptırmak için onu her gün döven eski kocasının yaptıklarının aynı-sını yaptın."

"Ona farklı davranmam için bana ne bir fırsat ne de bir sebep verdi. Kendini Belmane Kalesi'ndeki herkese açtı."

"Bu bilginin doğruluğundan emin misin?"

"Kendi gözlerimle gördüm." diye kükredi Odo. Onu bacaklarını açmış ve eteğini beline kadar çekmiş bir şekilde yakaladım."

"Kardeşin Rolf ile değil mi? Rolf da sana kızın onunla olmak için yalvardığını söyledi değil mi? Çılgınlıklarının duyulmayacağı bir ormana götürüp orada akciğerleri nefessiz kalana kadar boğazını sıkması için yalvardı değil mi?"

"Böyle olsaydı, kızda morluklar olurdu. Ama hiç yoktu. Ve orada beş adam daha vardı. Hepsi kızın kendi isteğiyle onun altına yattığını söylediler. Hepsinin yalan söylediğini mi düşü-

Benim Ebedi Aşkım

nüyorsun?”

“Onlar Rolf’ün adamları. Rolf ne söylemelerini emrederse onu söylerler,” dedi rahip basitçe.

Odo derin bir nefes aldı. Boğazını gürültüyle temizleyip “Belki de sen kızın söylemesini istediği şeyi söylüyorsun. Belki de bir rahipten daha erkeksin ve kendin için bir şeyler istemişsindir ondan? Bir melek gibi yüzü var, değil mi? Elinde bir nektar kâsesi tutan bir peri kızı gibi. Ve bu nektar o kadar tatlı ki zevkten boğazın yanıyor.” Odo rahibin biraz daha yakınına gelip eğildi. Sesini alçaltıp komplocu bir tonla, “Onu bu yüzden savunuyorsun, değil mi Rahip? Onun nektarının tadına sen de baktın değil mi?”

Keşiş Guilford başını yeniden ağacın gövdesine yasladı. On günden uzun süredir boğazından ne bir lokma, ne de bir damla su geçmişti. Çok zayıf düşmüştü, ateşler içinde yanıyordu. Susuzluğunu giderebilmek için her şeyi yapabileceğini ya da söyleyebileceğini düşünüp korktu. İnsanın açlığa üç haftaya kadar dayanabildiğini bir yerlerden duymuştu. Fakat susuzluk yüzünden ortaya çıkan delilik daha çabuk geliyordu.

Odo’nun vücudu üzerindeki suyun kokusunu alabiliyor, elleri üzerindeki parıltılarını da görebiliyordu. Birkaç adım ötesinde çağıldayan derenin sesini duymamak için gece gündüz dua etti. Gece boyunca yağmur yağmıştı, ancak ağacın altında olduğu için diliyle sadece birkaç damla yakalayabilmişti. Sonunda, durum tahammül edilemez bir hale gelmişti.

Dua etmediği zamanlarda Amaranth’ı düşünüyordu. O gün Rolf’ün Amie’yi sürükleyerek getireceğinden emindi. Adamlar yaralı halde ve elleri boş döndüğünde gözlerine inanamamıştı.

Rahatlaması, kısa sürede korkuya dönüştü. Kızı bıraktığı köyde değilse o zaman neredeydi? Muhakkak ki tek başına dolaşmıyordu.

Belmane’den kaçışları aceleci ve plansız olmuştu. Keşiş Guilford, düğün haftası onun yanında günah çıkaran rahip

kimliğiyle durmuş, tören boyunca kızın ellerinin titrediğini, dudaklarının solduğunu görmüştü. Eskiden küçük ve parlak bir kelebek gibi görünen kızın yavaş yavaş erimesine tahammül edemiyordu.

Kızın yüzü solmuş, gözleri şişmişti. Ağlamış ve dua etmişti, ta ki dua masasında uyuyakalana kadar.

Keşişin kapısı gece yarısı telaşla vuruldu. Amie kapıda duruyordu, geceliği kanlar içindeydi, dişleri o kadar çarpıyordu ki konuşamıyordu. Isıtılmış bir bardak şarap dilini çözdü. Anlattıkları keşişin tüylerini diken diken etti.

Kocasına öldüresiye vurmuştu. Kafatasını bir şamdanlıkla çatlatmış, onu kanlar içinde yatak odalarında bırakmıştı. Davetliler kapının dışında eğlenirken, adam odada iğrenç bir yaratık gibi onunla birlikte olmuştu. Kızı saçlarından kavramış bir şekilde zevkten ulurken bile kıza orospu, fahişe gibi bir sürü pis isimle seslenmişti.

İşini bitirdiğinde kızın yanına çöktü, hala azgın bir aygır gibi ses çıkarıyordu. Tiksinti ve nefret ile gözleri körelen kız, en yakınında bulunan şeyi kavrayıp adamın kafasına üç defa vurmuştu.

Amaranth onu öldürdüğünü düşünmüştü. Kiliseye kaçmak için yardım istemeye gelmemişti. Günahlarının bağışlanması için dua etmeye, günahlarını itiraf etmeye ve şafakla birlikte gelecek olan alarm zillerini beklemeye gelmişti. Kanındaki asil kana rağmen bir köylü gibi şiddetle cezalandırılacaktı.

Cinayet işleyen kadınlar, önce boğularak öldürülür, sonra da yakılırlardı. Ancak boğularak öldürülmek bile Amie'ye Belmane Kalesi'nde bir gün daha kalmaktan daha merhametli bir ceza gibi geliyordu.

Keşiş Guilford kızın yaptığını affedemese de oturup nöbetçileri beklemeye niyetli değildi. Yeni evli çiftin odasına küçük bir göz atışı bile yerde yatan damadın hala nefes alabildiğini görmesine yetmişti. Odo de Langois'in vahşi yöntemlerini çok iyi biliyordu. Kızın ölümünün de hızlı ve basit olmayacağını

Benim Ebedi Aşkı

farkındaydı.

Sonra yaptıklarının sonuçlarını düşünmeden hemen Amie'ye erkek kıyafetleri giydirdi. Başına bir şapka geçirdi. Kiliseyi terk etmeden önce günahları için dua etti ve içi bozuk para dolu olan kilise kumbarasını boşalttı.

Kıza cüppe giydirerek onu arka kapıdan kale dışına çıkardı. Nöbetçiler hiçbir şey fark etmediler, uykulu uykulu başlarını salladılar. Güneye, ormana doğru yola koyuldular. Kent yönünde, Maidstone Tapınağına gideceklerdi. Oradaki rahibe Guilford'un kız kardeşiydi. Biliyordu ki Kutsal Ana, Elizabeth Amaranth de Langois'i son nefesine kadar savunurdu. Dahası, Maidstone Amaranth'ı bulamayacakları kadar uzak bir yerdeydi.

İlk geceyi bir kulübede dinlenerek geçirdiler. Amie'nin gümüşümsü sarı yelesini gören köylü gözlerine inanamamıştı. Keşiş yanık palamut, kömür tozu ve domuz yağını karıştırıp bunu kızın saçlarına sürmüştü. Değiştirdikleri kılık sayesinde iki gün daha tanınmadan ilerleyebilmiş, daha sonra çıkan fırtına yüzünden yine bir sığınak aramak zorunda kalmışlardı. Amie sabah titremeye uyandı, o kadar kötü hissediyordu ki ayağa kalkamıyordu. Guilford'un yakınlarıdaki mütevazı köyden sığınak talep etmekten başka seçeneği kalmadı.

İntikam ateşiyle yanan Odo de Langois, bütün öfkesi ve canlılığıyla, onu işte o günden sonraki gün yakalamıştı.

"Onu savundum, çünkü benden başka kimse onu savunmayacaktı. Amcası ondan kurtulmak için onu önce kendisinden üç kat yaşlı bir kart zamparaya sonra da sana satmış." dedi Guilford. Gözlerini Odo'ya dikmişti.

Odo başını eğdi, gözlerini fareyi izleyen bir kartalın merakıyla kıstı. "Ölmekten korkmayan bir adam gibi hakaretlere mi kalkışıyorsun, Rahip?"

"Elinden gelenin en iyisini yap ve bu bezdirici tehditlerini bırak artık."

"En iyisini mi?" Odo'nun ağzı bir sırıtişla genişledi. "Elinden gelenin en iyisini görmedin, Rahip. Hatta yarısını bile

görmedin. Bana baş kaldırdığına pişman olacak kadar uzun yaşayacak. Ama ben cömert bir adamım ve sana son bir teklifte bulunuyorum: Bana kızın nerede olduğunu söyle. Ben de senin buradan özgürce gitmene izin vereyim.”

Keşif Guilford kaşlarını çattı, dudağında yeni bir çatlaktan sızan kanın tadını aldı. Artık hiçbir yere yürüyemeyeceğini şüpheyile düşündü. “Leydi Elizabeth’i bulmanda sana hiçbir yardımda bulunmayacağım. Hızlı koşabilmesi, uzaklara gidebilmesi ve senin yüzünü bir daha hiç görmemesi için Tanrıya dua ediyorum.”

Odo’nun gri gözleri öfke parıltıları saçtı. Çömeldiği yerden kalktı.

Rolf’e dönüp “Artık bize hiçbir faydası dokunmayacak. Öldür onu,” dedi sessizce.

Rolf kaşlarını çattı ve bir süre bekledi. Rahibi çetin bir sınavdan geçirip kendi kaderine terk edebilirlerdi ya da elleriyle öldürebilirlerdi. Odo, Rolf’ün yüzündeki tereddüdü gördü. Küfretti. Gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir hareketle hançerini çıkarıp rahibin boğazını kesti. Kanın Guilford’un boynundan oluk oluk akışını seyretti. Akan kan yavaşladığında, rahibin başı yana düştü. Odo öfkeyle kardeşine baktı.

“Mızrağı getir. Bu iyi rahibi buraya şişleyeceğiz. Böylece Tanrıyı hiç kimsenin ve hiçbir şeyin benim karşımda duramayacağı konusunda uyaracağım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Amaranth ikinci kez uyandığında zihni açık, ağrıları da azalmış olduğundan her şey artık daha kolaydı. Birileri ateşin üzerinde et çorbası kaynatıyordu. Çorbanın içindekilerin kokusu odaya yayılmıştı. Et ve soğan kokusu her yeri kaplamıştı. Hala bilinmeyenin verdiği korkuyu üzerinde taşıyordu. Neredeydi? Gördüğü adamlar kimdi? Fakat işkence masasına yatırılmamış olduğundan, sıcak demirlerin bedenini parçalamak üzere bekletilmediğinden emin olduğu için içi biraz rahatlamıştı. Artık bir masanın üzerinde uzanmıyordu. Bir yatağa taşınmıştı. Yatak, taze ve hoş kokulu hasır otları ile doldurulmuştu. Ayrıca ışık da vardı. Bu ışığın çoğu hemen yan tarafında duran pencereden geliyordu.

Amie başını kaldırdı. Herhangi bir raf yoktu. Şişe sıraları da görünmüyordu. Birkaç demir, askı ve kanca dışında duvarda hiçbir şey yoktu. Duvara monte edilmiş bir şömine vardı. Kapı bir adam kadar uzun ve üç büyük adımda geçilebilecek kadar genişti. Küçük bir ağacın gövdesi kadar büyük bir kütük şöminede yanıyordu ve üzerine asılı duran kabın içindeki malzemeleri pişiriyordu.

Amie çenesini eğdi. Yaralı omzu ağrıdı. Ama en azından kımıldadığı zaman artık acı yüzünden nefessiz kalmıyordu. Sıcak kürk yığını altında, artık çıplak değildi. Sade ve beyaz bir elbise onu sarmıştı. Elbisesinin kolları uzundu, yakası da boynuna kadar geliyordu. Örgüsü sökülmüş, saçları yıkanmış ve taranmıştı. Kuş tüyü yastığın üzerine kızıl kahverengi bir yelpaze gibi serilmişti.

Marsha Canham

Amie şakağındaki birkaç saç telini tutmak için elini kaldırdı ve bunları öne uzattı.

Kesinlikle kızıl kahverengi. Keşiş Guilford'un kamufle olması için saçına sürdüğü karışım, eskiden olduğunun yarısı kadar koyuydu.

Kapıda bir ses duydu, hemen başını geri uzattı. Gözlerini kapatıp yüzünü sakinleştirmeye çalıştı. Ancak adımların yatağın yanından geçtiğini duyunca dayanamayıp gözlerini araladı.

Bu bir kadındı. Cılız bir kadın. Esmerdi ve uzun, ipekli bir kıyafet giymişti. Bu ipek her adımında parlıyordu. Üzerinde bir peçe vardı. Omuzlarına kadar düşen peçenin kenarlarında altın şeritler vardı. Onu hemen arkasından takip eden ve bir gözünü yatağa dikmiş, üç dört yaşlarında bir çocuk vardı yanında.

Büyük kahverengi gözleri yüzünü doldurmuştu. Yürürken bir eliyle kadının elbisesini, diğer eliyle tahtadan oyulmuş bir atı tutuyordu.

Kadın ateşe eğilip çorbayı karıştırdı. Tuhaf bir dille çocuğa bir şeyler söyledi. Çocuk kadının elbisesini bırakıp pencereye yöneldi. Pencerenin kenarına tırmandı, çok küçük olduğundan birkaç saniyeliğine çıkıntının içinde kayboldu. Pencereyi kapaması bir dakikayı buldu.

Amie uyuyor numarası yapması gerektiğini unutup şaşırdı. Kadın birden dönünce gözleri buluştu. Bu bile oldukça şaşırtıcıydı. Amie kadının sağ yanağındaki çirkin yarayı gördü. Dudakları istemsiz şekilde açıldı. Yanağın tamamı yarılmıştı ve öyle bir şekilde buruşmuştu ki kadının yüzünde yamuk bir gülümseme belirdi.

Pencereler kapanıp güneş ışığına kilitlendiklerinde, kadın aceleyle peçesini kaldırdı ve yüzünü yana çevirdi.

Birkaç saniyeliğine Amie'nin nutku tutuldu. Kadındaki şekil bozukluğuna ilk tepkisi zalimce olmuştu. Ancak daha fazla düşman edinecek durumda değildi.

“Lütfen...”

Benim Ebedi Aşkım

Kadın yine küçük çocuğu çağırdı. Çocuk çıktığı yerden hızla indi ve kapıya doğru koştu. O kadar hızlı koştu ki atını düşürdü.

“Lütfen bekleyin!”

Amie kendini dirsekleriyle kaldırdı. Ama artık çok geçti. Kadın ve çocuk gitmişti. Açık kapıdan başlıklı bir hayalet gibi uzun ve ince kâhya Marak girdi.

“Bir kez daha aramıza döndün, öyle mi?”

“Bu kadın...”

Başlık, Marak başını gölgeli sınırlarından çıkarmış gibi biraz kaydı. “İnaya mı? Son birkaç gündür, sana o bakıyor.”

“Onu ürkütmüş olabilirim.”

“Etrafta yabancılar varken çok çabuk ürküyor. Kafana takma.”

“Üzgünüm ama şeyi gördüğümde çok kötü bir tepki verdim.”

“Yüzünü mü? Ah, evet. Korkunç bir şanssızlık. Bana getirilene kadar yarasının tamamı zehirlenmişti. Elimden geleni yaptım ama...” Omuzlarını özür diler gibi kaldırdı. “Duymuş olabileceklerinin aksine mucizeler yaratamam. İyi bir sihirbaz bile değilim. Yine de iyi ve Tanrıdan korkan Hristiyanları kara kurbağalara çevirdiğim söylentileri dolaşır.”

Amie’nin yüzündeki gölgeden çenesini seçebileceği kadar yakınına yaklaştı.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” Soğuk ve beyaz bir el uzanıp yanağına kondu. “Ateşin yok. Bu harika. Peki, ya omuzların? Çok fazla ağrı hissetmeden onları oynatabiliyorsun, değil mi?”

Amie yere bakıyordu. Ne yaptığıнын farkında olmadan yine dirseklerine dayanarak doğruldu. Kollarının artık ağırlığını taşıyabildiğini fark etti. Cildi esnemiş, kasları da kullanılmaktan paslanmış gibiydi. Yine de yarasını sürekli olarak hatırlamasına neden olan bir rahatsızlık duyuyordu.

“Hala acıyor. Ama tahammül edilmeyecek gibi değil,”

Marsha Canham

diye yanıt verdi sakince.

“Harika. O zaman bir hafta sonra bir un çuvalını hiç guncunmadan kaldıracaksın. Yarından itibaren bunu yapmaya başlayacaksın. Önce küçük çuvallardan başlayacağız tabi. Böylece son bir haftada gevşeyen kaslarını yeniden eski hallerine getireceğiz. Sonra her gün çuvala biraz daha un ekleyeceğiz, ta ki sen eski gücüne kavuşana kadar. Ama buna başlamadan önce, biraz daha kanlanmalısın. Bunun için de bal ve şaraptan ötesine ihtiyacın var.”

Amie’nin midesi bu sözlerle karşılık vermek istemiş gibi guruldadı. Ses yatağın ötesine ulaşmış olmalıydı. Çünkü Marak’ın sessizce kıkırdadığını duydu. Marak, bir dakika içinde ateşin yanındaydı ve kaptan küçük bir kâseye kaynamış malzemeyi döküyordu.

“Şimdi, gel bakalım. Pişirdiğim yemekler o kadar korkunç değildir. Zaten, et çorbası hazırlamak için ne gerekebilir ki? Biraz et, biraz soğan, biraz sarımsak, biraz mantar ve tuz...” Çorbadan bir kaşık çıkarıp höpürdeterek içti. “Mmm, evet. Köpek üzümü ve güzelavrat otu eklemeyi unuttum. Ama Tanrı izin verirse ve yarına kadar hayatta kalırsan, bu kez koymayı unutmayacağım.”

Ağzında büyüyen gülümseme ve alay, kızı da gülmeye davet ediyordu. Kaşığı yine doldurup Amie’nin dudaklarına yaklaştırdı.

Et çorbası çok lezzetliydi. Boğazından inip bütün bedene yayıldı. Marak keten bir bez kullanarak, kızın ağzından kaçan her damlayı siliyordu. Ama hiçbir damla israf olmuyordu.

Kâse bittiğinde, ikinci kez dolduruldu. Bir kez daha boşaldı. Amie üçüncüsünü bekler gözlerle Marak’a baktı. Ancak Marak parmağını hayır anlamında iki yana salladı. “Bekle, küçüğüm. Bu kadar fazla yemeği bir çırpıda yersen bunun faydadan çok zararı dokunur. Bütün acıların dindiğinde istediğin kadar yiyebilirsin. Hatta bunun yanında ekmek ve peynir de alabilirsin. Bu kadar uzun süre yemek yemediğin için öleceksin diye kork-

Benim Ebedi Aşkı

tum.”

“Küçüğüm,” diye fısıldadı Amie. Sırtını yastığa verdi ve tavandaki ışık huzmelerine baktı.

“Çocukluğumdan beri kimse bana böyle seslenmemiştir.”

“İsmini kullanacaktım ama bilmediğim için kullanamıyorum.”

Söyleyebildiğin kadar yalan söyle. İçinde bir ses yankılandı. Böylece sen de gerçekleri unutursun. “Amaranth,” dedi. Babam bana “Amaranth,” derdi.

“Hiç solmayan çiçek,” dedi Marak gülümseyerek.

“Annem gibi olmamı umuyordu.”

“Peki, oldun mu?”

“Bilmiyorum. Annem ben iki yaşındayken öldü. Babam da ben on iki yaşındayken. Bana annem gibi olduğumu söylüyordu. Ama bunu bir baba kendi gözünden söylüyordu.”

“Başka akraban yok mu?”

Çenesini tuttu. “Hayır, hayır kimsem yok.”

“Amcam dışında tabii.”

Kaşlarını çattı. “Amcam?” Sonra, yeşil gözlü şövalyeye köyde amcası ile birlikte yaşadığını söylediğini hatırladı. Elin-den geldiğinde yalan söyle... “Evet, amcam hariç tabi,” dedi fısıltıyla.

Neyse ki böyle konuşmasının nedeninin ailesini ve evini kaybetmesine bağlı olduğunu zannedeceklerdi. Yine de bu karanlık yüzün dudakları, sanki kızın anlattığından fazlasını biliyormuş gibi büzülmüştü.

“İzin verirseniz, nerede olduğumu sorabilir miyim? Köyümünden ne kadar uzaktayım?”

“Taniere Kalesi’nin sınırları içerisinde. Köy, Lord Tamberlane’in arazisinin doğusunun en uç kısmında yer alıyor. Şanslısın ki köyünüz saldırıya uğradığında, kendisi köye yakın bir yerde avdaydı.”

Marsha Canham

“Evet, şanslıyım.”

“Çalıkların arasında bir sürü tatar yayı buldular. Bunlar küçük ve sıradan bir köye saldırmak için çok fazla değil mi?”

“Benim... sayacak fırsatım olmadı. Hayatta kalmak için koşmakla meşguldüm.”

“Peki ya... amcan?”

Kaşlarını çattı. “Amcam mı?”

“Seninle ormana doğru koşmadı mı?”

“O... geride kaldı. Başkalarına, kadınlara ve çocuklara yardım etmek için geride kaldı.”

Sesi yeniden inceldi. Bu sefer dehşeti gerçektir. Siyah saçlı ve güzel bir kadın, üç çocuğuyla birlikte ona bakmışlardı. Marak’ın söylediği gibi köyde kimse sağ kalmamışsa...

“Senin çocuğun yok mu?”

“Hayır. Benim çocuğum yok.”

Bu, en azından söylediği tek kesin doğrudur.

“Lord Tamberlane’in söylediğine göre köyünüze saldıranlar sıradan hırsızlar ya da haydutlar değillerdi.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Beni takip eden kişi, bir savaş atına binmişti ve kabzası gümüş bir kılıç taşıyordu. Ama... Lord Tamberlane bunu nerden biliyor?”

“Sizi bir şövalyenin elinden kurtardı. Size saldıran bir şövalyeydi.”

“Onu öldürdü mü?”

Gri başlık yeniden kaydı. “Lord Tamberlane öfkelenildiğinde hafife alınacak biri değil.”

Gelişi güzel söylenen bu sözleri bir uyarı ya da tehdit olarak mı algılamalıydı? Peki, öldürülen bu şövalyeler... Herhangi birisi cehennem alevi renginde saçlara sahip miydi?

“Omzundaki yara çirkin görünecek.” dedi Marak ve konuyu değiştirdi. “Ama yapacak bir şey yok. Senin için daha önemli olan, elini özgürce kullanabilmek. Bir süre sert kalacak

Benim Ebedi Aşkım

ve belki de acıyacak, ama biraz dikkat edersen eskisi gibi olacak.”

Amie elini battaniyenin altından çıkardı ve elini acı duymadan ne kadar ileri götürebileceğini yokladı.

“Oturur vaziyete geçersen, belki daha kolay olacaktır,” önerisinde bulundu Marak.

Ellerini elbisesinin içine sokmuş olduğundan Amie’ye yardım etmek için kıınıldı. Amie derin bir nefes aldı ve sağ dirseğine dayanarak yastığa doğru kalkmaya çalıştı. Çabası eski yarasının nüksetmesine neden oldu. Biraz sonra sırtını yatağın arkasına dayamıştı. Yüzü terden parlıyordu. Yaralı kol göğsünün üzerindeydi. Saçlarının bir bölümü alınına düştü. Onları geri çekti. Marak’ın her hareketini ve mimiğini izlediğini hissedebiliyordu.

Kaşlarını çattı. “Neden sürekli olarak başlık takıyorsun?”

Cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. “Bu bir bela. Çok fazla ışık bana büyük acı veriyor.”

“Işık mı?” Bakışları derinleşti. İlk uyandığında gördüğü odanın ne kadar karanlık olduğunu hatırladı. Küçük çocuğa Marak’ın odaya girebilmesi için pencereleri kapatması söylenmişti.

“Ayrıca iyi erkeklerin ve kadınların çığlık atarak benden kaçmalarını sağlıyor. Eğer İnaya’nın yaralarını rahatsız edici bulduysan, benim görüntümü yürek parçalayıcı bulacaksın.”

“Bütün karakterimi, bir hatam üzerinden mi yargılıyorsun?”

Hafifçe güldü. “Onu elimdekilere göre yargılıyorum, Amaranth. Cildinin beyazlığı, konuşma tarzın, ellerinin yumuşaklığı... saçlarını karartmak için kullanılan yanık ceviz kabuğu boyaları. Ormana doğru kaçarken saldırganları sayamayacak kadar meşgul olduğunu kabul etsem de bütün bu şeyler, paylaşmak istediklerinden ötesini söylüyor.” Kızın şaşkın bakışları içinde açıklamaya koyuldu. “Ancak her bin tane köylüden bir tanesi saymayı bilir ve bu bir kişinin kadın olma ihtimali çok düşüktür.” Sessizce devam etti. “Tahminlerime göre sen o köyde doğmadın.

Ya da bunun gibi herhangi bir köye.”

Amie alt dudağını ısırıldı. Yanaklarındaki sıcaklığa engel olamıyordu.

“Senden başka hayatta kalan olmadığını öğrenince şaşırdın. Ancak başka soru sormadın. Hiç isim belirtmedin, herhangi bir arkadaşını sormadın. Ya da herhangi bir akrabayı. Lord Tamberlane’in adını bildiğini belli eden hiçbir tepkin de olmadı. Köyde uzun süredir yaşayan biri olsaydın, bunu mutlaka yapardın.”

“Küçük ve izole bir köy...”

“Yine de vergisini ödemek ve Ejder Avcısı’na bağlılığını bildirmek zorunda.”

“Ejder Avcısı mı?” diye fısıldadı.

Sadece birkaç dakika önce kendisine lezzetli gelen et çorbası şimdi midelerini bozmuştu. Boğazı düğümlenmişti. Elbette, daha fazla yalan söyleyebilirdi, yarı-doğru kervanına yenilerini katabilirdi. Fakat bu görünmeyen gözleri kandırabileceğinden şüpheliydi. Daha fazla yalan, daha fazla utanç dolu yanlış, kendisini daha da fazla korkar göstermekten başka bir işe yaramayacaktı.

Saçından bir tutam aldı. Boyanın ne kadarının solmuş olduğunu tekrar gördü. Boya kısa süreliğine, kocasının mülkünden bir köylü kılığında kaçabilmesine yetecek kadar bir zaman için yapılmıştı. Şimdi ise tek yaptığı sırrını ele vermektir.

“Bana gerçeği söylemezsen, sana yardımcı olamam Amaranth,” dedi sessizce.

Gözlerine dolan sıcak yaşları hissetti. “Bana neden yardım etmek isteyesin ki?”

Cevap vermek yerine bazı genel gözlemlerini aktardı. “İnsanlar ateşler içinde yanarken birçok şey söylerler. Korktukları şeyleri, çektikleri zulümleri ve katlandıkları acıları... hatırladıkları suçları...” Durakladı ve kızın gözünden akıp yanığından süzülen yaşı izledi. “Köye saldıran adamların, seni arıyor

Benim Ebedi Aşkı

olmaları mümkün mü?” diye sordu.

Gözlerini kapadı ve zayıfça başını sallayarak onayladı. “Mümkün, evet.”

“Sen... birinden mi kaçırıyorsun?”

Yine başını salladı. “Ko-kocamdan.”

“Kocan mı?”

“Bir günden az bir süre evli kaldık, ama nasıl bir alçak ve vahşi bir hayvan olduğunu anlamama yetti.” Kelimeleri söylerken titredi. “Beni yakalayıp mezara koyabilmek için koca bir köyü gözünü kırpmadan öldürme emri verebilecek bir adam.”

“Nereye kaçırıyordun, çocuk? Tek başına kaçırıyor olamazsın, değil mi?”

“Hayır. Ben... biriyle birlikteydim. Günah çıkaran papazım ile birlikteydim. İyi ve nazik bir adamdı. Korkarım ki beni koruyabilmek için yaşamını feda etmiş olabilir.”

“Kaçmana o mu yardım etti?”

Başını salladı. “Bir akşam yağmura yakalandık. Ben soğuk aldım. Yürüyemeyecek kadar yorgundum. Arabamız fırtına yüzünden çamura saplanmıştı. Beni köye getirdi ve oradaki insanlardan kendisi gelene kadar bana bakmalarını rica etti. O da arabada kalan birkaç eşyamızı almaya gitti. Beni tapınağa götürüyordu. İngiltere’nin güneyinde bir tapınağa. Orada güvende olabileceğimi düşünüyordu.” Sesi daha da inceldi. Daha güçlü bir gözyaşı seli için gözlerini sıktı. “Ve şimdi bütün o iyi insanlar öldüler. Hepsi benim yüzümden öldü. Hiçbir suçları yoktu. Tek suçları bana ve keşişe yardım etmektir.”

Elleriyle yüzünü tuttu. Marak’a yüzünü döndü. Artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Marak geride yalnız kalmıştı. Kızın üzüntü ve kızgınlığını izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Onu gördüğü ilk andan itibaren sıradan bir köylü kızı olmadığından şüphelenmişti. Pürüzsüz eller, güneş ve havanın zarar vermediği kusursuz bir cilt, saçının körelmiş sertliği...

Kafasındaki saçın rengi ile bacakları arasındaki yumuşak sarı saçların rengi uyuşmuyordu. Zenginlik ve lüks içinde büyümüş biri olmalıydı. Dört bir yanında bütün ihtiyaçlarını karşılayacak hizmetçilerle... Ancak bütün bunlarla çelişen sırtındaki soluk beyaz izler dövüldüğünü ve kırbaçlandığını gösteriyordu. Bazı yerlerde cilt ayrılmış ve kanamıştı. Uzaktan bakınca belli olmayan izlerdi bunlar.

Kızın yanında oturduğu saatler boyunca bir yandan soğuk su ile kızın yüzünü silmiş, bir yandan da anlattığı bölük pörçük hikâyeleri dinlemişti. Çoğunu birbiriyle birleştirmekte güçlük çekiyordu. Çıkardığı tek sonuç; yapılan bir evlilikten sonra kötülük ve zulmün, kızın peşini bırakmadığıydı.

Böyle olsa da, toprak yasaları kadınların da maldan başka bir şey olmadığını söylüyordu. Kadın itaatsizlik ya da isyan ederse dövülebilir, haklı bile olsa, lorduna el kaldırdığında öldürülebilirdi. Bir mal olarak, kanunlara göre başka birinin evinde saklandığı keşfedilirse gerçek sahibine geri götürülmesi gerekmektedir.

Marak ellerini çenesinin altında birleştirdi. Tamberlane kızın sırrını öğrenirse onu geri gönderirdi. Bir şövalye, bir savaşçı ve bir papaz olarak ötesine geçilemeyen sınırlar olduğunu bilirdi. Bir karı ile koca arasındaki hiçbir şeyle ilgilenmek umurunda olmazdı. En fazla köyü ve içindeki köylüler için tazminat isteyebilirdi.

Kız bakire olsaydı, evliliği iptal etmek ve kızı mahkemedeki kaderinden kurtarmak için bir nedenleri olabilirdi. Ancak kız bakire değildi. Marak, İnaya'yı kızın bacakları arasındaki kanın sadece dışarıdaki yaralardan gelip gelmediğini incelemesini istemişti. Sonradan kızın bakire olmadığı anlaşılmıştı.

Kendisi ile şeytanın avukatlığını üstlenen Marak, Tamberlane'in kadınlarla etkileşiminin oldukça kısıtlı olduğunu da biliyordu. Herhangi bir eş ya da metresle hiç işi olmamış, hiçbir zaman kimseyle flört etmemiş ya da hiçbir kıza kur yapmamıştı. Kadınlarla ilgili her meselede bütün hisleriyle saf olan Ciaran, Amaranth'ın görüldüğünden başka biri olduğundan hiç şüphe-

Benim Ebedi Aşkım

lenmeyecekti: korkunç bir kaderin kurbanı... En fazla, kız kendi arazisi üzerinde bulunduğundan ve bu yüzden elindeki bilgilere göre kendi malı olduğundan koruma duygularıyla hareket ederdi.

Gözden kaçırılmaması gereken bir durum da kızın çok güzel olduğuydu. Solgunluğunun altındaki yanakları kalkık ve pürüzsüzdü, yüzü uzun kirpiklerin altındaki gözleri ve narin burunu ile harika bir oval oluşturunuyordu. Ağzı dolgun dudaklarıyla güzel bir şekil oluşturmıştı ve en soğuk yüreklerde bile bir sıcaklığın doğmasına neden oluyordu. Güzel vücutlu ve narindi. Saçlarının iyice yıkandıktan sonra eskisi gibi sapsarı olacağı şüpheliydi. Fakat kıızıla kaçmış bu haliyle bile oldukça etkileyiciydi. Bir deri bir kemik kalmıştı. Birkaç öğün sağlıklı yemek ve görkemli ipek bir kıyafetle birçok erkeğin aklını başından alabileceği kesindi, diye düşündü Marak.

Bir koca kendi iradesiyle, nereye olursa olsun gidip, bu kıızı yanında tutmaya çalışmalıydı. Ama bu adam kızın peşinden avcılarını yollamıştı.

Marak elbisesinin kolları içinde ellerini birleştirdi. İçinden merhamet fışkıran bir insan değildi. Son sekiz günde bir bağlılık hissetmişti kıza karşı. Tamberlane onu odasına getirdiğinde yaşamla ölüm arasındaydı. Açıkçası, yaşamasına binde bir ihtimal veriyordu.

Ama yaşadı. Yaraları ve ateşiyle savaştı. Omzunda oktan herhangi bir kıymık kalıp kalmadığını kontrol etmek için yaralı bölgeyi birçok kere nemlendirdi, kurtçuk koydu. Yara iyileşmeye başlamadan son kıymıkları da bulmalıydı.

Zayıf bir ses düşüncelerinin arasına girdi ve Marak'ı kendine getirdi. Arkasını dönüp baktı. Tamberlane kapı eşiğinde duruyordu. Bir elini kapıya diğer elini duvara dayamıştı.

Amaranth hala hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Şövalyenin geldiğinin farkında değildi. Solgun yeşil gözler bir süre yatağı yokladı, sorgulayan bakışlarla Marak'ınkilere dikildiler. Kâhya da sus anlamında bir işaret yaptı.

“Bunu yapması gerekiyor,” diye fısıldadı. “Sadece acı-

Marsha Canham

ları için değil, birçok şey için bunu yapması gerekiyor.”

Tamberlane sesini alçalttı. “Amcası mı?”

“Başka şeylerle birlikte, evet,” dedi Marak yavaşça.

Şövalye başını salladı ve yeniden yatağa baktı. Tamberlane’in kızı ağlarken gördüğü için bozulduğu belliydi. Marak bu melûl ve sakar bakışları son sekiz günde görmeye alışkın olmasaydı, kendini tutamayıp gülecekti.

Bu durumların her birinde, Tamberlane sessizce Marak’ın kule odasına geliyor, karanlığın içinde duruyor ve kızın yine uyanıp uyanmadığına bakıyordu. Marak onun cesaretini kırmamak için hiçbir şey yapmadı. Çünkü şövalye son üç senede hiçbir şeye ilgi göstermemişti. Kız çıplakken ondan gözlerini kaçırdığı, namuslu bir erkek gibi başını başka yöne çevirdiği doğruduydu. Fakat eninde sonunda o da bir erkekti. Bir iki seferden daha fazla, Marak kendisini kızın yüzüne bakarken yakalamıştı, bakışları ya kızın dudaklarında ya da yanaklarındaydı.

Şimdi ise ne hikmetse ilgi vardı... Evet, yanardöner yeşil gözlerde ilgi vardı Marak’a bakarken. Bakışlarıyla Marak’a kızı böyle dayanılmaz biçimde ağlatan ne varsa, onu iyileştirmesi için emir veriyordu.

“Bir şarap karışımı,” diye mırıldandı Marak. “Bir şarap karışımı zihnini biraz rahatlatılabilir. Ben dönene kadar onunla kalır mısın?”

Şövalye evet ya da hayır demeye fırsat bulamadan Marak kapıya doğru gitti, tam çıkacakken duraklayarak, Tamberlane’e döndü: “Aklıma gelmişken, kullanman gerekirse kızın adı Amaranth. Ve köpekleri dövmekten yeni gelmiş gibi kaşların çatık durmamaya çalış.”

Tamberlane kapanana kadar gözlerini kapıya dikti, sonra bakışlarını yeniden yatağa çevirdi. Amaranth ağlamayı bıraktı, ancak yüzü hala dönüktü. Kız yanaklarındaki gözyaşlarını temizlerken elleri titriyordu. Kız onun orada olduğunu biliyordu. Ona doğrudan bakmıyordu, ama varlığından haberdardı.

Tamberlane yüzünü ateşe çevirdi, ateşin üzerinde duran

Benim Ebedi Aşkım

kaba baktı. Tahta atın ocağın yanında olduğunu görünce kaşlarını çattı. Bir gözünü yatağa dikmiş bir şekilde gidip tahta atı yerden aldı, cüsseli eliyle onu kavradı.

“Jibril bunu asla gözünün önünden ayırmaz. Bununla uyuduğuna yemin edebilirim,” dedi sessizce.

Amie derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp baktı. “Sanırım onu ben korkuttum.”

“Çok ürkek bir çocuk, çok çabuk korkuyor.”

“Çocuğun mu?”

“Çocuğum mu?” Şövalye keskin bir bakış attı. “Hayır, benim çocuğum değil. O Tanrının bana bir armağanı,” dedi. Bunu söylerken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Amie gözlerini ovup kurutmaya çalıştı. “Armağan mı?”

“Annesinin hayatını kurtardım. Kocasını ölmüştü, kadının ailesi bir Hristiyan’a borçlu kalmak istemediler ve onu bana verdiler. Eğer onu getirmeseydim, ailelerine utanç verdiği için onu taşılayacaklardı.”

“Hayatını kurtardığın için onu taşılayacaklar mıydı? Bu çok anlamsız.”

Tamberlane omuzlarını silkti. “Doğrusu, Kutsal Savaş fikrinin tamamı anlamsız. İnsanlar kimin tanrısının daha güçlü olduğunu göstermek için savaşıyorlar. Bir tanrının onun adına cinayet ve katliamlar yaptırtması daha da anlamsız.”

“Tanrının hükümlerini mi sorguluyorsun?” diye sordu fisiltıyla.

Onu şaşırttığını görebiliyordu. Birkaç yıl önce Bu tür sözleri başka birinin ağzından duysaydı, kılıcını çeker, inancını korumak için onu öldürürdü. Fakat aynı sözler şimdi kendisinin ağzından çıkıyordu.

“Kendi hükümlerimi daha sık sorguluyorum,” dedi sessizce. Marak’ın çıkarken söyledikleri aklına geldi. Zayıf bir gülümseme belirdi yüzünden. “Kendini nasıl hissediyorsun, Amaranth?”

Marsha Canham

Şövalyenin, adını kullanması onu birkaç saniye şaşkın halde bıraktı. Biraz zorlamayla minnettar zayıf bir gülümseme yüzünde belirdi. “Çok daha iyi. Teşekkür ederim. İyileştiricinin söylediğine göre beni öldürmek üzere olan adamı öldürüp hayatımı kurtarmışsınız. Size teşekkürlerimi borçluyum.”

Tamberlane komplimanlardan rahatsızlık duydu. Ateşin önüne doğru yürüdü. Sade bir gömlek ve geyik derisinden tozluklar giymişti. Bu giysiler omuzlarının kaslarla şişmiş olduğunu, karnının sert ve düz, bacaklarının yıllardır sürdüğü savaş atlarının etkisiyle yontulmuş olduğunu saklamıyordu.

Güçlü bir şövalye görüntüsü veriyordu. Dışarıdan bakan bir insan, onun gerçekten ejder avladığına inanabilirdi.

Eline demir bir çubuk aldı. Yanan kütüğü eşelemeye başladı. Çatırdayan kırmızı kıvılcımlar, şömineden havalandılar.

Odaya girdiğinde kızı oturur vaziyette bulmayı beklemiyordu. Ağlamasını ise hiç beklemiyordu. Kızı görünce karnında tuhaf bir sertlik hissetti. Kadınların yanında hep böyle sakar ve ne yapacağını bilmez hale geliyordu. Küçük ve savunmasız duran, ağlayan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Üstüne üstlük sivri diliyle onu bir kâfir olduğuna ikna etmişti şüphesiz. İnsanların ve Tanrının gözünde nasıl rezil biri olduğunu bilse odadan çılgın atarak kaçacaktı.

Bunu neden bu kadar umursadığını ise hiç kimse bilemez. Ama işte umursuyordu.

Yumuşak bir ses duydu. Döndü. Amaranth üzerindeki battaniyeyi çekip ayaklarını yatağın kenarına uzatmak istiyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Yatağın kenarına oturdu. Bir baş dönmesini takiben soluklanmaya çalıştı. Ayakları, uzun süre güneş altında bırakılmış mum gibiydiler. Ayağa kalktığında onu taşıyabileceklerinden pek emin değildi. Ama ayağa kalkmakta kararlıydı. Taniere Kalesi’ni olabildiğince çabuk terk etmeliydi. Yataktan çıkamayacak kadar zayıf kalırsa, bunu başaramazdı.

Benim Ebedi Aşkı

Zorla yutkundu. Cesurca ayağa kalktı ve iki kalp atışı kadar bir süre için ayakta sendeledi. Oda dönmeye, yer de sallanmaya başladı ve ayağının altından kaydı.

Tam yere düşecekti ki güçlü ve kaslı kollar onu düşmeden yakaladı.

Amie başını kaldırıp koyu yeşil gözlere baktı, yeşil gözler de ona bakıyordu. Onu göğsü üzerinde sıkıca kavramıştı. Göğsü taş bir duvar kadar sertti. Kollarıyla onu o kadar güçlü ve dengeli kavramıştı ki kızın her yanı heyecandan titredi. Daha önce bu kollarda taşındığını hatırladı. Acı dolu bir yolculukla ormandan Taniere Kalesi'ne bu göğse dayanmış bir şekilde getirilmişti. Vücudunun kokusunu hatırladı. Deri ve terden oluşmuş bedensel bir erkek kokusuydu. Başını onun boynuna yasladığını, buranın sıcak, rahat ve... güvenli olduğunu hatırladı.

Tamberlane içinse kızı kavramak tamamen bir refleksti. Kızı tutuyor olmak tamamen farklı bir şeydi, soluğu göğüs kafesinde tıkalı kaldı. Bedenindeki kanın akışı yavaşladı. İnaya kıza banyo yaptırmıştı. Marak'ın lapalarını ve hardal macunlarının pis kokuları gitmişti. Temiz ve ferah kokuyordu. Ellerine kadar değen saçları ipek gibi yumuşaktı. Yüzünde tatlı bir ovallık vardı. Gözleri ise yaz göğünün maviliğine ve berraklığına sahipti. Ve ağzı...

Gözlerini kırptırdı. Kızı hemen yatağına taşıdı. "Çok fazla şeyi hemen yapmaya çalışıyorsun. Düşüp başını taş duvarda kırarsan Marak senin için bütün yaptıklarından sonra sana şükran duymayacak."

Amie yatağın köşesinde oturdu. O kadar çok titriyordu ki yanındaki keten battaniyeyi de titretiyordu. Tamberlane battaniyenin ucunu tuttu, kızın omuzlarını sardı. Sonra da bir su ibrği getirdi, bardağın içine biraz döktü.

"Bunu iç."

Kız bardağı almak için elini uzatmadan önce bir süre odaklanıp baktı.

Tamberlane çömeldi. Büyük elleriyle Amie'nin ellerini

kavradı. Bardağı dudaklarına götürmesinde yardımcı oldu. Kız kirpiklerini aşağıda tuttu, Tamberlane onun yüzüne yine bakmak istemedi. Ancak bu sadece kızın şakağında oluşan yumuşak ve tüylü spiralleri görmesini, şömineden çıkan alevlerin kırmızı ve saf altından renklerini saçlarında aksettirdiğini fark etmesini sağladı. Elbisesi dizlerinde buruşmuştu. Bakışları istemsizce kızın uzun ince baldırlarına kaydı. Dizlerindeki hassas kıvrımları, küçük beyaz ayakları ve pembe, hoş ayak parmaklarını seyretti. Paralı askerin kestiği yerde kırmızı bir iz kalmıştı, onu görebiliyordu. Bu görüntü ona kızın ormanda yattığı zamanı hatırlattı. Bacakları açılmış, kılıcın ucu kızın cinsel organının üzerinde dengede duruyordu.

“Hepsini iç,” diye zorladı. Kızın gözlerini onun yüzüne diktiğinin farkındaydı. Sorgusuz şekilde itaat etti. Bardak bittiğinde küçük bir su damlası alt dudağının yanında duruyordu. Damlayı diliyle yakalayışını seyretti. Bu hareket, doğrulup bardağı masaya bırakmasından önce kendi dilini yalamasına neden oldu.

Arkasını döndüğünde Marak’ın sessizce kapının yanında durduğunu fark etti.

“İşte şarap karışımımız. Eminim ki sudan etkilidir.”

Marak odaya girdi. İnaya ve Jibril de onların ardından girdiler.

“Yine sorularınla uğraştırıyorsun kızı, değil mi?” diye sordu Marak. Başıyla İnaya’ya taşıdığı yiyecek içeceği masaya bırakmasını işaret etti.

“Sağlığından başka hiçbir şeyle ilgilenmedim,” dedi Tamberlane.

Ayağa kalktı. Yerini Arap kadınına bıraktı. Kadın şimdi peçesiyle yüzünü örtmüştü. Sadece sürme çekilmiş gözleri görünüyordu. Çocuk kadınla birlikte hareket ediyordu. Yine bir eliyle kadının elbisesini kavramıştı. Ancak tahta atını Tamberlane’in koyduğu yerde görünce, bir sevinç çığlığı attı, onu almak için koştu.

Benim Ebedi Aşkı

İnaya, başının yanında anlamadığı dilde bir şeyler mırıldandı. Amie anlamadı. Fakat sonra elleriyle ona yatağın içine geçmesi gerektiğini anlattı. Bu dileği, isteyerek yerine getirdi, çünkü Tamberlane yakınındaydı. Vücudu hala onun kucaklamasının etkisi ile titriyordu.

Tamberlane kalktığı anda, Marak'ın elinde tuttuğu, üstünde buhar tüten kabı gördü. "Sanırım senin karışımını içip zihnini rahatlattıktan sonra bir şeyler hatırlayabilir. Ormancılar bana topraklarımın tam sınırında büyük bir kamp kurulmuş olduğunu söylediler. Kamp oldukça iyi korunuyormuş. Bu yüzden daha fazla yaklaşamamışlar. Aralarından biri kızıl saçlıymış, elbiselerinde herhangi bir işaret ya da arma yokmuş."

Başlık yavaşça kaydı. Karanlık figür Amie'ye baktı. Yatağın kıyısında sessiz sakin oturuyordu. Kollarını dizlerinin üstünde o kadar sıkı birleştirmişti ki tırnaklarıyla etini delebilirdi. Gözlerini aşağıda tuttu. Şimdiye kadar yanaklarına gelen az miktardaki renk birden silindi.

Marak'ın bakışlarının onu izlediğini hissedebiliyordu.

Bekledi.

Tamberlane'in tasvir ettiği kampı tanıyıp tanımadığının işaretlerini mi arıyordu? Lord Tamberlane'e kocasından bahsedip bahsetmeme seçeneğini ona mı bırakmıştı? Yoksa onun karakterini mi test ediyordu? Onu kurtaran adama yalan söyleyecek kadar umutsuz olup olmadığını mı anlamaya çalışıyordu? Eğer öyleyse, yalan söylemesi durumunda onun korkak bir şarlatan olduğunu mu açığa vuracaktı?

Bu kadar gizemli yabancıların olduğu bir ortamda kime güvenmeye cesaret edecekti?

ALTINCI BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkı

Sonunda Amaranth dayanamayıp yastıklara uzandı. Bayılmış gibi gözlerini kapadı. Marak kızı destekleyecek hiçbir şey söylemedi, ama ona ihanet de etmedi. Başlıklı figür, bir süre yerinde sessizce durdu, ancak birkaç dakika sonra ağzından fısıltılı bir yorum çıktı. Kendisinin ve Tamberlane'in odadan çıkıp Amie'nin uyumasına izin vermelerini önerdi. Kadının kocası ya da kötü durumu hakkında daha fazla konuşmadı. Bu hareketi Amie'nin sırrını saklamasına yardım ettiyse de onu daha fazla rahatsız etti.

İnaya kızın bakımını üstlenmişti. Başlarda Amie'ye ihtiyatla yaklaştı. Siyah gözlü kadın bütün görevlerini büyük bir sessizlikle, küçük ve sessiz adımlar atarak yapıyordu. Amie'nin isteyebileceği her şeyi önceden tahmin edebiliyor gibiydi. En küçük mide gurultusunu duyduğunda hemen üstünde buhar tüten kaplarda sebze yemeklerini ve et çorbasını hazırlıyordu. Kızın en küçük dudak yalmasına hemen bir ibrik su ya da şarapla destek oluyordu. Elini istemsizce saçlarına götürdüğü anda hemen bir tarağı ve kurdeleyi elinde buluyordu.

Oğlu Jibril gölgesi gibiydi. Annesinin elbisesini Amie'ye en uzak olduğu taraftan avuçlamıştı. En yakın dostu elinde tuttuğu tahta atıydı. Onu göğsüne getiriyor ve bazen gerçek bir hayvanmış gibi kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Amie bir sonraki gün altındaki zemin sallanmadan ayakta durabiliyordu. Bir sonraki gün ise bulunduğu odada boy-lu boyunca birkaç defa yürüyebiliyordu. Her seferinde biraz daha

Marsha Canham

güçlendiğini hissedebiliyordu. İnaya'nın önüne koyduğu her şeyi yemeye çalışıyordu. Her öğünün kendisini biraz daha güçlü yaptığının farkındaydı. Marak da onu her gün birkaç defa ziyaret ediyordu. Sabah ziyaretlerine elinde bal, şarap ve çeşitli otlarla demlenmiş bir karışım getiriyor, bu karışım damarlarındaki kanın sıvı bir ateş gibi dolaşmasını sağlıyordu.

Dördüncü gün, Marak elinde şarapla geldiğinde çoktan yataktan çıkmış, yerinde duramıyordu. Üzerinde sade bir elbise vardı. Saçları taranmış, yumuşak, dalgalı bir perde gibi sırtının ortasına kadar inmişlerdi. Pencerenin önünde duruyordu. Yaralı kolunu sağ eliyle hafifçe tutmuştu. Jibril'in birkaç dakika önce gelip pencereyi kapatmasına rağmen yüzü hala pencereye dönüktü. Küçük bir güneş ışığı huzmesi tahtaların arasından içeri sızıyordu. Gözlerini oraya dikmişti. Işık huzmesi toz zerrecikleriyle dans ediyor, parıltı Amie'nin yüzüne vuruyordu. Yüzünde Ma-rak'ın daha önce hiç görmediği kadar kararlı bir ifade vardı.

"Buradan ayrılmam gerekiyor," dedi. Odaya girdiğinde ona dönüp bakmamıştı bile. "Lord Tamberlane'in misafirperverliğini fazlasıyla suistimal ettim."

"Bildiğim kadarıyla, herhangi bir suistimal olduğunu düşünmüyor."

"Her neyse. Buradan gitmem gerektiğini biliyorsun."

"Kocanın buraya seni bulmaya gelmesinden mi korkuyorsun?"

"Aramayı bırakmayacaktır. Köyde ölmediğimi öğrenmiştir. Beni bulmaları için daha fazla avcı, daha fazla katil gönderilecek. Evet, sonunda ormanları ve köyleri aramayı bitirdiklerinde buraya gelecekler."

"Ondan çok korkuyorsun."

"Kolay kolay pes etmez. Özellikle de..." dedi ve duraksadı. Marak da bekledi.

Amie söyleyeceklerini kafasından uzaklaştırmak ister gibi başını salladı. "Beni öldürmek istiyor. Ve bedeli ne olursa olsun bunu yapmayı başaracak. Keşke fırsatım varken onu öldür-

Benim Ebedi Aşkım

seydim.”

“Cinayet çok büyük bir günahdır. Bunun yükünü hayatın boyunca içinde taşıydın.”

“Hayır, bu yük küçük bir yük olurdu.” İçindeki nefretin yoğunluğunu başka bir ifade ile pekiştirdi. “Kolayca geçerdi.”

Marak pencereye yaklaştı. Bir ışık huzmesi başlığından içeri girdi. Amie bir anlığına da olsa beyaz cildini, renksiz dudaklarını görebildi. Dalgalı kar beyaz saçları, omuzlarına kadar iniyordu, ama iyileştiricinin şövalyeden çok daha yaşlı olmadığını hissetti. Görüşü kısa sürdü. Onun baktığını fark edince çekildi. Ancak, A-

mie gördüklerinden onun da çok büyük acılar atlattığını fark etmişti.

Yüzünü pencereye dönerek, “Buradan ayrılmalıyım,” dedi yine.

“Kocan söylediğin kadar kararlı biriyse, seni takip edip kolayca bulamayacağı nereye gidebilirsin ki?”

“Keşif Guilford beni tapınağa götürüyordu. Magdalalı Meryem’in Kutsal Kız Kardeşlerinin tapınağı. Oranın kocamın beni bulamayacağı kadar uzakta olduğunu söyledi. Lord kocam...” Kelimeler ağzından kesik kesik çıkıyordu. “Tapınağın kutsal yasalarını çiğnemeye cüret etmeyecektir.”

“Ben de, Taniere Kalesi’nin duvarlarından içeri girmeye cüret edemeyeceğini düşünüyorum. Tabi, buraya kadar ulaşabilirse.” Kızın çatık kaşlarına bakıp güldü. “Kale bir ada üzerine kurulu, etrafında çok derin bir su var. Tek giriş imkânı, istendiği zaman açılıp kapanan asma köprüdür.”

Amie başını iki yana salladı. “Onu duvarlar ya da asma köprüler, kilitli, destekli kapılar engelleyemez. Burada olduğumdan kuşkulanırsa, bir yolunu bulur ve içeri girer. Sonra kaleyi yerle bir edip herkesi öldürür.”

“Bu, gelinine kalpten bir aşkla tutulmuş biri için bile aşırı bir durum değil ki ben damadının böyle bir şeye tutulmuş olduğundan şüpheliyim?”

Marsha Canham

Başını kaldırmadan önce dudaklarını ısırıldı. “O, amcamın verdiği sözlere tutulmuştu. Nüfuz ve zenginlik sözlerine. Ama...” Biraz tereddüt etti ve derin bir nefes aldı. “Geçen gün sana tam olarak doğruyu söylemedim. Ben sadece kocamdan kaçmakla kalmadım. Ben... onun kafasına şamdanla sertçe vurdum. O kadar sert vurdum ki öldüğünden bile emindim.”

“Öyle mi?”

Bu tek kelimedede ne bir kınama, ne de ani bir tepki vardı. Küçük bir merak kırıntısı belki. Amie dudaklarını kan tadı alana kadar ısırıldı.

“İlk kocam değildi,” diye fısıldadı. “Amcam daha önce beni İngiltere kadar yaşlı ve berbat kokan bir adama satmıştı. Lord Eglund şişman, pis kokan bir sersemdi. Benden tüm iğrenç zevklerini karşılamamı bekliyordu. Ona itaat etmediğim anda, beni cezalandırıyordu. Kırbaçlıyor, dövüyor ve sonunda istediği şeyi alıyordu. Odo’nun gözlerinde aynı şehveti ve ahlaksızlığı görünce...” Sesi birden yükselir gibi oldu, ama Marak’ın gözlerini kendisine dikmiş olduğunu görünce yeniden soldu. “Artık tahammül edemezdim. Bir kez daha dayanamazdım. Şamdanlık bu kadar yakınımnda olmasaydı, elime bir hançer geçirecektim. Ben fark etmeden şamdanlığı elimde buldum. Sonraki saniye Odo bir kan gölünün içinde yerde yatıyordu. Gururuna ve kişiliğine edilmiş bu hakareti asla unutmayacak. Beni avlamaya devam edecek. Taş duvarlar ve korkuluklar kendisini engellemeyecektir.”

Marak hafifçe güldü. “Şimdi de Lord Tamberlane’in hakkını yiyorsun.”

“Onun gözünde bir köylü parçasından başka bir şey değilim. Beni korumak için kalesini ve hayatını kaybetme riskini almayacaktır.”

Marak yine güldü. “Bundan çok daha azı için neleri riske attığını ve neleri kaybettiğini bilseydin, çok şaşırırdın.” Biraz zaman geçtikten sonra sözlerine devam etti. “Şüphelerin geçmiş olmalı, yeterince güçlü hissediyorsan kalk da bu dört duvarın

Benim Ebedi Aşkı

dışında neler varmış, gör bakalım.”

Amie kapıya baktı. Fikir cezbediciydi, çünkü burada kendini bir yandan tutsak gibi hissediyordu, bir yandansa güvende hissediyordu. Amcasının açgözlülüğü ve para hırsı onu cehennemin uzun patikasına doğru gönderdiğinden beri, yani bir yıldan uzun bir süreden sonra, ilk defa kendini güvende hissediyordu.

Güvenlik. Hem de hiç tanımadığı insanların yanında. Bir tanesi, kocasını öldürdüğünü söylediğinde hiç tepki vermeyen bir albino. Diğeri ejderha avlayan ve ağlayan bir kadın gördüğünde yüzü kızaran esrarengiz bir şövalye.

“Gel,” dedi Marak. Bir yana çekildi, kollarını açarak ona yine davette bulundu.

Amaranth, vücudunu sertleştirerek Marak'ın önünden yavaşça geçti ve kapıya doğru yürüdü. Kapı küçük bir avluya, oradan da sarmal bir merdivene açılıyordu. Köylü bir kızıdan bekleneceği gibi ayakları çıplaktı. Çünkü yalnızca soylu kadınlar ayakkabı giyerlerdi. Ayak tabanlarındaki taşlar engebeli ve soğuktu. Kuleden çıkmak için sadece bir yol vardı. İnce koridoru takip edip taş bir kemeri geçerek büyük salona geldi. Büyük salon, adından da anlaşılabilirliği gibi kocaman, mağaradan oyulmuş gibi duran bir salondur. Yüz adım uzunluğunda ve elli adım genişliğindeydi. Tavan üç kat yukardaydı, iç karartan kirişler ve taştan kemerler arasında yok oluyordu. Odanın iki ucunda bulunan şömineler yüzünden kararmıştı.

Siyah, demir kandiller düzenli aralıklarla duvarlara asılmıştı. Ancak bir meşalenin yandığı yerde, meşalenin solunda duran üç kandil ile sağında duran üç kandil söndürülmüşlerdi. Bu da gölgelerin boyunu arttırıyordu. Kürsünün iki tarafına da uzun ve çok kollu şamdanlıklar dikilmişti. Üzerlerindeki mumların kokuları, taş duvarlardaki yüzyılların rutubetinin kokusunu silmeyi başarıyordu neredeyse.

Salondaki pencereler oldukça yükseğe yapılmış olan ve küçük yarıkları andıran pencerelerdi. Duvarların yüksekleri-

ne yapıldıklarından, ancak nöbetçiler eşiği yürüyüp oradan bakabiliyorlardı.

Odaya dağılmış eşyalar sanki aylardır değiştirilmemiş gibi görünüyor ve kokuyorlardı. Tavuklar, döküntülerin arasını eşeleyip kırıntı arıyorlardı. İki büyük kurt köpeği, kürsünün altına çömelmiş, kemiklerini sıyrıyorlardı.

Tamberlane, başını sandalyenin gerisine yaslamış, masada tek başına oturuyordu. Gözlerini kapatmış, bir ayağını da başka bir sandalyenin üzerine uzatmıştı. Uyuyor gibiydi. Ya da sızmıştı. Koyu renkli saç, siyah boya gibi alnına düşmüştü. Amie sevinçle dönüp odasına gidiyordu ki Marak onu elinden tutup merdivenleri inmesi için ısrar etti.

Amie'nin ödünç aldığı cüppe, merdiven basamağının taş kenarlığına takıldı. Çıkan sesi sadece kendisinin duyduğunu sandı. Ancak yırtılmaya başladığı ilk anda Tamberlane gözlerini açıp doğruldu.

İlk tepkisi sert bir bakıştı. Bakışları bir süre öyle kaldı, ta ki kâhyanın yanında yürüyenin kim olduğunu anlayana kadar.

“Bak bakalım, bu sabah yanımda kimi getirdim?” Marak rahat bir şekilde söyledi bunu. Amie'nin elini bıraktı ve masaya yaklaşırken kendi ellerini elbisesinin içine yeniden soktu. “Amaranth etrafı keşfetmek ve senin misafirperverliğine teşekkür etmek için ricada bulundu.”

Tamberlane ayağını sandalyeden kaldırıp ayağa kalktı. Alnındaki saçların sayısı o kadar arttı ki çatık kaşları görünmez oldu. Parmaklarını saçlarının arasına geçirip alnını saçtan kurtardı. “Bana teşekkür etmene gerek yok,” diye geveledi.

Amie gözlerini şövalyeye dikti. İkinci tahmini doğrulamış. Gözleri şişmişti, beyaz bölümleri bozulmuş, göz kapakları kızarmış ve parlamıştı. Sesi de boğuktu. Koyu renkli yeğinin üzerinde lekeler vardı. Muhtemelen içebildiğinden fazla şarabı, üzerine dökmüştü.

Onun tarafından bakıldığında, Amie'nin bakışları altında kendini rahatsız hissediyordu. Amie onun neden böyle hissetti-

Benim Ebedi Aşkı

ğini anlamıyordu. O, buranın lordu, efendisiydi. İstedliğini, istediği zaman, istediği yerde, istediği kişiye yapabiliirdi.

“Saygıdeğer lordum,” diye söze başladı. “Size gerçekten teşekkür etmeliyim. Hem hayatımı kurtardınız, hem de bana evinizi açtınız. Siz...”

“Biraz daha şarap getirin!” dedi Tamberlane aniden. Parmağıyla girişte duran uşağı yanına çağırdı. Marak eliyle uşağı durdurdu.

“Amaranth minnettarlığını başka şekillerde de göstermek istiyor,” dedi. Amie’yi dirseğiyle hafifçe dürttü. Göz ucuyla baktığında, ince bir parmağın Tamberlane’in masasında duran sürahiyi işaret ettiğini gördü. “Gücünü yeterince topladı ve ev işlerinde faydası dokunsun istiyor.”

Amie, Marak’ın ne yapmaya çalıştığını hemen anladı. Kalenin hizmetçilerinin arasına karışmayı başarırca, Tamberlane onu bir yük olarak görmeyecek, böylece kendisi de buradan gitme fikrinden uzaklaşabilecekti. Bu, Marak’ın fikriydi. Ancak, efendisinin etrafında kadın hizmetçi, bu kadar kıtken görünmemesi pek mümkün görünmüyordu.

Yine de Marak’ın eli üzerindeki baskısı yoğundu. Ellerini sıkılaştırıp masaya doğru, şarap sürahisini almak için yürüdü. Sürahi ağırdı. Şövalyenin bardağına şarap doldururken sürahiyi titretiyordu. Bardağı taşımak üzere olduğu bir sırada, Amie gözlerini şövalyeye dikti. Kız şövalyenin doğrudan doğruya gözlerine bakınca, şövalye gözlerini indirmek zorunda kaldı.

En zayıf olduğu zamanlarda bile, onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğü anları olmuştu. Ama burada tıraş olmamış sakalı, iliklenmemiş gömleği ve kaslarla şişmiş göğsüne bakarken... Sıcak bir his bütün bedeninde dolaştı. Sürahiyi titremesi yüzünden az kalsın yere düşürecekti.

Tamberlane dökülen bir şarap damlasına baktı ve sonra gözlerini Marak’a dikti. “Kızın ev işleriyle ilgilenebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?”

“Her gün biraz daha güçleniyorum, lordum,”. kâhya-

Marsha Canham

nın cevap vermesine fırsat bırakmadan cevabı Amaranth verdi. “Yaralarım neredeyse iyileşti. Yakın zamanda şarap doldurabileceğim ve...” durakladı ve masanın üzerindeki çöpleri temizlemeye koyuldu. Uzun süre önce yenmiş yemeklerin kalıntıları duruyordu orada. “Ve lordumun masasının durumuyla ilgileneceğim, Marak’ın bana taşıtmaya söz verdiği un çuvallarını da kaldıracam.”

Kara kaşlar yükseldi. “Un çuvalı mı?”

“Kolları ve omzu kuvvetlendirmek için,” diyerek bir çırpıda cevap verdi Marak. “Eğer hemen iyileşmek istiyorsa, bunları yine kullanmaya başlamalı. İyi ve katı yiyeceklere de gereksinimi var. Et çorbası ve karışımlar kanını güçlendirebilir, ama elbisesinin içini yeniden doldurmak için et, ekmek ve sebze yemeye ihtiyacı var.”

Tamberlane istemsizce gözlerini Amie’nin bedenine dikti, gözleri gereğinden fazla bir süre üzerinde kaldı. Göğüslerinin elbisesi içinde sarkış biçimine hapsoldü gözleri. Kendine gelip yeniden kızın yüzüne baktığında, kızın da şövalyenin önünde duran dolgun av etine baktığını gördü.

“Bütün iştahları köreltecek kadarı var burada. Roland, bir parça kopar ve bir sandalye çek,” dedi Tamberlane.

Amie şaşırmişti. “A, hayır, lordum. Ben...”

“Roland!” Kızı susturmak için elini kaldırdı, sonra iki parmağını silahtarı çağırmak için kıvrıdı. “Bir sandalye, lütfen. Bir parça ekmek ve temiz bir bardak, tabi zahmet olmazsa.”

Amie yanındaki Marak’a baktı, ancak başlıklı figür kayıtsız kaldı. Asil bir adamın evinde uyulması gereken katı kuralların bilincindeydi. Oturma düzeni, kişinin kanının değerine göre idi. Hizmetçiler ve düşük statülü görevliler mutfığa yakın otururlar. Yerleri dilencilerden biraz daha yukarıdadır. Tamberlane, köylü bir hizmetçiye böyle bir davette bulunacağına dili taş kesilseydi daha iyi. Ancak bunu hiç düşünmeden yaptı.

Kimsenin buna pek kulak astığı da yoktu zaten. Odanın ortasında iki büyük masa vardı. Bir üçüncüsü de salonun kö-

Benim Ebedi Aşkım

şesinde duruyordu. Salondaki otuz kırk adamın umurunda olan lordlarının yemek adabı değil, midelerini nasıl dolduracaklarıydı.

Başka bir tuhaflik da hiç kimsenin Tamberlane'in masasında oturmaya yanaşmamasıydı. Hiçbir papaz, hiçbir şövalye ya da hiçbir ipek örtülü leydi yoktu.

Görünüşe göre buranın lordu, kendini kalenin içindeki insanlardan da soyutlamayı yeğlemişti.

Amaranth'ın gözleri yine salonda dolaşmaya başlamıştı. Bu kez gözlerini büyük şöminenin üzerinde duran kocaman ahşap oyuğa dikmişti. Otuz adım boyunda, yirmi adım genişliğindeki bu oyuğu Amie başta ağaç sanmıştı. Her dalına silah yerleştirilmiş bir ağaç gibiydi. Ancak gözü karartıya biraz alışınca, her dalın bir ejder biçiminde oyulduğunu gördü, hepsi ortada birleşip gövdeyi oluşturuyordu.

Marak başını kaldırdı.

"Ejder ağacı," dedi. Daha küçük tasvirlerini kale çevresinde görebilirsin. Hepsinden büyük olanı dış kapıyı süslüyor, demirden yapılmış ve üzerindeki ejderlerin her birinin pençesinde bir zil var. Hikâyeye göre, yıllar önce afsunlu bir demirci tarafından yapılmış. Efsaneye göre de saf bir kalp sihirli zilleri çaldığında ejderler uyanacak ve altı yönde uçmaya başlayacaklar. Alt bölgedeki ejder umutsuzluktan kaçıp umudu getirecek. Cennet ejderi, gerçek aşk hediyesi ile dönecek. Ve dünyanın dört bir yanından barış, sağlık, bilgelik ve mutluluk gelecek."

Marak'ın yumuşak sesindeki yankı, Amie'nin dikkatini çekti. Sonra silahtar ağır bir sandalye getirip masanın yanına koydu. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi, hançerini çıkarıp kahverengi ekmeği kesti. Uzun ve yuvarlak dilimi tabak olarak kullanılmak üzere masanın üzerine koydu.

"Otur." diye ısrar etti Tamberlane. "Marak, bize katılacak mısın?"

"Teşekkürler, ama katılamayacağım size. Zaten önceden yemiştım. Ahırda rahatsız bir kısrak var. Şimdi, onu doğurtmaya gidiyorum."

Amie, özürlerini çok az duyabiliyordu, çünkü şimdi bakışları buda, peynir tabağına ve yanlarındaki elmalara odaklanmıştı. Hemen yanlarında iştah kabartan şekerlenmiş bademle dolu bir kâse duruyordu. İştahı geri dönmüştü, ağzının sulandığını hissedebiliyordu.

Tamberlane etten birkaç kalın parça kopardı. En yumuşak parçayı bulmaya çalışıyordu. Peynir parçaları kesip hepsini kızın önüne koydu. Sonra kendi yemek bıçağını nazikçe elbisesinin kolunda silerek kıza uzattı.

“Ye,” dedi. “Karnını doldurabildiğin kadar ye.”

Amie’nin daha fazla ısrara ihtiyacı yoktu. Et parçalarıyla başladı. Önce onları bıçakla küçük parçalara ayırdı, sonra midesine indirdi. Ancak ilk lokmalardan sonra kibarlığı bıraktı. Parmaklarını, dişlerini kullanmaya başladı. Yanağından damlayan yağın farkında değildi.

Tamberlane, yarı eğlenerek onu izledi. Komplimanlar ile minnettarlık ifadelerinden rahatsız oluyordu, fakat açlık anlayabileceği bir şeydi. Önündeki et biter bitmez önüne biraz daha et, biraz daha pişmiş soğan, biraz daha peynir dilimi koyuyordu.

Oburluk yavaşladığında ve midesinden isyan sinyalleri aldığında bıçağı bir tarafa bırakıp arkaya yaslandı. Geçirmekten korkuyordu. Ağzını ellerinin arasına alıp elinden geldiğince çaktırmadan, Tamberlane’e duyurmadan durumu geçiştirmeye çalıştı.

Fakat Tamberlane onu duydu. Gözlerinin kıyısındaki buruşukluk, geçirme yüzünden eğlendiğini ve bunun bir doyma ifadesi olduğunu bildiğini gösteriyordu. Tepki veren tek kişi oydu. Marak ortalıklarda görünmüyordu. Silahtar Roland ise masadan biraz uzakta duruyordu.

Amaranth yapabileceği tek şeyi yaptı: güldü. Başta, Tamberlane’in tepkisine bir cevap olarak başlamıştı, sonra yayıp dudaklarına geldi ve küçük dişleri göründü. Bu gülüş yüzünü değiştirmekten öte, mutluluk ve neşenin kendisi için olağan ol-

Benim Ebedi Aşkım

duğu dönemleri hatırlatır nitelikteydi. O günleri özlüyordu.

Utancını gizlemek ve derin bakışlarını yeşil gözlerden çekebilmek için, bir bez parçası çıkarıp bıçağı sildi, sonra onu ev sahibinin önüne koydu. Sonra kalkıp masanın üzerindeki kırıntıları süpürmeye başladı. İki koca kurt köpeği, ilk parçalar yere düşmeden saldırdılar, sevinçle hırılıyorlardı. Kendisi süpürdükçe, köpekler parçaları yakalamaya çalışıyorlardı.

Sandalyesinin önünü temizlemeyi bitirdiğinde, temizlediği alanı Lord Tamberlane'in önünü de temizleyecek kadar şekilde genişletti. Tamberlane yine rahatsızlık duymaya başladı.

"Kendini yormamalısın. Böyle şeyleri yapacak yeterince uşak var."

"Toz alacak kimse yok ama görünüşe göre," yaptığı eleştiri, köylü bir hizmetçinin yapacağı türden bir eleştiri değildi. Tamberlane sandalyesini ileri doğru çekti.

Yine dilini tutmayı başaramayan Amie içgüdüsel olarak geri çekildi. Ancak Tamberlane sadece şarap ibriğine ulaşmaya çalışıyordu.

"Çok keskin gözlerin var, Amaranth. Son birkaç aydır temiz keten bezlere ve kusursuz masa adabına ihtiyacımız kalmamıştı."

"Bunları söylememeliydim, lordum. Bunu yapmak, hatta davranışlarımla belli etmek benim kabalığımı."

"Genelde doğruluğun büyük bir bölümü davranışlarda saklıdır. Biraz daha şarap ister misin?"

Amie yeniden sandalyesine çöktü. Bu esrarengiz şövalye ile ne yapacağını düşündü. Köye saldıran paralı askerlerle dövüşüp onları öldürmüş biriye hafife alınacak bir aptal değildi. Diğer yandan, kendisi ve kaledeki diğer herkesle ve hatta kadınlarla arasına mesafe koymuş biriydi. Sade giyiniyordu, ancak bardağı altındandı, bıçağı ise mücevherlerle işlenmişti. Zengin olduğu açık ise de duvarlarda silah takımları, onun rengini temsil eden flamalar, kürsünün üzerinde bayraklar yoktu. Büyük salonun çoğu yeri boştu. Bakımsızlıktan kimi yerleri çatırdıyor ve

kötü kokular çıkarıyordu. Köylü bir hizmetçiyi yanına davet etmekte ve ekmeğini onunla paylaşmakta herhangi bir sakınca görmüyordu. Sadece ekmek değil tabi, şimdi olduğu gibi normalde sadece soylu bir kana sahip olanlara sunulan av eti...

Hizmetçilerin olduğunu iddia ediyordu, fakat kendisi çok azını görmüştü. Bu kadar büyük bir evde, elliden fazla hizmetçi ve uşağa ihtiyaç olurdu. Bunların hepsi, belirli görevlerle sürekli evlerin içinde dolanırlardı. Marak bu kalenin içinde güvende olduğunda ısrarcıydı. Fakat gözünün gördüğü, iki kurt köpeğinden av etini korumanın bile yeterli olmadığı bir yerde olduğuydu.

Tamberlane kızın sessizliğini bir onay ifadesi sayıp bardağını yeniden doldurdu. Doldururken bir süre, kızaran yanaklarını ve şakaklarına inen saç kıvrımlarını izledi. Başta Marak'ın gittiğini fark etmemişti. Sonradan bu kendisini rahatsız etmemeye başladı. Ancak sofrada Roland ya da kâhyadan başka birinin ona eşlik ettiğini görmek onu keyiflendirmişti. Bu keyif, Amaranth masayı toplamaya başladığında daha da artmıştı. Masayı süpürürken kollarından yayılan temiz ten kokusu baş döndürücü derecede yakındı. Badem ve bal gibi kokuyordu. Hatırlayabildiği herkesten ve her şeyden daha temiz... Bu durum gömleği üzerindeki bayağı lekelerin farkına varmasına neden olmuştu.

Yetişkinlik çağına geldiğinden beri güzel bir kadının yanında oturduğu bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Papazlık için aldığı yıllar süren eğitim, onu muhtemel etkilenmelerden uzak tutmuştu. Yeminini ettikten sonra, dünyevi şeylere karşı bağışıklık sahibi olduğunu zannediyordu.

Ancak, bağışıklığının zayıflığını şu an hissedebiliyordu. Kızın teninin kokusu, saçlarındaki parıltı... Parmaklarının hareketi... Parmaklarındaki yağı ve sosu silmek için onları dudaklarının arasına getiriyordu. Tamberlane nasırlı ellerinde parmaklarının tuhaf bir şekilde titrediğini hissetti. Kız parmaklarını uzun bir süre dudakları arasında tutunca, Tamberlane'in bütün bedeni katılaştı ve her türlü harekete karşı hassaslaştı.

Benim Ebedi Aşkı

Kale patlasa gözlerini kızın dudaklarından ayıramayacaktı. Kız ıslak ve pembe parmağını dudaklarından her çıkışımda, Tamberlane'in sırtından soğuk terler boşanıyordu. Parmağını temizlemek için her yalayışında, Tamberlane'in başı uçuyormuş gibi hafifliyordu.

Kız işini bitirdiğinde, biraz kendine geldi. Dünyevi şeylerden biraz daha bahsetmeyi düşünüyordu, fakat tüyleri diken diken olmuştu.

"Marak, kulenin duvarlarından bıktığını söyledi."

"Güneş ışığını yüzümde görmeyi özledim."

"Roland?" Tamberlane dönüp silahtarına seslendi. "Bugün hava açık mı?"

"Evet, lordum. Yazın ortasındaki bir gün gibi."

"O zaman bugün özlem giderebilirsin." Tamberlane kalktı ve merdivenlere doğru giderken ona eşlik etmesi için Amie'ye elini uzattı. Amie çok şaşırıldı. "Ahırlara gidiyorum. Eğer istersen, güneş ışığına özlemin devam ettiği müddetçe bana eşlik edebilirsin. Roland arkamızdan gelecek, yorulduğunu hissedersen, seni odana götürecektir."

Amie, Tamberlane'in yanında kalmakla dışarıya çıkmanın bedelini kıyasladı. Bu, biraz uzun sürdüyse de sonunda merakı kazandı, çünkü gitme zamanı geldiğinde kale kapılarında ve adadan dışarı nasıl çıkıldığını bilmesi gerekecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Amaranth merdivenleri çıkarken ve kemerli kapı girişine ilerlerken şövalyeyi takip etti. Çok yakın yürümemeye dikkat ediyordu. Kapı girişi alçaktı, Tamberlane eşiğe çarpmamak için eğildi. Başka bir merdiven sırası köşe kulelerden birinin dış duvarlarına açılıyordu. Alan dardı ve sadece küçük meşalelerle aydınlatılıyordu. Şövalye bütün yol boyunca başını eğmek zorunda kalmıştı. Dahası merdivenler o kadar dardı ki kollarını taş duvarlara sürtmeden ilerleyemiyordu. Böyle tasarlanmasının nedeni, iç kaleye girmek isteyen eli kılıçlı kişileri engellemekti.

Bu kapalı yolun sonunda, ağır şeritli bir kapı ana avluya açılıyordu. İşte burada Amie iki haftadan beri ilk defa güneş ışınları ile buluştu. Parlak ve sıcak olan bu ışınlar yüzünden, ellerini gözlerine siper etmişti. Parmaklarının arasından da Taniere Kalesi'nin içini keşfetmeye çalışıyordu.

Görünürde sıra dışı pek bir şey yoktu. İç kalenin etrafı taşla örülmüştü. Sınırlarında ise ek binalar vardı. Taniere'nin standartlarına göre avlu kalabalıktı. Birkaç kadın kuyunun etrafına toplanmış su çekiyorlardı. Erkeklerse odun ve samanla yüklü el arabalarını çekiyorlardı. Bir fırıncı içi ekmek dolu bir tepsiyi taşıyarak önlerinden geçti. Kale dışına açılan kemerli köprünün yanında konuşan iki nöbetçi gördü. Başka iki nöbetçi de boş boş korkuluklarda dolaşıyordu.

Arkasında kalenin gri taş duvarları gökyüzüne uzanıyordu. Mazgallı kulelerin tepelerini görebilmek için başını kaldırması gerekmişti. Mazgallı siperlerin güney ve doğu yüzlerin-

Marsha Canham

de sallanan ağaçların tepeleri görülebiliyordu. Kemerli köprünün en uç köşesinde, kalenin dış avlusunu saran çimenlere de gözü ilişmişti. Küçük bir köyü oluşturacak kadar ev kalenin içindeydi. İçinde nalbant, tabakhane, mezbaha ve hatta dokuma kulübesi vardı.

Amcasının kuralları katıydı. Amcası dışarı çıktığında herkes hazır ola geçer, eliyle rahat olabileceklerini ve işlerine devam edebileceklerini söyleyene kadar kımıldamazdı. Hem Sör Eglund, hem de Odo de Langois'in silahlı adamlardan oluşan bir garnizonu vardı. Çoğu ilkel ve kaba adamlardı. Lordlarının önünde saygıyla başlarını kaldırır, yumruklarını Roma komutanları gibi göğüslerine getirirlerdi. Büyük adamlardan çocuklara kadar herkes durur, selam verir ya da eğilirdi. Çok azı gözlerini kırpmaya cesaret ederdi.

Bunun tam tersine, Tamberlane gün ışığına çıktığında adamlar işlerine devam ettiler, bazı kadınlar da gülümsediler. Tozun içinde debelenen çocuklar, tavukları kovalamaya devam ettiler. Kuyunun etrafında dedikodu yapan kadınlar, bir saniye bile duraklamadılar. Meraklı gözlerin çoğu Amie'nin üzerindeydi. Avludan geçerken Ejder Avcısı'na kimin eşlik ettiğini merak ediyorlardı.

Amaranth çıplak ayaklarını güneşin yaktığı taşların üzerinde dolaştırmaktan büyük keyif aldı, çünkü Taniere Kalesi'nde olduğu müddetçe ayaklarındaki soğuk hiç kaybolmamıştı. Yumuşak bir ısıklık sesi, iki kurt köpeğini yanına getirdi. Köpeklerin refakatinde, Amie ve Tamberlane dış avluyu geçtiler ve kemerli köprüyü imleyen bir gölge şeridinin altından geçtiler.

Dış avlu geniş, düz ve çimli bir meydandı. Günlük kullanım için, okçuluk alanı, koşu ve egzersiz alanı olarak kullanılıyordu. Hasırdan yapılmış hedef tahtaları, duvarın dibinde duruyordu. Önleri üç farklı renkle boyanmıştı. Biraz daha ilerde, mızraklarla çalışabilmek için bir alan yapılmıştı.

Bu sırada iki delikanlı samandan yapılmış savaşçılardan biriyle dövüşüyorlardı. Sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Ellerindeki tahta kılıçlarla içi saman dolu savaşçıya vuruyorlardı.

Benim Ebedi Aşkı

Daha genç çocuklar parmaklıklardan onları seyrediyor. Bunlara vurulan her darbeye biraz daha gülüyorlardı. Amie, Jibril'in aralarında olduğunu gördü. Küçük tahta atı da elindeydi.

Çocuğa elini salladı, Jibril başını yere eğdi ve Tamberlane yanına yaklaşp onu biraz azarlayana kadar hiç kaldırmadı. Yine Amie'nin anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Amie gözlerini şövalyeye dikti, o da hemen İngilizceye döndü. Ma-rak'la Amie anlamasın diye baştan beri kullandıkları bir dil vardı. İkisi de sıradan bir köylü kızının Norman Fransızcası konuşabileceğini zannetmiyordu. Ancak şimdi Marak ile konuşurken ve onu bir köylü kızı olduğuna inandırmaya çalışırken aralarında geçen bütün konuşmanın soyluların kullandığı dil olan Fransızca ile geçtiğini hatırladı.

Evet, o zeki biriydi. Onunla kendi diliyle konuştuğunu fark etmemişti.

"Daha çok konuşma pratiği yap, Jibril!" dedi Tamberlane. "Leydi'ye günaydın de, ona bugün nasıl olduğunu sor."

Çocuk, sadece tahta atının duyabileceği bir şekilde mırıldanıp selam verdi. Selamlamayı bitirdiği anda arkasını döndü ve var gücüyle koşmaya başladı.

"Her zaman çocukların üzerinde bu etkiyi mi bırakırsın?" diye sordu Amie.

"Sadece beni tanıyanlar üzerinde."

Gülümsemesi yine belirdi, sonra hemen kayboldu, bütün sırlarını, sakladığı derinliklerine geri yollamış gibiydi. Yüzü istemli ya da istemsiz hiçbir şey belli etmeyen bir yüzdü. Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü yüzünden okumak imkânsız gibi bir şeydi. Böyle keskin bir ifadesizlik, Amie'den başka herkesin huzurunu kaçırabilirdi. Amie için bir erkeğin nahoş huyları ve şehvet düşkünü düşünceleri, bir kitaptaki yazılar kadar açıktı. Tuhaf şekilde çekici ve değişikti bu gülümseme.

Dış avlunun uzak duvarının orda uzun sıralar halinde ahırlar vardı. Bunların içinde yük atları ve kalenin işleri için kullanılan atlar vardı. Ahırların çoğu, içlerindeki değerli atların hava

Marsha Canham

koşullarına karşı korunması için tahta kalaslarla çevrelenmişlerdi. Bir savaş atı, elli yük atı değerindeydi. At, eğer savaş görmüş bir at ise, değeri yüz yük atına eşit oluyordu. Bir şövalye atını dışarıda yatıracağına, kendisi dışarıda yağmurun, karın altında yatar, atını o halde bırakmazdı.

Tamberlane işte bu ahırların olduğu yöne yürüyordu. Yaklaştıkça, at ve gübre kokusu havayı dolduruyordu. Bu koku, Amaranth'a köyde, hasta yatağında yattığı zamanları hatırlattı.

Yüzü midesinin bulandığını belli etmiş olacak ki güçlü bir el bileğini tuttu.

"Duvarın orada bir sıra var. Orada oturabilirsin. Ya da istersen, Roland seni geri götürsün."

Amie yüzünde bir minnettarlık gülümsemesi aksettirdi. "Eğer izin verirseniz lordum, biraz oturmayı tercih ederim."

Tamberlane onu kale duvarının hemen altında duran taş sıraya götürdü. Mis kokulu bir morsalkım çiçeği duvardaki taşların arasından sarkmıştı. Duvar dibindeki cılız kayın ağacı, küçük bir gölge sağlıyordu. Minnettar bir şekilde sıraya oturdu, bir an nefesini tutup midesini yatıştırmaya çalıştı.

Amaranth yavaş ve derin bir soluk bıraktı, sonra sırtını duvara dayadı. Omzu yanıyor, başı ağrıyordu. Kalenin içine yeniden yürüyebilecek takati olduğundan emin değildi.

Gözlerini güneş ışığı altında yürüten Tamberlane'in sırtına dikmişti. Adımları uzun ve kendinden emindi. Omuzları düzgün, kare şeklindeydi. Bacaklarının birleştiği yerden yukarısı, gözleri her adımla kasların sertleştiği omuzlarına bakmaya davet ediyordu.

"Amaranth?"

Gözlerini kırptı, yukarı baktı.

"İsmi Amaranth, değil mi? diye sordu Roland.

"Evet. Evet, ismim Amaranth."

"O zaman sana böyle seslenmeliyim."

Roland gülümsedi ve başını havaya kaldırdı. Amaranth

Benim Ebedi Aşkım

bu adamın birçok kızın kalbini pırpır ettirdiğini düşündü. Genç, yakışıklı ve ciddiydi. Düzgün dişleri beyazlıktan parlıyordu, yontulmuş gibi duran çenesi, geniş omuzları ve göğsü ile yapılı biriydi. Gözleri maviydi, haylazlıktan kıvılcım saçan gözleriyle Amaranth'ın göğüslerini süzmüştü.

“Çok hafif görünüyorsun. Eğer bacakların güçsüzse seni kaleye kadar kolaylıkla taşıyabilirim.”

Amie hafifçe gülümsedi. Şüphesiz şimdiye kadar zam-paralık yaparken haddinden fazla hizmetçiyi ayakları zayıfken taşımıştı.

“Teşekkürler, sır silahtar. Ama tek ihtiyacım olan biraz soluklanmak.”

Elini ağacın gölgesinde tutmaya devam etti. “Sizin gibi bir güzel için... Fırsatım olduğu her an nefesinizi kesmek isterim. Siz de bundan hiçbir pişmanlık duymazdınız,” dedi hilekâr bir gülümsemeyle.

“Eminim ki duymam,” dedi kuru bir ses tonuyla. Sonra da bakışlarını yeniden ahıra dikti.

Roland, kızın bakışlarını izledi ve kıkırdadı. “Başka yerden daha iyi teklif bekliyorsan, sulu bakışlarını boşuna harcıyorsun. Lordum Tamberlane yuvarlak gözlü ve yumuşak göğüslü küçük ve güzel sürtüklerle ilgilenmez.”

Amie suçlamaya şaşıarak başını kaldırdı. “Sizi temin ederim ki ben...”

“Emin ol, senden önce birçoğu denedi. Ama tek bir tanesi bile başarılı olamadı. Sözlerinin arkasında olduğunun farkındasın değil mi?”

Bütün karşı çıkışları boğazında düğümleniyordu. “Sözler mi?”

Roland başını salladı. “Haçlı Seferleri’nden önce tuttuğu sözler. Lord Tamberlane, çocuk yaşlardan itibaren Tapınak Şövalyeleri Tarikatı için eğitim gördü ve yetiştirildi. Ama artık kilisenin rızası için diz çökmüyor. Zihninde ise o hala bir papaz.

Bekârlık için yemin eden birisi, ölene kadar sözünün arkasında olur.”

“Diz çökmüyor mu?”

Roland kızın yanına eğilip fısıldadı. “Papazlıktan çıkarıldı. Aforoz edildi. Tarikattan büyük bir utançla çıkarıldı. Amcasının iyi niyeti ve cömertliği sayesinde buraya gelebildi. Keşke ben de onun hizmetine verilmeden önce bu iyi niyetten ve cömertlikten faydalanabilseydim.” Elini kaldırdı. “Hayır, söylediklerimi yanlış anlama. O harika bir efendi ve eşsiz yetenekleri olan bir öğretmen. Onun gibi bir savaşçıyı daha önce hiç görmedim. Ama kimlere karşı savaşıyoruz ki? Sincaplar ve geyikler, yaban domuzları ve gelincikler... Şanımıza şan katabilirdik. Nice zenginlikler! Ancak son üç senede birkaç tane önemsiz dövüş dışında hiçbir şey yapmadık. Düşmanlarının Ejder Avcısı ismini duydukları anda başlarını kalkanlarının arkasına sakladığı bir zamanda, bir turnuva bile düzenlemedik.”

“Belki de şan ve zenginlikten başka bir şey arıyordur.”

Kızın sözleri göğsünü kızgınlıkla şişirmesine neden oldu. “Bir şövalye için savaşlar kazanıp ismini şereflendirmekten daha büyük bir şan kaynağı yoktur.”

Amie gözlerini yeniden ahırlara dikti. Aforoz edilmiş, papazlıktan çıkarılmış, rezil olmuş bir Tapınak Şövalyesi? Taniere Kalesi gibi ıssız bir yere sürgün edilmeyi hak etmek için ne kadar korkunç bir günah işlediği ile ilgili ancak tahminde bulunabiliyordu. Bu durum diğer kale sakinleri ile arasına neden mesafe koyduğunu ve neden itibar peşinde koşmadığını açıklıyordu. Böyle olmasa bir papaz ve Haçlı askeri olarak, yolda sadece alçakgönüllülüğünü göstermek için yürürdü. Köylülerin ve sıradan insanların bulunduğu ortamlarda, asil kanlı olmasına rağmen daha rahat olurdu.

“Peki, ya Marak?” diye sordu Amie. “Bir papaz için ilginç bir arkadaş tercihi gibi görünüyor.”

“Arkadaşlıklarının tam olarak nereye dayandığını bilmiyorum, ama yirmi yıldan fazla süredir birbirlerini tanıdıklarını

Benim Ebedi Aşkım

biliyorum. Gençken Venedik'te tanışmışlar. Lord Tamberlane papazlık için eğitiliyordu. Marak da simyanın sırlarını ve..." söylediklerini kuşların alıp başkasına iletmesinden korkuyormuşçasına sesini alçalttı. "...büyücülüğü öğreniyordu."

"Büyücülük mü?" Bu, Amaranth'ın gülmesine neden oldu. Roland'ın hesabına göre genç ve etkileyici bir kız bunu duyduğunda korunmak için onun kollarına atılmalıydı.

Amie atılmadı, Roland da kaşlarını çattı.

"İstersen bana inanma, ama onu büyü yaparken kendi gözlerimle gördüm. Sıradan bir kurşun parçasını saf altına çevirdi. Haylaz bir çocuğu, yarım günlüğüne bir kurbağaya çevirdi. Kör bir adamın yeniden görmesini sağladı." Silahtarın sesi biraz daha alçaldı. "Dahası, o, ne bir erkek ne de bir kadın. Herhangi bir cinsiyete ait olmanın özelliklerini taşıyor. Hâlbuki ne hadım edilmiş ne de iki cins özelliği gösteriyor. Sonuç olarak, ikisinin de yataklarına girme hayalleri kurma boşuna. Yoksa bu hayallerin buz gibi eriyip gidecek."

"Söylediğin şey aklımdan bile geçmedi. Ömrüm boyunca bana yetecek kadar çok erkekle uğraşmak zorunda kaldım. Daha fazlasına da ihtiyacım yok. Buna sen de dâhilsin. Yani, beni ayartıp samanlığa götürme hayallerin varsa, bu hayalinin şimdi burada suya düştüğüne emin olabilirsin," diye karşılık verdi Amie.

Roland sadece sırıttı. "Göreceğiz bakalım, sürtük. Göreceğiz bakalım."

Amaranth soluklanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Bir iki adım atmıştı ki şiddetli bir çığlğın havayı doldurduğunu duydu. Roland, onu elinden tutmak için eğilmişken yerinde kalakaldı. Fısıltılı bir özür diledikten ve ona yerinde kalmasını tembihleyen sözler söyledikten sonra ahırlara doğru koşmaya başladı. Amie ona bakakaldı. Yerine oturmayı düşündü, çünkü ev sahibi ve kâhyası hakkında iyi bilgi toplamıştı. Şimdi bunları sindirmesi gerekiyordu. Ama birden kendini ahırların arka ucuna doğru yürürken buldu. Bu sırada duvarları yarıp geçen acı dolu bir

çığlık daha duydu.

Girdiği ahırın içi biraz karanlıktı. Yere saman serpilmişti. Amie içeriye doğru yürüdükçe saman parçaları ayak tabanına batıyordu. Roland ile başka bir adamı gördü. Roland'ın yanındaki adam görünüşe göre bir seyisti. İkisi ahırdaki odalardan birinin önünde duruyorlardı. Odanın içinde bir kısrağ, yere yaslı olarak uzanmıştı. Karnı şişmişti, başını sallıyor ve doğum sancısıyla sarsılıyordu. Amie yavaşça içeri girdi. Üç boş odayı geçip içinde inleyen kısrağın olduğu odaya geldi. Biliyordu ki kısrağlar daha büyük savaş atlarını sakınleştirmek için kullanılırlardı. Şimdi görünüşe göre sakınleştirilmesi gereken birisi varsa o da bu kısrağı.

Elini kısrağın sağrısı üzerine koydu, sonra da odayı ikiye ayıran tahta bariyerin oraya geçti.

Çığlıklar durdu.

Marak orada dizleri üzerine çömelerek, kolları kıvrılmış, ellerini bileklerine kadar kısrağın rahmine sokmuştu. Tamberlane, atın başının yanına çömelmişti. Ata fısıltıyla rahatlatıcı şeyler söylüyordu.

Kısrağın arka bölümünde büyük miktarda kan vardı. Başta, Amie yeni doğan tayı görmedi. Ama orada üzerinde doğum kalıntılarıyla duruyordu. Bacaklarını hala bedenine doğru bükmişti. Marak plasentayı içeren keseyi çıkardı, ardından gelen kanı görünce de bir küfür savurdu. Kısrağın bedeni rahatlatma ve yorgunluk hislerinin bir karışımı ile çökmüştü. Karnı aldığı derin soluklarla inip kalkıyordu.

Amie, samanların üzerinde gördüğü kanın normalde olması gerektiğinden çok daha fazla olduğunu anlayabilecek kadar çok çiftlik görmüştü. Marak rahmi çeşitli otlar ve yosunla sarmaya başladı. Başlığını geri çektiğinde yüzündeki sert ifade ortaya çıktı. Ama ağzından çıkan sözler Amaranth'ın bir hafta önce duyduğu cesaret verici sözlerle aynıydı.

Amie başını kaldırıp normalde gördüğünden daha iyi görmeye çalıştı. Marak'ı ilk defa başlığını öne çekmemiş şekilde

Benim Ebedi Aşkı

görüyordu. Bakışlarını bir süre onun yüzüne dikti. Marak'ın yüzü pürüzsüz ve çizgisizdi, tebeşir kadar solgun, mermerde yontulmuş bir heykel kadar da güzeldi. Amie'ninki kadar kalın olan saçları büyük bir örgü şeklinde toplanmış, elbisesinin içinde aşağıda bir yerde son buluyordu.

“Tayın bakıma ihtiyacı var,” dedi. Başını kaldırdı ve doğrudan Amaranth'a baktı. Gözleri büyük ve zayıf bir maviliği saymazsak her türlü renkten yoksundu. Kaşları ve kirpikleri beyaz, bir kadınkiler gibi düzgün şekilliydiler. Burnu uzun ve ince, ağzı ise renksizdi, ancak şekil itibarı ile düzgündü. Marak, usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi.

Amaranth eğildi ve tahta bariyerin altından geçerek debelenen tayın yanına geldi. Gözleri kapalı, burun delikleri sümük ile kaplıydı. Eline bir avuç saman aldı, tayın yüzünü dolduran kaygan pisliği silmeye başladı. Birkaç dakika içinde yavru artık daha kolay nefes alabiliyordu. Bir gözünü de açmıştı. Kahverengi gözüyle yeni dünyasını keşfediyordu.

Amie bedeninin kalan bölümlerini, temiz samanlar kullanarak silmeye devam etti. Yakınlarda bir yerde bir kova su vardı. Parmaklarını orada ıslatıp tayın gözlerinin ve burun deliklerinin etrafını temizledi. Tay titriyordu ve yumuşak, zayıf ağlamaklı sesler çıkarıyordu. Amie yumuşak sözleri ve daha da yumuşak okşamaralarıyla onu rahatlatmaya çalıştı.

Tayın başını dizlerinin üzerine almak için onu daha yakınına taşımaya çalışıyordu ki tay birden bacaklarını açtı ve ilk ayağa kalkma hamlesini yaparak Amie'yi şaşırttı. Amie geriye çekildi. Kolu su kovasına çarptı. Suyun bir bölümü yere döküldü. O an bir gariplik fark etti: üzerinde bulunduğu zemin, toprağın hemen üstünde yer almıyordu. Zemin tahta kalaslar üzerine oturtulmuştu. Su kalasların arasındaki boşluktan sızdı ve belirgin bir damlama sesi çıkardı. Anlaşılan altta bir boşluk vardı.

Kimse buna kulak asmadı. Kısa bir süre sonra Amaranth bile unuttu.

Marak kısırağın kanamasını durdurmayı başarmıştı. Tam-

Marsha Canham

berlane'in sürekli fısıltıları ve parmaklarıyla okşamaları kısırağın rahatlamasını, acıdan büyüyen gözlerini eski haline getirmesini sağlamıştı. Şimdi başını kaldırıp durmadan inleyen yavrusuna bakmaya çalışıyordu.

"İşte orada, görüyor musun?" Tamberlane'in sesi o kadar alçaktı ki kısırağın kulağına zor ulaşıyordu. "Bir oğlun oldu, benim güzel Isolde'm. Oğlun, babası kadar hoş, güçlü ve görkemli bir at olacak. Bacaklarını nasıl düzeltmeye çalıştığına, merakla etrafını süzen gözlerindeki parıltıya bir bak. Omuzlarının genişliğine bak. Bunlar yüzünden o kadar zorluk çektin. Şimdiden ne kadar güçlü göründüklerine bak. Babası gibi bir şampiyon olacak."

Başını kaldırdı ve Amaranth'ın ona baktığını gördü. Bakışları kilitlendikçe, sesi soldu. Amaranth vücudundan güçlü bir sıcaklık dalgasının geçtiğini fark etti. Sol yanı sanki eriyor gibiydi. Tamberlane'in gözleri duyguyla doluydu. Amaranth bu kısa bakıştan bile Tamberlane'in gönüllü yalnızlığının can sıkıcı derinliklerinin onu herkesten nasıl uzaklaştırdığını görebildi. Bunu görüp fark edebilmişti, çünkü aynı korkular onda da vardı. Bir köpek, bir at... Bunlar güvenilir, çünkü koşulsuz olarak severlerdi, karşılığında da bir şey istemezlerdi. Kandırmayı, zarar vermeyi, yalan söylemeyi bilmezlerdi. Umut ve güzellik dolu olan bir şeyi alıp onu çirkinlik, korku ve acının içine atmayı bilmezlerdi.

Amie, Tamberlane ile aynı anda bakışlarını çekmek için kendini zorladı. Utanarak yapılan bu hareketi, Marak'tan başka kimse fark etmedi. Yüzündeki gülümsemeyi gizlemek için tayıla ilgilenmeye koyuldu. Parmaklarını tayına titreyen bedeni üzerinde gezdirdi, cılız bacaklarına inip onlara da aynı muameleyi yaptı.

"Tristan gibi büyük olacak. Rengi de aynı onun gibi alacalı olacak."

"Isolde'ye ne olacak?" diye sordu Tamberlane.

Marak yeniden kısırağa döndü. "Otlar etki gösterene kadar yerde sessizce yatsın. Bir iki saat içinde ayağa kalkmaya çalışırsa, izin verin. Hiçbir çabada bulunmazsa..." Omuzlarını

Benim Ebedi Aşkım

silkti. “Ama o güçlü ve cesur yürekli bir at. Güneş batmadan önce kulaklarınızı tırmalamaya başlayacağını umuyorum. Sana gelince küçüğüm,” dedi, kaşlarını çatarak Amie’ye baktı. “söylediklerimin hepsini yaparsan, çok kısa sürede gün ışığına kavuşacaksın. Şimdi yatağına git, ben sana kalkman için izin verene kadar da kalkma. Roland, ona yardım et. Amaranth’ı yatağına taşı ve yolda oyalanmayın.”

Silahtar sırtı. “Peki, lordum, emredersiniz.”

Roland, bütün hırsı ile Marak’ı köşeye itmeden önce, Tamberlane uzanıp Amie’nin ayağa kalkmasına yardım etti. Amie küçücük elleriyle Tamberlane’in ellerini tuttu. Tamberlane onu kaldırdığında, enerjisinin farkına vardı. Tamberlane’in enerjisi Amie’nin parmak uçlarından girip bütün bedenini dolıştı. Gücün patladığını hayal edebiliyordu. Gücün etkisiyle düşündükleri, hissettikleri ve heyecanı ayağa kalkarken sarılmasına neden oldu.

Birkaç saniye sonrasında, Roland kızın yanındaydı. Güçlü elleriyle onu kavrayıp kaldırdı. Elleri Tamberlane’in elleri arasından kaydı. Tamberlane’in arkasını döndüğünü fark etmek için bakması gerekmiyordu. Onu bu kadar kolay başından savması, onu bu kadar üzmemeliydi, ikinci kez düşünmesine bile neden olmamalıydı.

Ama oluyordu. Bunu anlayabiliyordu, çünkü yanakları yanıyordu ve onu kollarında taşıyanın Tamberlane değil de Roland olmasına üzülüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Roland, Amie'yi odasına dikkatle taşımıştı. İç kaleye ulaştıklarında kızın çıkışlarını görmezden gelmişti. Yolun geri kalanını tek başına yürüyebileceğini söylediğinde ona işgüzar bir bakış atmakla yetinmişti. Onu sundurmadan, büyük salona, oradan da odasına kadar uzanan dar yol boyunca taşımıştı. O-danın önüne gelince Amie'nin gözlerindeki bakış ve çenesinin şekli yüzünden durdu. İnaya'nın orada sessizce ipekle örtülü bir kule gibi dikilmesi de durmasında etkili olmuştu.

Roland, Amie'yi parıldayan sürmeli gözlerin önüne biraz da isteksizce yavaşça indirdi. İnaya, Amaranth'ın yüzündeki gerginliğe kaşlarını çatarak karşılık verdi. Onu yatağına doğru yönlendirdi. Ona bir kâse et çorbası doldurdu, sonra da bir bardak şarap karışımı. Böylece uykusu hemen geldi. Bütün öğle, akşam ve gece boyunca uyudu. Sadece İnaya odun eklemeye geldiğinde uyanır gibi oluyordu.

Tuhaf ve bölük pörçük bir rüya görmüştü. Rüyasında yeni doğmuş tayı ellerinde tutuyor, boynunu hafifçe okşuyordu. Birden büyük bir el geliyor ve onun elini kavırıyordu. Bu el, Amie'nin parmaklarını tutup ağzına götürüyor ve her bir parmağı sırayla nazikçe öpmeye başlıyordu. Bu ağzın sahibinin gözleri yemyeşil ve kelimelerle anlatılamayacak özlemlerle doluydu. Amie bunu gördüğü anda, gözlerini açıp yatakta doğruldu. Bütün bedeni kızardı, meme uçları sıkılaştı. Hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir hiçbir şey hissetmediği bacaklarının arasında, bir ılıklik, titreyen bir nemlilik hissetti.

Marsha Canham

Yeşil gözlerin görüntüsü rüya ile gerçek arasında bir süre gözlerinin önünde durdu, sonra taş duvarlardaki ve şöminedeki gerçekliğe teslim oldu. Gece yanan mum, sonuna gelmişti. Bunun anlamı ise artık gün doğmak üzereydi.

Amie bacaklarını yataktan aşağıya uzattı. Gardıroba doğru çıplak ayaklarıyla yürüdü. İnaya tuhaf diliyle, elini Amie'nin ayaklarına uzatıp ayaklarındaki yaralar ve kesikler için ona kızmıştı. Yatağın ucunda sihirli bir el koymuş gibi deri bir terlik olduğunu görünce sevindi.

Keten ve kürkten yuvasının sıcaklığına geri döndü. Ama sonunda en üstteki battaniyeyi çıkarıp omuzlarına sardı. Uyuyabilmesi için örgüsü çözülüp saçları taranmıştı. Kırmızıya yakın kahverengi tonlarındaki saçları dalgalar halinde sırtına uzanıyordu. Güneşin doğmasından önceki bu vakit, en sevdiği vakitti. Bu vakitte düşüncelerini toparlayabiliyor, doğacak gün ile yüzleşmeye hazır olabiliyordu. Ayaklarını terliğin içine geçirip duvardaki kilim boyunca yürümeye başladı. Şans eseri, kilimin arkasında bir merdiven olduğunu fark etti. Odada volta attığı zamanlardan birinde, duraklamış ve elini arkasında duvar olduğunu zannettiği kilime dayamıştı. Az kalsın kış üstü düşüyordu. Kendini toplayıp, kilimi bir kenara çekmiş, çatıya uzanan saklı merdivenleri bulmuştu.

Elinde battaniyesi ve sarmal merdiven boyunca taş duvara takılan dağınık saçlarıyla, karanlığın içinde yol aldı, en sonunda kemerli, alçak bir kapıdan çatıya ulaştı. Gökyüzü bir günahkârın kalbi gibi hala kapkaraydı. Doğu ufkunda ise soluk mavi bir çizgi yavaş yavaş büyüyordu. Çatının kendisi de karanlığa mahkûm olmuş, ay çoktan gitmişti. Yıldızlar da tanın ağarmasıyla kaçıyorlardı. Çatı, taştan mazgallı siperleriyle sararmış kare dişleri andırıyordu. Düz ve engindi.

Ağaçların tepelerini sallayacak ne bir rüzgâr, ne de bir esinti vardı. Bir sabah sisi tabakası gölün yüzeyini kaplamıştı. Işık göğün doğusunda güçlendikçe, bu kayan kütle griye yakın bir maviliğe bürünüyordu. Kıyıda bir yerlerde gece kuşları, gün içinde saklandıkları kovuklarına çekilmeden önce birbirlerini

Benim Ebedi Aşkı

çağırıyorlardı. Gölün içine atlayan bir kurbağanın çıkardığı en ufak bir ses bile Amie'ye ses yakınından geliyormuş gibi hissettirdi. Kulesi göle bakıyordu, kendisi de manzarasından memnundu. Gün biraz daha ağarınca, siper boyunca yürüyüp çatının dış avluya bakan tarafına geldi.

Oradan uyuyan köyü görebiliyordu. Kulübelerin sazlar-
dan yapılmış çatıları sis içinde daha koyu gölgeler yaratıyordu. Kulübelerin hiçbirinin penceresinde ışık görmemek onu şaşırttı. Köylülerin çoktan uyanıp tarlalarını sürmeye gitmiş olmaları gerekirdi. Taniere Kalesi'ne gelen yolları ve patikaları görebilmesi için hala çok karanlıktı. Orman enginlere kadar uzanıyor ve kesintisiz şekilde her yönü sarıyor gibiydi. Temizlenmiş tek alan, köyün arkasındaydı. Atılan her adımın, durmadan büyüyen fidanlar ile böğürtlen çalılarından oluşan duvarlara karşı verilen bir mücadele eseri olduğunu hayal edebiliyordu.

İki gözetleme kulesinde de ışık yanıyordu. Muhtemelen gece boyunca orada duran nöbetçiler içindi bu ışık. Ahırların en ucundan solgun bir ışık geliyordu. Demek ki birileri anne at ile yavrusuna bakılması için emir vermişti. Amie biraz zıplayıp, mazgalların arasından aşağıya bakabilseydi, aşağıda avluda yanan meşaleleri de görebilirdi.

İşte tam bu sakar durumdayken, yani kalçasını kaldırmış, parmak uçlarıyla siperlerden sarkmış bir şekildeyken çatıda ondan başka birinin olduğunu fark etti. Bu kişinin önce elbisesinin yere süründüğünü duyabildi, sonra da onun hemen arkasında bitmesini sağlayan yumuşak adımını. Bir iç çekişle birlikte hemen arkasını döndü ve yeniden ayaklarını zemine indirdi. Daha yüzünü dönmeden Marak'ın yüzündeki onaylamaz ifadeyi öngörebiliyordu.

“Kendini duvardan atmayı planlıyorsan, sana şuradan atlamayı öneririm,” dedi. Parmağıyla çatının bulundukları yerin çaprazında olan bölümünü gösterdi. “Aşağıda sarp kayalar ve aşınmış taş yığınları var. Bunlar sayesinde işinin tam olarak görüldüğünden emin olabilirsin. Bulunduğun yerden atlarsan pek başarılı olamayabilirsin. Köylüler buradan atlayan bir adamın

Marsha Canham

hikâyesini anlatırlar. Hikâyeye göre adam, buradan atlamış ve bir uşağın üzerine düşmüş. Bileğinden başka hiçbir yeri kırılmamış.- Marak öne doğru eğildi, Amie'nin yanında, mazgallardan sarktı. "Dikkat et, bu yaptığı yüzünden uşağı öldürdü. Bu yüzden işler pek istediği gibi gitmedi."

Amie gülümsedi. Tanyeri açan bir çiçek gibi genişlerken, taşlar gibi, ağaçların gümüşümsü tepeleri gibi, onların da yüzleri griye yakın bir maviye boyanmıştı. Amie, Marak'ın da günün bu saatini sevdiğini düşündü. Çünkü bu vakitlerde yüzünü rüzgâra karşı açabiliyor ve gözlerini gökyüzüne dikebiliyordu.

"Roland bana Lord Tamberlane'in bir Tapınak Şövalyesi olduğunu söyledi."

"Roland dilini hiç tutamıyor, özellikle de etrafta genç ve güzel bir kadın varsa."

"Bu doğru mu?"

"Onun dilini tutamadığı mı, senin güzel olduğun mu, yoksa Tamberlane'in önceden bir papaz olduğu mu? Hayır, sabah sabah benim zihnimi karıştırma." Elini kaldırdı. "Çünkü üç sorunun cevabı da evet. Ama anladığım kadarıyla, seni en çok ilgilendiren son sorunun cevabı, değil mi?"

"Beni ilgilendirmiyor efendim, sadece küçük bir merak. Şimdiye kadar aforoz edilen çok az rahip gördüm, Tapınak Şövalyesi ise hiç görmedim. Bildiğim kadarıyla bu adamlar, ölünceye kadar Tanrıya bağlıdırlar."

"Onları herkesten daha kutsal mı görüyorsun?"

"Çoğu Tapınak Şövalyesi, bu iş için doğduklarına inanırlar, değil mi? Çoğu rahip ise miraslarını yiyip bitirdikten sonra ya da bir mucize gördükten sonra yemin etmeye karar verir."

Marak güldü. "Ve bu noktada beni sapkınlığım yüzünden azarladığını düşünüyorum."

"Benimle alay ediyorsun."

"Hayır, leydim. Açık sözlülüğünüz benim hoşuma gidi-

Benim Ebedi Aşkım

yor. Gücünüzle doğru orantılı olarak o da geri dönüyor.”

“Amcam sırf dilimi tutmam için beni odama kilitlerdi.”

“İşe yarar mıydı peki?”

“Her zaman değil.”

Marak yine güldü. Çıkan sesin özgürlüğüne kavuşmanın özlemi içindeki bir insanın sesi olduğunu fark etti.

“Gözlerin sorularla dolu, küçüğüm. Bütün sorularına cevap vermek benim görevim değil, ama yükü biraz hafifletebilirim.”

“Lord Tamberlane ne kadar ağır bir günah işledi ki papazlıktan atıldı?”

“Dağın tepesinden başlıyorsun demek? Çok güzel... O, merhamet suçu işledi. Bir katliam yapılması gerektiğinde kaçtı. Masum bir kadın ile çocuğunu kılıca teslim etmek yerine, kardeş bir Tapınak Şövalyesinin kolunu kesti. Aksi takdirde bu şövalye kadın ve çocuğunu öldürecekti. Bu suçlarına ek olarak, yaptıklarını yüksek ateşe ya da güneş çarpmasına bağlamadı. Pişman olmadığını söyledi, kolu çöl kumlarının arasında kalan şövalye için de tazminat ödemeyi kabul etmedi. Kimileri ona korkak lakabını yakıştırmak istedi, fakat gözlerindeki ve ellerindeki çelik keskinliğini görünce hemen sustular. Tanrının düşmanları ile savaşmak ve onları öldürmek için eğitilmişti. Bunu hiç düşünmeden memnuniyetle yapardı. Ancak yaralı bir adamın, sırf spor olsun diye, bağırsaklarını çıkarmak ve erkeklik organını kesip köpeklere yem olarak atmak için eğitilmemişti. Yeni doğan bebekleri alıp duvara yapıştırmak için de eğitilmemişti. Bütün bunlar ve daha fazlası Kral Richard adına yapıldı. Tamberlane, bunları kendisine bağlı kişiler önünde söylemekten çekinmedi.”

“Krala karşı çıktığını mı söylüyorsun?” dedi korkmuş bir sesle.

“Bundan fazlasını da yaptı. Neyse ki Richard niyetinde ve sözlerinde cesur olanları takdir eden biri. Kardeşlerden bazıları Ejder Avcısı'nın hareketlerini sorgulasalar da hiç kimse bir

adım öne çıkıp da cesaretini sorgulayamadı. Hatta birçok şövalye sadakatlerini göstermek için onun yanında durdular. Kralın ordusunun üst rütbeleri arasında gerçek bir isyan riski vardı. Richard mantıklı davranarak onu eve yolladı. Kutsal kardeşleri ise onu papazlıktan çıkardılar ve aforoz edildiğini ilan ettiler.”

“Crete ve Brindisi üzerinden yolculuğunu yaptı. Ben de orada olduğunu öğrenip ona katıldım. Kara yoluyla seyahat edip dört ay sonra İngiltere’ye ulaştık. İngiltere’ye ulaştığımızda kral soyundan bazı yeni yetmelerin onun iktidarını kötüye kullandıklarını, köylülerden yüksek vergiler aldıklarını, borcunu parayla ödeyemeyenlerin kanlarıyla ödemek zorunda kaldıklarını öğrendik. Tamberlane’in amcası ona Taniere’yi önerdiğinde, seve seve kabul etti. Çünkü Taniere Kalesi büyük bir ormanın ortasında yer alan ve bir insanın soyutlanmış bir şekilde yaşayabileceği bir yerdi. Ama soranlara çarpışan kılıçların ve atların seslerini özlemediğini söylese de bazı günler sanki şeytan içindeymişçesine alıştırma yapar.”

“Ama buradan dışarı çıkmıyor, değil mi? Bu duvarların ötesinde, kılıcını iyi amaçlar için kullanabileceği bolca şeytan var.”

Marak gülümsedi. “Siyasete ve karmaşıklığa olan ilgisini kaybetti. Kralın fidyesi ödenmiş, Aslan Yürekli İngiltere’ye dönüyor. Belki şeytan kendi yolunu bırakıp onun müritleri safına katılır,” biraz durakladı ve bir soruyla devam etti: “Vekil prens, senin nikâhına konuk olarak gelmiş miydi?”

Amaranth başıyla onayladı. Dilini tutmayıp küfür edebilirdi. Bunun yerine çatının üzerinden bir taş parçası çıkarmaya çalıştı. Bu hareketinin amacı, kral vekili John Plantagenet’in Belmane’yi neden ziyaret ettiği konusunda sağlam bir sebep bulmaya çalışırken zaman kazanmaktı. “Nikâh töreni yapılmadan bir hafta önce oraya gittim. Hizmetçiler dedikodu yapıyorlardı. Özellikle de yeni bir hanımefendiyi etkilemek için bunu yaparlardı. Edindiğim bilgilere göre prens sürekli bir ziyaretçiymiş, çoğunlukla da gizli gizli gelirmiş.”

“Lackland kurnaz ve ağzı sıkı bir ahbap,” dedi Marak

Benim Ebedi Aşkım

kuru bir sesle.

“Gübrenin sinekleri etrafına topladığı gibi o da leş yiyicileri etrafına toplar. Odo de Langois’e satılmadan uzun süre önce, müstakbel kocamın açgözlülüğü ve hırsları hakkında bilgi sahibi oldum. Kimlere sadık olduğu hakkında hiçbir şüphem yok.”

“Prese tabii.” Bu bir soru değildi, cevaba da gerek yoktu. Amie bir cevap vermişti bile.

“Kral Richard Haçlı Seferlerine çıktığı günden itibaren Prens John ile müttefik oldu. Benimle evlenmek sadece şapkasına bir tüy daha eklemek gibi bir şeydi.”

Duraksadı, sesi alçaldı. Barajın kapakları açılmıştı bir kere, sel kaçınılmazdı.

“Akıllıca hesap kitap yapmayı hiç bilmeyen amcam, Kral Richard’ın fidyelerini tamamlamak için prensin topladığı parayı ödeyemedi. Sör Eglund d’Avignon bunu duydu ve ona yatağında eşlik etmem karşılığında amcama bu parayı verebileceğini söyledi. Amcam, doğal olarak parayı prensi sakınleştirmek için kullanmadı. Hepsini kadınlara, ziyafetlere ve havailiklere harcadı. Bir yıl sonra, benim sözde koruyucum zehirli bir mantar yiyerek ölünce, prens vergileri yeniden talep etti, üstelik Bu kez büyükçe bir gecikme cezası da istedi.”

“Bu sefer de kan kokusu alan bir tazi gibi Odo de Langois mi geldi?”

Amie yana döndü. Marak kendini bakırımsı kızılılıkta bir saç bulutuna bakar buldu. “Amcam evliliğe razı olmasaydı, bütün malı mülkü elinden alınacaktı. Ailesi kovulacak ve fakirleşecekti. Odo ile evliliğim Üç Kürsü’deki kontrolün amcamda kalmasını ve iki açgözlü oğluna kalmasını garantileyecekti.”

Kızın yüzü dönük olduğu için minnettar olma sırası Marak’taydı. Amie, Üç Kürsü adının onu nasıl şaşırttığını göremedi. Kale, Lord James Alderbury’nin mekânıydı. Eğer o Amaranth’ın amcası ise, o halde Peter FitzWalter onun babasıydı. Babasının kendisi çocukken öldüğünü söylemişti. Bu da

monarşinin eski kral Henry ile üç oğlu arasındaki şiddetli taht kavgaları ile karıştığı dönemle uyuşuyordu. Ve eğer o Fitz-Walter'ın kızıysa evlilik için baskı yapan Odo de Langois olmuştur şüphesiz. FitzWalter, II. Henry'nin babası Geoffrey Plantagenet'in evlilik dışı çocuğu ve Aslan Yürekli Richard'ın amcasıydı. Odo de Langois, damarlarında kralların kanı dolaşan bir kadın ile evlenmeyi tasarlamış olabilir.

“Yani evlilik şartlarını kabul etmeye mi zorlandın?”

“Başka seçeneğim yoktu. Ne ilkinde, ne de ikincisinde. Gerçi ikincisinde Odo'nun yakışıklı, genç ve güçlü biri olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Siyah dişli, pörsük bedenli, pis kokan bir baronun yanında sahip olacağımdan daha güzel bir kader diye düşündüm. Ne kadar da aptalmışım. Nasıl da yanıldım. Erkeklerin birbirinden hiçbir farkı yok. Yatakları sıcak, bedenleri rahat olduğu müddetçe, onlar için bir kadın alınıp satılan bir piyondan başka bir şey değil.”

“Bütün erkeklerle ilgili sert ve şiddetli yargılarda bulunuyorsun. Hepimizi aynı kefeye koyuyorsun,” dedi Marak.

Döndü ve doğrudan Marak'ın gözlerine baktı. “Nikâh töreninden bir gün önce, Odo'nun kardeşi Rolf bana tecavüz etmeye çalıştı. Odo çıkıp geldiğinde Rolf, eteğimi kendi rızamla kaldırdığımı ve onu ormana gitmek için ayarttığımı söyledi. Ne masum biri, ne de evlilik taraftarı biri olduğum için, Odo ona inanmayı tercih etti. Gerdek gecesi odama geldiğinde, beni cezalandırmak için geldiğini biliyordum. Düşündüğüm gibi beni her gün ve her gece cezalandıracaktı. Buna tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Ölüm bile daha tatlı olacaktı ve...” durakladı, titreyen çenesini durdurmak için dişlerini sıktı. “...bu tek başıma katlanmam gereken bir şeydi. O köyün iyi insanları zayıflığımın bedelini ödediler. Ve sanırım, siz, hepiniz de bunun bedelini ödeyeceksiniz. Bir saldırıya karşı kalenizi koruyabilseniz bile, vekil prensin kulağına gidecek bir kelime ile Lord Tamberlane'in sessiz hayatı sona erecek.”

“Söylediklerin doğruysa, Tamberlane'in onları güle oynaya karşılayacağından şüpheliyim. Kendi seçimi olan bu yarım

Benim Ebedi Aşkı

yaşamı üç sene daha yaşamak... Kendini buradan kayalara atacak olan o olur belki de.” Marak’ın ağzı gerçek kaygı ile gevşedi. “Karşılaştığın birkaç örneğe dayanarak bütün erkekleri aynı kefeye koyma. Bazıları seninkiler kadar berbat kâbuslarla yaşıyor olabilir.”

Solgun gözler, kızın gözlerinden ayrılıp uzun bir süre kıyıda uzak bir noktada çakılı kaldılar.

Ona bu durgunluğu verenin ne olduğunu öğrenmek için içgüdüsel olarak başını çevirdi. Tanyeri ışığının gökyüzünü daha da aydınlattığını gördü. Böylece kıyıdaki gölgeler ve şekiller daha da cisme bürünüyorlardı.

Suyun kıyısında altı atlı şövalye duruyordu. Giriş kapısı ile sürgülü köprüden yüz adım ötede duruyorlardı. Görünüşe göre, Taniere Kalesi’nin üzerinde durduğu adayı inceliyorlardı. Atlar iyi eğitilmiş, güçlü atlardı. Etraflarındaki bozulmamış sis şeritlerine bakılırsa, uzun süredir orada duruyorlardı ve nöbetçiler tarafından fark edilmemişlerdi.

Şövalyelerin ellerinde kılıçları vardı, zırhla kaplanmışlardı. Kalkanları da sırtlarındaydı. Altının en irisi, koyu yeşil bir arazi üstüne şahlanmış kızıl bir yaban domuzu armasını taşıyan bir pelerin giymişti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Amaranth. “Beni buldu.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkı

Tamberlane'in gözleri yüzüne vuran güneş ışığı yüzünden kısıldı. Nöbetçiler ona kıyıda duran adamların haberini getirdiğinde ahırdıydı. Siperlere çıkan taş basamakları ikişer ikişer çıkmıştı, nöbetçiler de arkasından gelmişti. Altı şövalye ilk baştaki yerlerinden hiç ayrılmamışlardı. Gökyüzü kalay rengindeydi. Suyun üstündeki sis hala yoğundu. Atların ayakları altındaki yeşil yosunlar, kadife bir halı gibi görünüyordular.

"Ziyaretçilerimiz var gibi görünüyor," diye Tamberlane kendi kendine söylendi.

Köye saldıranlarla karşılaştıkları zaman onlarla av partisinde olan ormancılardan bir tanesi kaşlarını çatı. "Ziyaretçiler için ilginç bir yaklaşma yöntemi. Nöbetçilerin kalanlarına duyurmak için boru çalım mı, lordum?"

Tamberlane başını salladı. "Ses çıkarmadan haber ver. Bunların yorgun yolculardan başka bir şey olduklarına inanmamız için hiçbir sebebimiz yok. Karınlarını doyurun. Yola çıkmadan önce önlerine bir testi de bira koyun."

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Tamberlane yüzünde bir gülümsemeyle. "Ama onlara bunun en azından mümkün olduğunu göstermeliyiz."

Ormancı emri yerine getirmek için Tamberlane'in yanından ayrıldı. Tam giderken yana çekilmek zorunda kaldı, çünkü Marak ve Amaranth siperden Tamberlane'e doğru geliyorlardı.

Marsha Canham

Çatıdan nasıl hızla indikleri ve yol boyunca nasıl acele ettikleri Amie'nin yanaklarındaki kızarıklıktan belli oluyordu. Yüzünün geri kalan kısmı soluklaşmıştı. Dudakları tamamen renksizdi. Bu yüzden gözleri yerinden çıkmış gibi görünüyordu, masmavi bir renge sahiptiler.

"Çatıdan gördük," dedi Marak, kaşları çatık Tamberlane'e cevap vermek istercesine. "Nöbetçilerden hiçbirisi onları görmedi mi, duymadı mı? Ya kapıcı odasındakiler?"

"İçerden hiçbir hareket olmadı," dedi şövalye yavaşça. Kaşlarını daha da çatıp Amaranth'a baktı. "Bu soğuk havada neden dışarı çıktın? Kale içinde kalman gerekirdi."

Amaranth başını eğdi. O ve Marak, çatıdan odası vasıtasıyla inmişlerdi. Üzerindeki battaniyeyi çıkarıp yerine uygun bir kıyafet giymek için uzun süre beklememişti. Kendisine çok büyük gelen bir cüppeyi üzerine geçirmişti. Elleri bu kıyafetin içinde güve kanatları gibi görünüyordu. Saçları, kalın kızılımsı kahverengi dalgalar halinde omuzlarından sarkıyordu. Bu, ona vahşi bir kadın görüntüsü vermişti.

"Kapının dışındaki adamlar..." dedi, nefes almakta güçlük çekiyordu. "Bu adamlar bir şey almak için geldiler ve onu almadan gitmeyecekler."

Şövalye bakışlarını uzun bir süre Amaranth'ın üzerinde tuttu. "Anlat o zaman. Kim olduklarını biliyor musun?"

Amaranth, Tamberlane'in bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Göğsünde yeşil üstüne kızıl bir yaban domuzu arması olan kişi Odo de Langois, sağ yanındaki de kardeşi Rolf."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Zayıf bir titreme Amaranth'ın dudaklarında belirdi.

"Odo de Langois benim kocam. İki haftadır beni yakalamaya çalışıyor. Tanrı beni affetsin, köye benim yüzümden saldırdı, köylüler benim yüzümden öldürüldüler."

Tamberlane uzun süre sessiz durdu. Amie karının soğukluğunu, kalınlaştığını ve damarlarından yavaşça aktığını hisse-

Benim Ebedi Aşkım

debiliyordu.

“Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

Amie mantıklı olabilecek bir neden aradı, sonunda dudaklarını konuşmak için açtıysa da onları yeniden kapattı.

Solgun yeşil gözler Marak’a çevrildi. “Bunu biliyor muydun?”

Marak omuzlarını silkti. “Çocuğun sırtında, kalçasında ve bacaklarında kamçı ve kırbaç yaraları olduğunu biliyordum. Çok korkmuş olduğunu anlayabiliyorum. Biraz gücü olsaydı, burada hiçbir uygunsuzluk olmaması için elinden geldiğince çabuk buradan kaçabileceğini biliyorum.”

“Uygunsuzluk mu? Siz buna uygunsuzluk mu diyorsunuz?”

“Doğrusu,” dedi Marak. “Altı adamın kuşatmasını savuşturamayacak kadar az donanımlıyız.”

Tamberlane gözlerini kısıtı. “Bana bak Venedikli. Ekmeklerin nasıl bölündüğünü ve balıkların nasıl çoğaldığını unutma.”

Marak duvar yolunun ucuna doğru yürüdü ve siperin taş mazgallarından öteye baktı. Ormanın kıyısında, altı şövalyenin arkasında yarım çember oluşturmuş çoğunun elinde tatar yayı olan bir grup silahlı adam vardı. Hepsi zırh giymişti. Hepsinin göğüslerinde hayvan derisinden zırhlar vardı. Silahları gergin olmasa da tehdit ima ediliyordu, ormanın kıyısında meşum bir çizgi gibi durmuşlar, bütün köyü öyle bir çevrelemişlerdi ki fark edilmeden kimse kaçamazdı.

“Köylüleri rehine olarak kullanacak,” diye fısıldadı Marak düşünceli düşünceli.

Amaranth gözlerini yaklaştırınca ürperdi. “Benim yüzümden daha fazla ölüm olmasına katlanamam, lordum. Katlanamam.”

“O zaman bütün köylüleri kale duvarlarının içine geçirerek mantıklı bir hareket yapmışız.”

Amaranth gözlerini yavaşça açtı, onları kaldırıp Tamber-

lane'in yüzüne odaklanmak içinse daha yavaş hareket etmişti.

"İki gündür," dedi Tamberlane heyecandan uzak bir şekilde. "Kocanın kampını gözetlemeleri için adamlar dikmiştim. Adamın başka biri olduğuna yarı yarıya inanmış olsam da başka nedenlerden ötürü eninde sonunda Taniere'ye geleceğini tahmin etmiştim. Ancak bir aptal ormanda kurtların dolaştığını biliyorsa koyunlarını iki defa başıboş bırakır."

Şövalye, Amaranth'ın yanından geçip merdivenlere yöneldi. Bir süre orada durdu, kararsızlığını yenmeye çalıştı, sonunda o da dönüp onu merdivenlerden inerken takip etti. Pelerinin alt kısımları taşlara sürünüyordu. Onu gözetleme kulesinin gölgesine kadar takip etti. Roland ona zırhını giydirmek için orada bekliyordu.

Amaranth'ın sesi bir fısıltı gibi çıktı. "Benim için yaptığınız her şey için minnettarım Lord Tamberlane. Ama artık topraklarınızın üzerindeki barış ve güvenliği daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Kocam vicdansız ve merhametsiz biridir. Almak için geldiği şeyi almadan hiçbir şey onu durduramaz. Hatta bu, duvarların içindeki bütün kadın ve çocukları öldürmek anlamına gelse bile."

"Seni çok değerli bir ödül olarak görüyor olmalı." Tamberlane ellerini alçaltıp demir kollukları koluna geçirdi. Roland'a başıyla miğferini getirmesini işaret etmeden önce, Amaranth'ın yüzüne, saçlarına ve cüppesinin toplanmış kanatlarına uzun uzun baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Tek yapabileceğiniz, lordum, beni ona geri vermek."

Bu kadar yumuşakça söylenen bu sözler, Tamberlane'in öfkesini bir bıçak gibi kestiler. Yardımını istemiş olsa, ağlayıp özür dilese, ayaklarına kapansa ve merhamet için yalvarsa, onu belki kocasına teslim ederdi. Toprak yasalarını biliyordu. Başka birinin karısı üstünde herhangi bir hükmü olmadığını biliyordu. Kızın Taniere'deki varlığından dolayı sorumlu da tutulabilirdi. De Langois, kızın burada olduğunu bilse sonradan ceza almaksızın kaleye saldırabilir. Krala ve mahkemeye başvurabilir.

Benim Ebedi Aşkım

Yönetim Tamberlane'e karşı karar almakla kalmaz, ona bu müdahalesinden dolayı ağır bir ceza verebilir.

"Ne kadardır senin kocan?"

"Ne kadardır mı? Bir günden az, lordum."

Zırhlı başlığını giyerken yine tereddüt etti. "Bir günden az, öyle mi?"

"Evlilik gecemizdeydik. Ona bir şamdanlıkla vurdum. Aynı günün gece yarısından önceydi... yani, evet. Sizi temin ederim."

Zincirli başlığını kafasına geçirirken kızın yüzünü incelemeye devam etti. Sürekli ince bir detay yakalıyor ve ona odaklanıyordu. Şimdiki ağzının köşesinde ince bir çizgiydi. Alışılmamış bir ifadeyle, bu yaranın nasıl oluştuğunu ve onu neden daha önce fark etmediğini düşündü.

"Ona bir şamdanlıkla mı vurdun?"

"Evet, lordum. Birkaç defa."

"Sırtındaki ve yanlardaki izler nasıl oluştu?"

Amie'nin gözleri alevlendi. Ancak bakışlarını kaçırmadı. "Odo de Langois ilk kocam değildi, ama elbette ki son kocam olacak."

Tamberlane kolunu uzattı. Roland yanına gelip ona kılıcını uzattı. Tamberlane bir süre kılıcını inceledi. Gözleri kılıcın keskinliğini ölçüyordu. Sonra Amie'ye yeniden baktı. "Seni ona geri verirsem, yine kaçacak mısın?"

"Hayır, lordum. Kaderimi Tanrının dileğiymiş gibi kabul edeceğim."

"Tanrının dileği mi?" sesinde ince bir alay vardı. "En fazla dönecek bir süreklilik."

"Ciaran..." Marak aralarına girmek için bir adım attı. Ama Tamberlane elini kaldırdı, yüzünde bir uyarıdan çok daha fazlası vardı.

Marsha Canham

“Gün bitmeden hepsini öğreneceğim. Şimdilik, ormanında avcılar var ve ben onlara geçme izni vermedim.” Zırh yeleşinin üzerindeki pelerin, siyah renkliydi ve üzerinde herhangi bir işaret yoktu. Kılıcının kabzasında özel süslemeler vardı. Kılıcın bıçağı ise incelikle dövülmüş ve onun gibi uzun boylu biri için özel yapılmış gibi duruyordu.

Çok daha küçük ve ince bir bıçağı kemerine soktu. Amie onu izlerken beline değen bıçağın keskinliğini hayal edebiliyordu. Ne kadardır bunu düşünüyordu? Neredeyse yılın her günü. Şimdi, uzanıp bıçağı almak ve her şeye son vermek ne kadar kolay olacaktı. Tanrı muhakkak ki onu affedecekti. Her ne kadar kilise hukuku onun günahlarından arınmadan gömüleceğini emretse de Tanrı onu affedecekti. Kocasının kollarına sakince yürümesini bekleyemezdi. Ona bin bir acıyla gelecek ölüme katlanmasını bekleyemezdi.

Tereddüt yüzünden fırsatı kaybetmişti. Tamberlane’in kocaman alacalı atı ahırdan çıkarılıyor, arkasındansa Roland ve üç şövalye daha geliyordu. Zırhları sabahın bu erken ışıklarında parlıyordu. Miğferlerini alınlarına kadar çekmişlerdi. Yüzleri pek seçilemiyordu. Hepsi kılıç kuşanmıştı. Sırtlarında güçlerini göstermesi için kalkanları vardı. Duvarlarda ise takviye askerler bekliyordu. Bunların arasında ellerinde uzun yaylarıyla ormancılar da vardı. Yaylarını görünmeyecek şekilde tutuyorlardı.

Tamberlane, “Kapıları arkamızdan kapatın. Bocurgatların yanına adam koyun. İşaret verirsem, kale kapısını indirin.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Marak. Tamberlane, cevap vermeden önce, zırh yüzünden üzerinde fazladan ağırlık olan şövalyelerin atlarına binmesini sağlayan tahta basamakları tırmandı.

“Duvarlarıma bu kadar kabaca bakan bu adamların kim olduklarına bir bakacağım.”

“Bunu yapman mantıklı mı?”

“Senin kızı alıp karanlık bir yere götürmemen kadar mantıksız. Kolu yaralanmış olabilir, fakat görülmesi durumunda

Benim Ebedi Aşkım

onun buradaki varlığını kabul etmek zorunda kalacağımın bilincinde.”

Alacalı atını çevirdi. Kurt köpekleri önde gidiyorlardı. Roland ve diğer iki şövalye, atlarını onun yanında sürüyorlardı. İki büyük gözetleme kulesini geçip sürgülü köprüye doğru ilerlediler.

Amie taş gibi hareketsiz duruyordu. Atın kalaslar üzerinde çıkardığı sesi dinliyordu.

“Seni kale içine bir uşak refakatinde göndermeye çalışsaydım, eminim ki arkamı döndüğüm anda ondan kurtulur ve geri dönerdin değil mi?”

Amie başlıklı yüzü seyrederken hiçbir şey söylemedi. Ama çenesinin duruşu ona yeterli bir cevap vermişti.

“Peki, benimle gel. Ama bir sorun çıktığı anda söylediğim şeyi yapacaksın, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

Yumuşak, şüpheli bir homurtu, verdiği sözü kabul etti. Sonra Marak başını kaldırıp ona en yakın gözetleme kulesinin bodrumundaki küçük kapıdan geçerken onu takip etmesini söyledi. Kare şeklindeki mazgallı yapı, kalenin girişini doğrudan saldırılardan korumak için yapılmıştı. Tamamen taştan yapılmış kuleler, dar merdiven blokları ile birbirine bağlanmış üç iskeleden oluşuyordu. Her iskelede, okçular için kesikler vardı. Dışarıdan ok atanlar için imkânsız hedefler gibi görünüyorlardı. İçeridekiler için ise dışarıdakiler muazzam hedeflerdi.

Duvarların grisi ve dantel gibi sarılmış sarmaşıklar, askerleri saklıyordu. Üst iskele tepe mazgalları ile korunuyordu. Cinayet delikleri de denilen kısım, çatıda çıkıntı yapıyordu. Buradan kaynar su, zift ya da yanar toplar saldırganların kafasına atılabilirdi.

Işık Marak'ın başlığını çıkarabileceği kadar kısılmıştı. Amie'nin bakışları yeniden Marak'ın gözlerindeki kristalimsi açıklığa dikildi. Bu dünya dışı güzellik ancak usta bir heykelin ellerinde şekil almış olabilirdi.

Marsha Canham

“Sanırım kıyıda dönen olaylara bakmak daha çok ilgini çeker,” diye fısıldadı Marak sessizce.

Amie gözlerini kırıştıtararak ortadaki ok yarığının önüne doğru hareket etti. Marak’ın bir süre ona baktığını hissetti. Marak da daha sonra dışarıda olup bitene bakmaya başladı.

Tamberlane sürgülü köprüyü geçti. Küçük grubuyla bekleyen şövalye grubuna doğru asil adımlarla ilerledi. Odo de Langois atının yönünü çevirdi. Gizli olmayan bir ilgi ile onları, yaklaşırlarken, süzüyordu. Parıldayan gözleri, hepsinin kılıçlarının kınında olduğunu, ancak her an çekilebilecek gibi yerleştirildiğini görebiliyordu.

Tamberlane selam verecek kadar yakınlarına geldi ve durdu.

“Barışsever bir köyü tehdit etmek için kimin geldiğini bilmek isterim.”

“Tehdit etmek mi?” Odo çenesini gerdi. “Hiçbir tehditte bulunmadım, efendim. Buraya barış için geldim, emin olabilirsiniz.”

“Hangi barışçı amaçlar sizi savaşımaya hazır şövalyeler ve okçularla Taniere Kalesi’ne getirdi?”

“Bu ormanların, tehlikeli yerler olduğunu duyduk, lordum. Kanun kaçaklarının ağaçlarda tuzaklar kurup seyahat edenleri sorularıyla değil, oklarıyla durdurduklarını duyduk.”

“Tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz. Vergi tahsildarları köylülerin kanlarını kurutuyorlar. Ağaçlarda kanun kaçaklarının olmasının nedeni, yaşayacak başka yerlerinin olmamasındandır.”

“Toplanan vergiler, kralın fidyesine gidiyor. Biliyorsunuz, kralımız Avusturya Kralı Leopold’a tutsak düştü ve sıradan bir mahkûm gibi muamele görüyor. Kral vekilinin kardeşi, efendimiz ve kralımız olan Aslan Yürekli Richard’ı kurtarma hakkından mı esirgiyorsunuz?”

“Onu hiçbir şeyden esirgemiyorum. Esirgediğim şey, hiçbir provokasyon olmadan topraklarıma ateşin düşmesi.”

Benim Ebedi Aşkı

De Langois gözlerini kısıtı. “Evet, yerle bir olmuş bir köyün yanından geçtik. Ama Prens John için gelmedik. Bu güzel günde kan akıtma ya da yakıp yıma peşinde de değilim. Bunun yerine, kendi işime bakmayı yeğliyorum. Buraya sadece misafirperverliğinize sığınmaya geldim, Lord Tamberlane. Biraz da adamlarım ve benim için sıcak bir yemek talebinde bulunmaya.”

“Kendi işiniz?”

“Kişisel bir mesele. Köpüklü bir bira eşliğinde daha kolay anlatılabilecek bir mesele.” Tamberlane’in gözlerinin yeniden okçulara dikilmiş olduğunu gördü. Yüzüne zayıf bir gülümseme kondurdu. “Sizi daha çok memnun edecekse, adamlarım dışarıda kalacaklar, ateş yakıp gölünüzden su çecekler.”

“Bol miktarda su var,” dedi Tamberlane. “Karınlarını doyurabilirler. Adamlarınızdan birini mutfağa gönderin. Onlara ekmek ve yiyecek getirsin. Size ve şövalyelerinize gelince, size sıcak yemek sunarım, atlarınıza da saman. Yiyeceklerimiz sade, kalacak yerlerimiz ise mütevazıdır. Ama hepsini ücretsiz sunuyorum.”

“Kuru ekmek ve biraz bira yeterlidir,” diye üsteledi de Langois. “Yine de Hattin’in Ejder Avcısı’nın böyle mütevazı koşullarda yaşıyor olmasının beni şaşırttığını söyleyebilirim.”

“Mütevazı ihtiyaçlarım var sadece. Lord...?”

“Odo de Langois. Evim, güneydeki Belmane’dir. Sağım da kardeşim Rolf, solumda da kuzenim Sigurd duruyor.” Sigurd tanıştırma vesilesiyle başını eğip selam verdiyse de Rolf gözlerini Tamberlane’in altındaki alacalı savaş atına dikmişti. Rolf emindi ki bu iri ve güçlü attan iki tane olamazdı. Bu at yerle bir edilen köydeki at olmalıydı.

“Taniere’ye hoş geldiniz, lordlarım,” dedi Tamberlane. Sonra atının dizginlerine dokundu ve onu döndürdü.

Langois’in semerinin derisi, Langois silahtarına kimi talimatlar vermek için eğildiğinde gıcırdadı. İşini bitirdiğinde atını ileri doğru sürdü. Tamberlane’in yanına yaklaştı. Diğer

şövalyeler Tamberlane ve Langois'i arkadan takip ettiler. Tamberlane'in adamları en arkada kaldılar. Bu gecikme, iki iriyarı şövalyenin dikkatini çekmişti, dönüp arkalarına baktılar.

De Langois, sürgülü köprüden geçerken şaşkıındı. Kalaslar geniş ve kalındı. Atlar yürüdükçe toynak sesleri çıkıyordu. Şövalyenin başı sürekli oynuyordu. Gözetleme kulelerinin yüksekliğini, duvarların gölgesinin karartısını ölçüyordu. Mazgalardan bakan başları sayıyordu. Kale kapısından geçerken dikkatini iki şey çekti. Birincisi, demir dişler, atlı birine sadece bir el genişliğinde boşluk sağlıyordu, bocurgattaki ipler o kadar sıkı bağlanmışlardı ki sürgüler gıcırıyordu.

Gözüne takılan ikinci şey ise büyük tahta kapılar üzerindeki oyuklardı. Kapılar ejder figürleriyle kabartılmışlardı. Bu ejderlerin bedenleri birbirine sarılmış, en tepede bir ağacın dalları gibi her tarafa saçılmışlardı. Kapı açıldığında ağaç ikiye ayrılıyordu, yeniden kapatıldığında şekil eski haline geliyordu.

Oyulmuş eser, o kadar karmaşık ve gerçeğe yakındı ki geçerken gözlerini oradan ayıramadı. Bakışları onu girerken izliyormuş gibi duran kocaman başlardan birine dikildi. Kale kapısını geçtikleri anda, kemerden dış avluya girdiler. Burada sevisler atların dizginlerini almak için bekliyordardı.

"Bu kale Roma yolunun uzağında kalıyor. Varlığından bihaberdim," dedi Odo atından inerken.

"Yalnızlık benim ihtiyaçlarımı karşılıyor."

Odo de Langois zırh eldivenini çıkardı. Sonra da bunları, kemerine doladı. Bunu yaparken yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Evet. Hatırladığım kadarıyla, bir papazın yaşamı yalnızlık ve sessizlikle dolu olmalı. Tam da dua edebilmek için."

Tamberlane'in tepkisini görmek için yüzüne baktı. Zincirli başlığını gevşetip, miğferi başından çıkardı. Bu sırada kızıl saçları ortaya çıkmış oldu. Hızlıca parmaklarını saçlarının arasına soktu ve saçlarını gevşetti. Bazı saç telleri havaya kalkmış şekilde kaldı. Yağlanmış demir gibi görünen gözleri hala kalenin ve iç bölgenin savunmasına bakıyordu. Bir yandan da ince ve

Benim Ebedi Aşkım

kanca gibi burnuyla avının kokusunu almaya çalışan bir av köpeği gibi etrafı kokluyordu.

“İtiraf etmem gerekir ki yaklaşık iki haftadır vücuduma sıcak su değmedi,” dedi, bir yandan da üzerindeki çamuru silkelemeye çalışıyordu. “Misafirperverliğiniz el verirse, lordum, ben ve adamlarım minnettar kalacağız.”

Tamberlane bir uşağa işaret etti. “Su kaynatın, varilleri doldurun. Önce köpüklü biralarımızı içelim, lordum. Sonra da Derwint size sıcak banyonuzu hazırlayacak.”

“Harika, harika! Dilim damağım kurumuştu.”

Tamberlane, Roland’ı arkasına alarak kale içine doğru yol gösterdi. Ziyaretçi geldiği haberi kaleye, ziyaretçilerden önce gelmişti. Masanın üstüne içi bira dolu sürahiler ve iri arpa ekmeği dilimleri yerleştirilmişti. Odo, Rolf ve Sigurd dışında bütün şövalyeler alçaktaki masalara kuruldular. Tamberlane üçünü kürsüye, yanına davet etmişti. Burada uşaklar ellerinde su kâseleriyle bekliyorlardı. Ekmek ve somonlarını yemeğe başlamadan önce ellerini yıkamak istiyor olabiliyorlardı.

Rolf, dışarıda konuşurlarken Tamberlane’i alacalı atından dolayı nasıl tanıdıysa, Tamberlane de Rolf’ü kalçasındaki yaradan dolayı tanımıştı.

Odo ellerini yıkamak yerine, genç hizmetçiyi köşeye itti. Hizmetçi tökezleyip suyun bir bölümünü yeğinin üzerine döktü. Daha sonra şövalye bıçağını çekip ekmek dilimini kesti. İri bir parça koparıp ağzına götürdü. Ardından da bir kadeh birayı bir çırpıda içti.

“Son iki haftada yediklerimizi bir dilenci görse o bile halimize ağlardı,” dedi, ağzından yemek kırıntıları etrafa dağılıyordu, bira damlaları çenesinde parıldıyordu. “Önceden ısıtılması ya da yumuşatılması gerekmeyen bir yemek için can atıyordum.”

“Sizi Taniere Kalesi’ne getiren iş bu mu?” diye sordu Tamberlane. “Bana kişisel bir şey olduğunu söylemişsiniz?”

“Hımm.” Odo dudaklarını bükerek başını salladı. Elinde-

Marsha Canham

ki ekmeği masaya bıraktı. “Karım, Elizabeth de Langois’in ve-fasız davranışlarıyla ilgili. Onun her türlü zevk ve isteğine boyun eğmeme rağmen, onu her türlü konfor ve zenginlikle yaşatabilme gücüme ve arzuma rağmen, suratsız nankör kendine kaçmayı la-yık gördü.”

Tamberlane’in yüzü ifadesiz kaldı. Tam bir dürüstlükle şunu söyleyebildi: “Bu isme sahip hiçbir leydi tanımıyorum, lor-dum. Kaçak herhangi bir kadın da kapımı çalmadı.”

“Size sadece durumu anlatıyorum, ama biliyorsunuz ki eğer yanınızda olsaydı, kanun gereği onu bana teslim etmeniz gerekirdi.”

Tamberlane uzun parmakları önündeki kalaydan kade-he vurdu, bardağın içinde halkalar oluştu. “Leydi Elizabeth de Langois burada, Taniere’de olsaydı, onu anında size teslim e-derdim.”

Odo düşünceli düşünceli yediklerini çiğnemeye devam etti. Soğuk ve sabit bakan yeşil gözlerdeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. Bakışları, az önce kapıdan geçerken gördüğü ejde-rin bakışlarına benziyordu.

“Köyde görülmüş olabilir mi? Fark edilmeyecek gibi değil. Uzun boylu genç bir kadın, süpürge gibi ince, uzun sarı saçları ve kalın dudakları var.”

Tamberlane, Odo’nun tarifini dinledi. “Şerefim üzerine yemin ederim, bu tanıma uyan bir kadın görmedim. Buradaki köylülerin çoğu Sakson, hepsinin saçları siyah, gözleri koyu renkli. Soylu bir kadın, üstelik söylediğiniz kadar güzelse, arpa ve pırasa yetiştiricisi köylülerin dikkatini mutlaka çekerti. Ro-land?”

Silahtar hemen öne doğru bir adım attı.

“Son zamanlarda köyde herhangi bir yabancı görüldü mü? Uzun sarı saçları olan, uzun boylu ve ince yapılı soylu bir kadın? Tek başına seyahat eden...” Başını çevirip Odo’ya danıştı. “Ya da bir arkadaşıyla belki de?”

Benim Ebedi Aşkı

“Bir suç ortağı var. Bir rahip... Ama onu yolda bir yerlerde bırakmış.”

“Onu bulunca sorguladınız, değil mi?”

“Ayrıntılı bir şekilde sorgulandı,” dedi Odo. Yüzündeki ince gülümseme, ikna etmek için kullandıkları yöntemlerin hangi dereceye vardığını belli ediyordu. “Ama hiçbir şey söylemedi. Kızın nerede olduğunu bilmediğini söyledi.”

“Neden buraya bakma ihtiyacı duydunuz? Taniere evden kaçmış hanımlar için sığınak olabilecek bir yer değildir.”

“Geçen iki üç haftada kulağımıza gelen haberlerin izini sürdüm. Kimileri gerçek, kimileri ise yalnızca safsataydı,” dedi Odo gözlerini kısarak. “Bir hafta önce onu bulmak üzereydim. Şimdi siz onun hakkında bir bilginizin olmadığını söylüyorsanız, görünüşe göre onu yine ellerimin arasından kaçırdım.”

“Öyle görünüyor. Burada, sağlam sebeplerden ötürü, isyankâr bir kadınla hiç işim olmaz, kurallar öyle emretsin ya da etmesin, böyle bir yükten seve seve kurtulmak isterdim. Bu arada yemek yiye ve dinlenin. Ayrıca, bana dış dünyada neler olduğunu da anlatın. Dışarıdan çok az ziyaretçimiz oluyor. Ser-seri bir yağmurek kuşu bile kalede sevinç yaratıyor.”

“Sadece ziyaretçiler değil, kale dışındaki köylüler de yoklar sanki.”

Tamberlane gülümsedi. “Sadece bir önlem. Ormandaki küçük köyümüze kimin saldırdığını bulana kadar. Kral vekili kapıma gelse, onun için de aynısını yaparım. Ne onlar, ne de ben sabah uyandığımızda kurtlara rehin olmak isteriz.”

Kısa bir duraklamadan sonra Odo da gülümsedi. “Akıllıca, çünkü bu aralar ormanda her türden yaratık dolaşıyor. Kurtlar, kanun kaçakları...”

“Hırsızlar ve vergi tahsildarları. Bence ikisi de aynı. Vergi tahsildarları bir cesedin üzerindeki sinekler gibiler. Aynı onlar gibi kemiklere kadar bütün eti sömürmek istiyorlar.”

“Kralın kendi budalalığı için daha fazla vergi almaları

Marsha Canham

gerekmış. Richard, Haçlı Seferleri için hazineyi birçok defa boşalttı. Bu kadar övülen bir savaşçının düşmanının topraklarına bir seyis yamağı kılığında gizlice girmeye çalışırken yakalanmasını siz de ince bir ironi gibi görmüyor musunuz? Daha da ironik olanı halkının bakırlarını ve paralarını onun için fidyeye ödemek adına çıkarması değil mi?”

“Son duyduğumuz habere göre prens bütün çabalarına rağmen fidyeyi toplamayı başaramamıştı. Dul kraliçe, kralın serbest bırakılması için Aquitaine’i Leopold’a satmaya zorlanmış.”

Odo de Langois, bir süre tereddüt etti. İnce alay tüylerini diken diken ediyordu. “Duyduğunuz haberler çok eskide kalmış, üzerlerine peri tozu serpilmiş. Dul kraliçe, bütün çocuklarının öldüğünü görür, yine de onun için bu kadar değerli olan Aquitaine üzerinde pazarlık yapmaz. Hazine kervanı, Avusturya’ya doğru yola çıktı. Beş ton gümüş... Oldukça ağır bir kütle.”

“İngiltere’den sağ salim çıktı mı?”

“Neden çıkamam ki? Prens, kralın kurtulması için en az annesi kadar istekli.”

Söyledikleri, Prens John’a sadık bir adama bile gülünç gelirdi. Çünkü Kral Richard’ın serbest bırakılması için İmparator Leopold’un talep ettiği fidyenin toplanması iki yılı bulmuştu. Bu iki yıl boyunca, John Lackland annesi Eleanor’a ya da Canterbury’e yeni atanan başpiskopos Hubert Walter’e fidyenin toplanmasında hiçbir yardımda bulunmamış, hatta, gümüşlerin Avusturya’ya ulaşmasını engellemek için hırsızlık ve cinayet dâhil her şeyi yaptırmıştı.

Hareketleri bütün İngiltere’yi hainlik ve şiddet dönemine sürüklemişti. Açgözlülük sadakatin yerini almıştı. Birbirine komşu baronlar, birbirlerine silah çekmiş, açık isyan noktasına gelmişlerdi. Prense arka çıkanlara, destekleri karşılığında, zenginlik, toprak ve güç vaat edildi. Richard ile müttefikliklerini sürdürenler sahte suçlamalarla tutuklandılar, mallarına el koyuldu, oğulları haklarından men edildi, aileleri ise köylüler gibi kapılardan atıldı. Richard’ın üvey kardeşi York başpiskoposu bile

Benim Ebedi Aşkı

hapse atıldı. Bakanı William Longchamp, suikasta kurban gitmeden hemen önce Avrupa'ya kaçtı.

Prens John, tahta geçmişti, ama ne ismi vardı, ne de cismi. Bulunduğu mevkide bol bol kilo almıştı, o kadar rahattı ki kardeşini Durnstein'de hapisanede tutmak için elinden geleni yapardı. Asiller kaçırılıyor, öldürülüyordu. Ölümeleri yüzündense ormanları doldurmuş olan kanun kaçağı çeteleri suçlanıyordu. Bu kanun kaçakları, çoğunlukla Prens John aleyhinde konuşan ve hapse girmek yerine ormana kaçmayı tercih eden kişilerdi. Bu çetelerden bir tanesi, William Marshall'ın, yani Henry de Clare'in, yeğeni tarafından yönetiliyordu. Canterbury ve kraliçe ile işbirliği yapıp prensin haydutlarını ve vergi tahsildarlarını soyan, böylece toplanan fidyeyi arttırmaya yardım eden oydu.

Odo de Langois prensin adamıydı. Sadakati, pelerinini süsleyen kızıl yaban domuzu kadar saftı. Demir grisi gözleri, Taniere'nin duvarlarına ve savunmalarına kayıp eşini bulmak için bakmıyordu. Bütün açgözlülüğü ve arzularıyla, burayı da Belmane'deki mallarına katmak istiyordu.

Dahası, sürekli övülen Ejder Avcısı'nı kendisine bir tehlike olarak algılamış, şimdiyse onu çok sefil bulmuştu. Omuzlarının genişliğine ve sesindeki cesarete rağmen, Tamberlane'in zırhı çok kötüydü. Kolluklar paslanmaya yüz tutmuştu. Pelerindeki sade işaretler, dünyaya kim olduğunu tanıtmak isteyen birinin giyeceği türden değildi. Ayrıca prense karşı olduğunu açıkça ilan ediyordu.

Görünüşe göre evden kaçmış bir kadın gibi küçük bir olay için kralın yasalarını çiğneyecek bir adama da benzemiyordu.

Kalenin kendisi de hırpani bir halde ve dağınıktı. Duvarlar yeterince savunulmuyordu. Odo üç düzine kadar nöbetçi saymıştı. Köylüler ve kale sakinleri, gerçekten hepsi Sakson kanı taşıyorlarsa suratsız ve sefil bir grup olmalıydılar, kaçak bir asil kadın için boyunlarını riske atmazlardı. Aralarında hiç güzel hizmetçi yoktu. Gerçi Odo hemen ev sahibinin bir papaz olduğunu hatırladı. Doğal olarak papazvari yöntemleri ve papazvari beğenileri olacaktı.

Ama... doğru olmayan bir şey vardı. Bütün kale duvarlarının kulakları vardır. Dedikodu surların bir tarafından girer ve nefes dudaklarda kuruyana kadar surların diğer tarafından çıkardı. Her karanlık köşenin de gözleri vardır. Odo buraya geldiği ilk andan beri ev sahibinin tüyler ürpertici bakışları ve izlendiği hissi hiç peşini bırakmamıştı. Salon çok büyüktü, ancak dağınık bir şekilde dekore edilmişti. Masalar ise, adamlarını ve hizmet eden birkaç uşağı saymazsak, terk edilmişti. Uzak duvarda, yukarılarda bir ozanın üst balkonu vardı, fakat sütunlar ve kirişler örümcek ağlarıyla kaplıydı. O kadar kalın ve gevşekçe asılmışlardı ki perde gibi görünüyordular. Herhangi bir hareket onları parçalayabilirdi.

Uzun bir süre gözlerini karanlığa dikti. Ensesinde oluşan ürperme kendisini şaşırttı. Bir parmak uzunluğunda bir duman, mangal ateşlerinden yükselinceye kadar kaynak belli değildi. Dumanı görünce gözleri ocağın üzerindeki duvara dikildi. Orada, kapının üzerinde de aynısı olan ejder ağacını gördü. Çenele-ri açık, dilleri dışarı çıkmış, bakışlarında sinsiliğin ve soğuk bir gerçekçiliğin okunduğu birbirine sarmalanmış yaratıklar... Bu oyuklar, bu kez cilalanmış meşedendi ve nefes kesici şekilde gerçeğe yakındılar. Ağaç dalları gibi yukarıda farklı yön- lere ayrılan bu kafaların, hepsinin gözleri sanki doğrudan doğruya O- do'nun iskeletini hedef almıştı.

Bu gözler, insanı salonun neresinde olursa olsun, ister yürür ister oturur vaziyette takip eden türden gözlerdi.

Taniere Kalesi eline geçtiği zaman, karar vermişti, ilk çıkaracağı ve yakacağı şey bunlar olacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Tamberlane'in yirmi yıla yakın süredir tanıdığı ve geçen üç senede sürekli yoldaşı olduğu Marak, şövalyenin Amaranth'ın Taniere Kalesi'ndeki varlığına ihanet etmeyeceğine oldukça emindi. En azından, onunla biraz daha konuşmadan bunu yapmazdı.

Ancak Amaranth'ın kendi kendine ihanet etmeyeceğinden o kadar emin değildi.

Kocası ile Tamberlane'in karşılaşmasını gözetleme kulelerinden izlemişlerdi. Çok uzakta oldukları için hiçbir sözünü işitemiyorlardı. Karşılaşmaları şaşırtıcı derecede dostaneydi. Sonunda, Tamberlane şövalyeleri kapıya doğru yönlendirdiğinde, Marak önlerinden geçip giden adamları incelemek yerine, Amie'nin yüzünü izlemeyi seçmişti. Tamberlane'in, Odo de Langois'e medeni davranışları değil, Amie'nin yüzündeki değişiklikler onu şaşırtmıştı. Kayıp, kırılğan kimsesiz çocuk bakışları gitmiş, yerine en saf şekli ile nefret yerleşmişti.

Bakışlarını kocasının üzerinden alamıyordu. Gözleri, öldürmek istediği adamın varlığından dolayı alev alevdi. Amie, de Langois'in ilerleyişini adım adım takip edebiliyordu. Bir ok yarığından diğerine hareket ederek, onu inceliyordu. Atlar ve sürücüler kale kapısından geçtiklerinde, bir cinayet deliği üstünde durup tam başlarının üstünden onlara baktı. Marak ensesindeki tüylerinde bir ürperti hissetti.

Bir zamanlar gemiye binmişti. Fırtına öncesi sessizlik anlarında, yıldırım benzeri enerji patlamalarına şahit olmuştı.

Marsha Canham

Bunlar, gemi güvertesi ve direkleri arasında dans ediyorlardı. Kendini aynı çatırtılı gerilimin ortasında hissetti. Aynı, işkence gibi durgunluk... Biri parmak ucunu kımıldatsa, Amaranth'ın öfkesi havayı kıvılcımlarla dolduracaktı.

Uzun kolları olan birisi, karnı üzerine eğilip tepe mazgalları vasıtasıyla, elini uzatıp aşağıdan atıyla geçen birinin şapkasını kapabilirdi. Marak, Amie'nin kocasının elbiselerinin, saçlarının ve bedeninin pis kokusunu bulunduğu yerden alabildiği gibi, Odo'nun da Amie'nin soluk alışındaki titreşimleri duyabildiğinden emindi. Elinde kaynar yağ dolu bir kap tutsa, tereddütsüz hepsini onun başına dökebileceğinden kuşkusu yoktu.

Son atlı da içeri geçtikten sonra, kulenin çaprazına geçip ok yarıklarından bakmaya devam etti. Adamların dış kale avlusuna doğru ilerlediklerini gördü. Mazgalı siperler ile perde gibi uzanan duvarlar arasında düz ve açık bir alan olduğu için, bu iç bölge öldürme sahası olarak gösteriliyordu. Amaranth'ın gözlerinden seçilebileceği kadarıyla, uygun bir isimdi.

"Hala kendini kurban olarak sunmakta istekli misin?"

Başını hafifçe kaldırdı. Kendi nefretine o kadar dalmıştı ki onun orada olduğunu unutmuştu.

"Bu kaleden çıkmanın başka bir yolu olmalı," dedi sessizce. "Kaleler, içerideki sakinleri içeriye hapsedmek için inşa edilmemişlerdir. Son savunmada da gedik açıldığında, çıkmak için elbette bir yol vardır."

"İlki henüz saldırıya uğramadı. Ciaran'ın gücüne hiç güvenmeyecek misin?"

"Ciaran mı?"

Marak gülümsedi. "Bir Ejder Avcısı'na bile doğduğunda insan ismi verilir. Onun tam adı Ciaran Richard Edward Tamberlane. Ve seninki, tahmin ediyorum ki Amaranth değildir?" Soru ani bir şüphe ile karşılanmıştı. Elini, boş ver, anlamında kaldırdı. "İnsanları duyamadığım zaman, ağızlarını okurum. Bu da benim küçük bir yeteneğim."

Benim Ebedi Aşkım

“Elizabeth,” diye kabul etti yumuşak bir ses tonuyla. “Benim adım Elizabeth, ama babam bana gerçekten Amaranth derdi. Bu, yalan değil.”

“O zaman sana Amaranth demeye devam edeyim. Sen de sana verilmiş adı kullanmıyorsun. Bütün bilgiç kuşkuculuğu için, Tamberlane eninde sonunda dilini tahta bir sivri uca batıracak ve onu bir yalanın etrafına kıvrıracak. Bu geçmişte ona birçok kere pahalıya mal olan bir kusuru.”

Kocasına bakmak için topladığı güç, yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Omuzlarındaki eğim gittikçe artıyordu. Yüzündeki kızarıklık, yine solmuştu. Gözleri kocaman ve karanlık görünüyordlardı. Marak’ın aklına kırsağın karnından çıkardığı tayı geldi. Tayın bacakları sendeliyordu, başı boynu için çok ağırmış gibi dengesizdi, gözleri genişçe açılmış, korku ve belirsizlikten bakakalmışlardı.

“Görünmediğin müddetçe güvendesin,” diye güven verdi Marak sessizce.

“Onu tanımıyorsun. Eğer burada olduğumdan şüphelenirse ki bu kapılara neden dayandığı malum, kaledeki her odayı araştırmak için fırsat bulacaktır.”

“Adamları gördükten sonra, ben de sana katılma eğilimindeyim. Ayrıca bu yerden uzak durma fikrine de katılıyorum. Mümkün olan en kısa zamanda buradan uzaklaşmalısın.”

Marak’ın yüzüne ilk defa rahatlama ifadesiyle baktı. Sonunda bir tartışmanın neticelendiğini gördü. “O zaman adadan çıkmanın başka bir yolu olmalı, değil mi?”

Marak yeniden gülümsedi. “Yıllarca saklanarak ve hiç bulunmadan kalabileceğin yer altı geçitlerimiz var. Fakat yüzüne hiç gün ışığı değmemesinden şikâyet edebilirsin. Konusu gelmişken, hazır gün ışığı varken, seni görünmez yapmanın yollarını bulmalıyız.”

“Görünmez mi? Bunu yapabilir misin?” diye sordu fısıldayarak. Soruyu yarı inanmaz, yarı umutlu bir şekilde sormuştu.

Marak kahkaha attı. “Yaptım say, küçüğüm. Ardından

Marsha Canham

hepimiz işlerimize güvenle gidebiliriz. Ama güçlerim insanlara görmek istediklerini göstermeyi sağlar sadece.”

“Anlamadım.”

“Bana güveniyor musun?”

İlk defa soruyu bu kadar açık açık sormuştu. Amie sadece bir an tereddüt etti, sonra başını onaylayarak salladı.

“O zaman burada bekle. Ahırlardan bir şey getirmem gerekiyor, hemen geri döneceğim. Benim için bunu yapabilirsin değil mi?”

Amie yeniden başını salladı.

Marak, başlığını başına yeniden geçirdi. Her zamanki gibi elbisesini sürüyerek bulundukları yerden ayrıldı, Amie’yi sessizliğin içinde bıraktı. Göl suyunun balık kokusu ile duvarlardaki taşlardan gelen nem kokusu birden ağırlaştı. Ters çevrilmiş bir kovanın üzerine oturdu, kalbi hala küt küt atıyordu. Yaralı omzu zonkluyordu. Fiziksel olarak iyi değildi. Midesi onu rahatsız ediyordu. Bomboştı. Öne eğilip başını ellerinin arasına alarak, mide bulantısı geçene kadar yavaş ve derin nefes alıp verdi.

Bu, işe yaramayacaktı. Şimdi bir korku nöbetiyle titremek işe yaramayacaktı. Uzaklarda bir yerlerde, gözyaşı ve kırbaç ucu ile beslenmişti, bir pezevengin oyuncağı olarak bir yıllık cehennem hayatı yaşayıp sağ kalma cesaretini bulmuştu. Muhakkak ki şimdi de sağ kalabilirdi.

Ciaran Richard Edward Tamberlane. İsmi, sonrasında yüzü birden gözlerinin önünde canlandı. Amie ikiyüzlülüğünü açıkladıktan sonra, Tamberlane’in yüzündeki ifade affetmez duruyordu. Amie önlerindeki birkaç saat boyunca bu durumun değişmesini de beklemiyordu. Taniere Kalesi’nden ayrıldığında Tamberlane’in pek kaygı duymayacağını düşündü.

Doğrusu, Tamberlane’in bir papaz olduğunu öğrendiğinde şaşırılmıştı. Karanlık bir şeytana daha çok benziyordu. Roland’ın uyarıları gereksizdi. Onda bir bakış vardı ki onu daha yumuşak olan yanına karşı uyarıyordu. Tabi, öyle bir yanı var-

Benim Ebedi Aşkı

sa...

Ancak bu sert yüzün, küçük bir çocuğa tahta atını verirken bile bütün küstahlığından kurtulabildiğini gördü. Bir zamanlar, sevecenlikten nasibini almıştı, sonra dua, disiplin ve savaş yüzünden bütün hisleri katılaşmıştı.

Amie. Şimdi bile bazılarının o kadar farklı olmadığını düşündü

Marak taştan iskelede yeniden göründü. Kolunun altında kalın bir bohça taşıyordu, ellerinde de geyik derisinden botlar tutuyordu. Bunlar hala sıcaktı.

“Kocan ve adamları gözlerini kale kapısına, avlulara ve kale dışındaki yapılara dikmiş olacaklar. Aradıkları ise...” Bir süre duraklayıp Amie’nin kızıl kahverengi olan saç buklelerine baktı. “Solgun sarı saçlı genç bir kadın, değil mi?” Sana yardım eden rahip, saçlarını boyayarak akıllılık etmiş, ama biz senin kalan bölümlerini değiştirmeliyiz.”

Marak bohçayı söktü. İçinden bir gömlek, bir yelek ve tozluklar çıkardı. Hiçbiri temiz değildi. Boylarına bakılırsa, ahırlarda yaramazlık yaparak koşan genç bir çocuğa ait olmalıydılar.

“Bu, iğne iplik olmadan yapabileceğimin en iyisiydi,” dedi Marak, Amie’nin gözlerindeki şüpheyi görünce.

Marak’ın kaygılarını ortadan kaldırmak için başını iki yana salladı. Cüppesini çıkardı, yere düşmesine izin verdi. Hala yatmak için kullandığı düz, şekilsiz elbiseyi giyiyordu. Marak’ın önerisi üzerine, giysilerin altında şişkinlik yaratması için üstünde bıraktı. Kabâ yün gömleği giymesine yardım etti. Tozlukları giyerken ona talimat verdi. Daha önce hiç tozluk giymemişti. Bunların dizlere sarkmamaları için deri bir kemerle bele bağlanması gerekiyordu. Giydikleri arasında en rahat olan botlardı, ayaklarının botlara alışması biraz sürse de sonunda tam olarak oturdular. Yelek de tamamlandığında, Marak biraz geriye doğruldu ve incelemeye koyuldu. Saçlar hariç her şey onu tatmin etti. Saçları hala uzun ve güzeldi.

Amie, kaygılarının nereye odaklandığını gördü. Ko-

Marsha Canham

lundaki acı yüzünden ağzını buruşturdu. Çok fazla acı duyuyordu. İlerleyemeyeceği kadar çoktu sancısı. Marak bir kez daha yardımcı oldu. Saçlarını üçe bölüp örgü şekline getirişini izledi.

İşini bitirdiğinde, bu bir ilerlemeydi, Marak da aynısını söyledi. Övgüsünü bozan tereddüdü görebiliyordu. Biliyordu ki hiç kimse dizlerine kadar uzanan örgüsü olan birinin genç bir delikanlı olduğuna inanmazdı.

“Bıçağın var mı?”

Venedikli, çok katlı kolunun bir yerinden bir tane çıkardı. Kızın sadece örgünün ucunu keseceğini düşündü. Ancak Amie bıçağı ensesinin oraya kadar götürerek kesmeye başladı. Marak bu duruma çok şaşırdı. Amie’ye yaptığının değerini sormadı. Bir kadının saçının gururudur. Hayattaki durumunun sembolüdür. Birçok asil kadın, olgunluk döneminde hiçbir zaman saçını kesmez.

Marak ağzında bir şeyler mırıldandı.

Amie bir elinde bıçağı diğer elinde örgüyü tutuyordu. Dişleriyle alt dudağını ısıırıyordu. Marak örgüyü alıp bir kenara koydu. Bıçağı alıp, Amie’den elinin hareketleriyle izin aldıktan sonra kalan saçlarına bir şekil vermeye çalıştı.

Bu sefer, biraz uzaklaşıp da Amie’nin nasıl görüldüğüne baktığında değişim onu çok şaşırttı. Yüz kızıl dalgalı, pis ve karmaşık saçlarla çevrelenmişti. Küçük bir kısım bukleler boynuna kadar geliyordu. Göğüsleri gömlek ve yeğin altında kamufle olmuştu. Yelek, kalçalarının narinliğini de gizliyordu. Elbiselerin ödünç alındığı on dört yaşındaki delikanlıya benziyordu. Marak’a göre Amie bu haliyle kocasının on adım yakınına gelse bile, kocası onu tanıyamazdı. Yüzünü ve gözlerini sürekli aşağıda tutsa, tam olacaktı. Yüzü çok solgun ve düzdü, gözleri eskisinden iki kat büyüklükte, önceden belli olmayan kirpikleri ise uzun ve bal renginde görünüyordu.

Öngörülerini konusunda ne kadar haklı olduğunu gören

Benim Ebedi Aşkım

Marak, şimdi de ahırdan getirdiği bohçadan son bir kumaş parçası çıkardı.

“Bunun için kalpten özür diliyorum. Ama bu koku en savaştı insanı bile kaçırmaya yeter.” dedi Marak.

Marak taze at gübresini yeleğine sürerken Amie, nefesini tuttu. Koku gözlerini yaşartacak kadar kötüydü, ama karşı çıkmadı. Marak ellerini, onun kollarında temizlediği zaman bile sesini çıkarmadı. Hatta Marak, yanaklarına, alınına ve boğazına da bu pislikten sürdü.

“Mükemmel değil, elbette. Ama genç bir kadın gibi göründüğünü söylemeye bin şahit ister.”

Amie tuttuğu nefesini bırakmadan, merdivenlerden koşarak gelen ayak seslerini duydular. Marak parmağını dudaklarına götürüp ona sus uyarısında bulundu.

Gelen Roland’dı. Yanakları koşmaktan kızarmıştı.

“Lord Tamberlane sizin salonda bulunmanızı istiyor,” dedi Marak’a. “Ayrıca Lord Tamberlane, sürekli olarak Lord Odo’ya refakat ettiğinden yapılması gerekenleri sizin yapmanızı istiyor. Her an kılıcının keskinliğini Lord Odo’nun boğazında test etme ihtimali varmış. Bunlar tam olarak lordumun sözleri. Bana bunları iki defa tekrar ettirdi.”

“Hoşgörülü ev sahibi rolünün tadını çıkarıyor, değil mi?”

“Bana sürekli olarak dikkatli olmanız gerektiğini de söyledi. Çünkü Lord Odo’nun adamları gelen giden herkesi görebilecek, sayabilecek ve mimleyecek şekilde pozisyon almışlar.”

Marak’ın yüzündeki ifade değişti. “Lord Odo buraya niçin geldiğinden bahsetti mi?”

Roland başını iki yana salladı. “Ama duyduğuma göre, de Langois buraya karısını bulmaya gelmiş. Onun buraya sığınmış olabileceğinden şüpheleniyor.”

“Soylu bir adamın kaçak karısı mı? Burada, Taniere’de?”

Roland omuz silkti. “Tanrı beni affetsin, ama anlatıldığı

Marsha Canham

gibi biriye onu mutlaka fark ederdim. Adamlarının anlattığına göre genç, güzel ve alımlı bir kadınmış. Güneş ışığı renginde saçları, gökyüzünden kopmuş haleler gibi gözleri varmış.”

Marak dudaklarını büzdü. “Ben bu tasvire uyan hiç kimse görmedim, ya sen?”

Roland kaşlarını çatı. “Hayır, hiç görmedim. Eminim ki soylu bir kadın, varlığını hemen belli ederdi.”

“Doğru, hemen belli ederdi,” diye onayladı Marak. “Ben acele kale içine gideyim.” Amie’ye döndü. “Sen de hemen ahıra dön, çocuk. Tayın yanında otur.”

Amaranth yürüyüp önlerinden geçti. Ancak Roland arkasından yetişip yeleğinden tuttu. “Hayır, sen benimle gel. Yemekleri ve suyu taşımak için birkaç yamağa daha ihtiyaçları var.

“Salona mı? Hayır, olmaz. Sanırım, burada kalmalıyım.”

İtirazı silahtarın eliyle vurduğu darbeye kısa kesilmişti. “Adi köpek! Benim emrimi nasıl sorgulayabilirsin! Lord Marak seni küstahlığından dolayı bir kurbağaya çevirecek! Sana salona gitmeni emrettiysem, salona gideceksin. Her ne kadar görüntüşün ve pis kokundan dolayı, senin taşıdığın yiyecekleri dudaklarıma değdirmek istemesem bile.”

Marak gözlerini kıstı. “Bu konuda haklısın, Roland. Çocuk kale içine gitmeli. Tay şu anda iyi. Kısarak ona çok iyi bakıyor. Çocuk ateşin başında durup şişleri çevirmeye yardım edebilir. Duman orada yoğun olduğundan, kokusunu da perdelemiş olur.”

Amie, Marak’ın önerisini sorgulamak için başını kaldırmak üzereydi ki Roland ona bir tane daha vurdu. Bu seferki darbe yaralı omzunun üstüne geldi. Amie bir çığlık kopardı. Omzunu korumak için yana çekildi, ayakta durmaya çalıştı, ama çok zorlandı.

Marak hemen yanına koştu. Bakışları, Roland’a meydan okurcasıydı. Roland da gözlerini taşların üzerinde bir yılan gibi duran kesik örgüye dikmişti. Bir örgüye, bir Amie’ye baktı, sonunda ağzını Marak’a doğru yavaşça açtı.

Benim Ebedi Aşkım

Sonunda ağzı daha da açıldı. “Lordum, ben... ben bilmiyordum.”

Marak susması için elini kızgınlıkla kaldırdı. Elini Amaranth’ın beline doladı. Acısı geçip doğrulana kadar ona böyle destek oldu.

“Amaranth, bilmiyordum...”

Marak sessice araya girdi. “Göründüğün kadar kalın kafalı olmadığından, eminim ki ne yapmaya çalıştığımızı anlamışsındır.”

Roland ağzını açtıkça açtı. “Ama neden?” Yeniden kesilmiş örgüye baktı, olup biteni anlayınca yanakları yavaşça kızardı. “Elbette. Evet, elbette. Tanrı aşkına, omuzun! Lütfen özürlerimi kabul et. Bütün gördüğüm şurada duran bir çocuktur. Bilmiyordum...”

“Bütün görmen gereken de bir çocuktur, zaten,” dedi zayıf bir gülümsemeyle. “Bir çocuk olsaydım, bana vurmak için her hakkın olurdu. Sana karşı garezim yok.”

Roland hala saçına, yüzündeki kire, yeleğine sürülmüş gübreye bakıyordu. Birden gülmeye başladı. Marak onu izliyordu. Gerçeği tam olarak ne zaman anlayacağını merak ediyordu. Sonra birden yüzündeki ifade değişti. Şekilden şekle girdi, gözleri daha da genişledi. “Aradıkları kadının adı Elizabeth. Leydi Elizabeth de Langois.”

“Amaranth bir takma isim. Bu ismi bana babam takmıştı,” diye açıkladı sakince.

“Karisının ona kin duyduğu için kaçtığını söyledi. Sevgilisi ile beraber kaçmış.”

“Kaçmama yardım eden bir rahip vardı.”

“Başındaki yarayı gösterdi. Karısının onu uyurken öldürmek istediğini söyledi.”

Amie bunu inkâr etmeyi anlamsız buldu.

“Seni yakalayabilmek için köye saldırdı ve bütün köyü kılıçtan geçirdi.”

Marsha Canham

“Eğer onu tanıyorsam, burada olduğumu öğrenirse, buradaki herkesi de hiç tereddüt etmeden kılıçtan geçirecektir.”

“Peki, Lord Tamberlane...” Roland her kelimesini özenle seçiyordu. “O bütün bunları biliyor mu?”

“Biliyor,” dedi Marak. “Köye saldıran adamların Leydi Amaranth’ı sadece bulmak için değil, onu avlamak ve öğrendiğince vahşice ve acı çektirerek öldürmek için köye saldırdıklarını da biliyor. Biraz düşünürsen sen de bunu anlayabilirsin.”

Roland, bir kez daha Amaranth’a baktı. Saldırıyla ilgili hatıraları hala tazeydi. Sonunda başını yavaşça eğip, “Yardım etmek için ne yapabilirim?” dedi.

“Önceden niyetlendiğin gibi onu kale içine götür,” dedi Marak. “De Langois ve adamları kıyıda köşede saklanmaya çalışan birinin kokusunu mutlaka alacaklardır. Şimdilik Amaranth’ın kim olduğunu sadece üç kişi biliyor. Onun... Sherwood vadisi çiftçilerden Herne’nin oğlu Tom olduğunu ise sadece iki kişi biliyor. Onu şişlerin oraya yerleştir. Böylece hem herkesin önünde olacak, hem de görünmez olacak. Leydim, bu sizin için uygun mu? Bunu yapabilir misiniz?”

Biraz tereddüt etti. Roland’a acıklı bir gülümsemeyle baktı. Roland’ın yanakları kızardı. “Doğrusu, leydim, size iki defa dikkatle bakmasaydım, görüldüğünüz kişiden başka bir şey olduğunuzu hiç düşünemezdim.”

“O zaman bana bir daha leydim deme hatasında bulunma,” dedi sakince. “İkiniz de demeyin. Bundan böyle ben, Sherwood vadisi çiftçilerden Herne’nin oğlu Tom’um.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkı

Amaranth uzun ve sonsuzmuş gibi görünen öğle ve akşam saatlerinde birçok zorlukla karşılaştı. İlki büyük salona adımını ilk attığı anda geldi. Odo de Langois ve adamlarının salonda olması, salondaki boşluk hissinde bir değişikliğe neden olmamıştı. Roland'ın arkasında salondan geçerken bütün gözlerin onlara dikileceğinden emindi. Bir ya da iki adım atacaktı ve kocasının bütün öfkesiyle, eli kılıcının kabzasında bağırarak ona doğru geldiğini görecekti.

Onun şansına hiçbir baş kalkıp onlara doğru bakmamıştı. Roland aralıklarla ona tokat atıyormuş gibi yapıyordu. Marak'ın tahmini doğrudu, hiç kimse pis kokan bir seyis yamağından şüphelenmezdi. Tavukları şişe geçiren ve onları pişmeleri için ateşin üzerine koyan üç tombul kadın bile homurdanıp, ona döndürülmesi gereken en yakın şişi göstermekten başka hiçbir tepki vermediler.

Salonun en arka tarafındaki yerinden, dumandan fırsat bulabildikçe kürsüyü görebiliyordu. Odo'nun parlak saçları arkasındaki taş duvara dayanmıştı. Yiyor, içiyor, konuşuyor ve gülüyordu. Tamberlane ise sessizce oturmuş, onu inceliyordu, çok az gülüyordu. Odo'nun kuzeni Sersem Sigurd ise iki eliyle yiyordu. Bileklerine kadar yağ içindeydi. Hizmetçilerin getirdiği bira kadehini kapıyor, büyük bir iştahla içiyor, kadehi masaya bıraktığında etrafa bira saçılıyordu.

Rolf de Langois ise bıçağı ile kestiği lokmaları sakince yiyordu. Resmi görünmeye çalışarak, içerideki herkesin yüzünü

inceliyordu.

Rolf ne zaman gözlerini salonda gezdirse, Amaranth başını eğiyordu. Odo, kaba ve vahşi biriydi. Rolf ise sinsi, kurnaz ve tehlikeli. Ona tecavüz girişiminde, bütün suçu Amie'nin omuzlarına yıkmıştı, Odo da buna inanmıştı. Bakışlarıyla başladığı işi bitireceğine söz vermişti.

Uzun salonun arka tarafı, en düşük sınıfların, çalışanların, köylülerin, görevlilerin bulunduğu yerdi. De Langois'e eşlik eden adamlar, Amaranth'ın şişlerle ilgilendiği yere çok yakın bir yerde oturuyorlardı. Bu da Amaranth'ı rahatsız ediyordu. Bir keresinde, baktığında iki tanesini göremedi. Bir süre sonra, dumanların arasından bir hareketlenme gördü. Bu iki kişinin büyük salonda yürüdüklerini, duraklayıp masada oturan birileriyle bir şeyler konuştuklarını fark etti. Amaçlarını ya da sorularını gizleme ihtiyacı duymuyorlardı. Bir homurtu ya da iki yana sallanan bir baş ile karşılaştıklarında, ilerlemeye devam ediyorlardı.

Amaranth'ın kanı buz gibi oldu. Şövalyelerin yaklaşırken attıkları her adım, sırtından soğuk terler boşanmasına neden oluyordu. Şişlere uzanıp onlara odaklanmaya çalıştı. Ensesindeki saçların uçuşmasından, şövalyelerin uzun masanın kendisine yakın ucuna geldiklerini hissetmişti. Bu uçtan diğerine geçmek için yürüyorlardı.

Ağır, tahta tabanlı botlar, Amie'nin bulunduğu yerden iki adım ötede durdular. Amie başını eğdi. Koltuk altını, sanki bir haşaratı kovmak istermiş gibi, kaşdı. Belmane'de sayısız defa gördüğü şövalyelerden bir tanesi, yanına gelip en yakın tavuktan bir parça kopardı. O kadar yakınındaydı ki aldığı parçayı nasıl çiğnediğini duyabiliyordu. Şövalye, bir şeyler homurdanıp gitti.

Büyük salon turlarını bitirdiklerinde, Amaranth, bir tanesinin Odo'ya bakıp başının iki yana salladığını görebildi. De Langois, başını kaldırıp kuleleri gösterdi. Ev sahibinin özeline bakılmaksızın ve önceden ondan izin isteme ihtiyacı duymadan, oraları da iyice arayacaklardı.

Amie, onları izlerken birden gözleri kürsüde Tamber-

Benim Ebedi Aşkı

lane'in yanında oturan başlıklı figüre kaydı. Marak'ın yüzü tamamen karanlıktaydı, ama Odo ile adamları arasındaki bakışmaları fark etmişti, Amie'ye göre. Birden karnında bir ağrı hissetti. Eğer kaldığı odayı ararlarsa... Onun burada olduğunu gösterecek bir şey bulabilirler miydi? Hayır, nasıl bulsunlar ki? Taniere'ye sadece üstündeki ödünç köylü elbisesiyle gelmişti. Başka da bir şeyi yoktu.

Eli boynuna gitti. Marak'a boynundaki haça ne olduğunu soracaktı. Babasının annesine ait bir kolyeydi... Kralın babası olan sevgilisinin hediyesiydi. Amie onu ormanda takip eden ve korsesini kılıcının ucuyla kesen şövalyenin bir süre durup göğüsleri arasında sarkan parlak gümüşe bakıp güldüğünü hayal meyal hatırladı. Sanki kolye sayesinde onu tanımıştı. Sonrasında çektiği acı yüzünden ne olduğunu hatırlamıyordu. Sadece kılıcın daha aşağılara gittiğini ve bacaklarının arasının üst kısmından bir parça kestiğini anımsayabiliyordu. Haçı o mu almıştı? Yoksa köy ile Taniere Kalesi arasında bir yerde mi kaybetmişti?

Soruyu biraz daha kurcalayacak zamanı yoktu. Koca yüzlü aşçılardan birisi iri elini omzuna uzatıp onu işini doğru yapması için azarlayınca, işine odaklanmak zorunda kaldı. Acıklı bir ifadeyle, ızgara üzerindeki tavukları döndürmeye devam etti. Kalbinin hızlı hızlı atışı da ancak birkaç dakika sonra yavaşlamıştı.

Yemek iki saatten fazla sürdü. But pişer pişmez, yahni ateşe sürüldü, pişirilen av etleri tabaklara koyuldu, hepsi silip süpürüldü. Amie'nin şişlerle işi bittiğinde, eline bir kürek verildi ve külleri temizlemesi istendi. Sonra da ateşi canlı tutmak için, odun getirmesi emredildi. Daha öğle yemeğinin kemikleri köşeye atılmışken, akşam yemeği hazırlıkları başladı.

Odo'nun masada uzun süre oyalandığını görünce hiç şaşırmadı. Tamberlane'in onu akşam yemeğine kalmaya davet etmekten başka çaresi yoktu. Üç şövalye, sıcak banyolarıyla ilgilenirken, Amie dış binaları araştırma fırsatı bulacaklarından emindi.

Marak haklıydı. Hiç kimse ona ikinci bir bakış atma-

mıştı. Göz önündeydi ve Odo de Langois'in hafiyelerinden saklanıyordu.

Günün sonunda, omuzu o kadar ağrımıştı ki önünü görmekte güçlük çekiyordu. Dumandan ve kaygıdan sersemlemişti. Afallamış gibi hissediyordu. Hiç kimse ona herhangi bir iş vermediğinde, ateşin yanında sessiz bir yer buldu ve taş zemine çömeldi. Çok yorulmuştu.

Başka bir el omzuna dokunana kadar uykuya daldığını fark etmemişti. İniltiyle, ona dokunan eli savuşturmaya çalıştı. Ama bu parmaklar nazikti, onu sarsarak kaldırmak yerine, uyanmasını bekliyordu.

Bu İnaya'ydı ve gözleriyle Amie'yi sessiz olması için uyarıyordu. Her tarafta, horlayan, bulduğu köşeye kıvrılıp uyuyan uşaklar, köylüler, hizmetçiler vardı. İnaya başını kaldırıp Amaranth'a onu takip etmesini ima etti. İpeksi kıyafetinin hışırtısıyla geldiği gibi sessizce hareket etti.

Amaranth dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalışırken, sonra da acıyla ayağa kalkmaya çalışırken dilinden kan tadı aldı. Kalçası yere oturduğundan dolayı sertleşmişti, omzu o kadar ağrıyordu ki biraz eğilmişti, kambur gibi yürüyordu.

İnaya onu gölgelerin sarıldığı duvarlara doğru yönlendirdi. Kuzey kulesine açılan alana kadar hiç durmadı. Amie arkasından ağır aksak geliyordu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Boğazındaki hava sıcak ve kuruydu.

Bu kule, kaldığı kule gibiydi, ama biraz daha büyüktü. Marak daha önce buranın Tamberlane'in odalarının olduğu yer olduğunu söylemişti. Adımlarını attıkça, içinde korku biriktiğini hissediyordu. Adamlar sağı solu belli olmayan, sınırlı deneyimlerine rağmen merhametsiz kişilerdi. Amie, bu sabah Tamberlane'i şaşırtıp kızdığını biliyordu. Onun kendisini Odo de Langois'ten saklayarak çok büyük bir risk aldığını da biliyordu. Muhtemelen yanıtlar, açıklamalar talep edecekti... Hatta belki de cömertliğinin karşılığını isteyecekti.

Son düşündüğü şey ayaklarının bocalamasına neden ol-

Benim Ebedi Aşkım

du. Neyse ki son sundurmaya ulaşabildi. Biraz dinlenmek için elini duvara yasladı. İnaya açık kapı aralığında kaybolmuştu bile. Kapı meşeden kalaslarla yapılmış, demirle örülmüş kemerli bir kapıydı. Burada da ejder oyuğu vardı, diğerlerinden daha küçük, ama daha ayrıntılıydı.

Amaranth gücünü toplayarak içeri girdi. İlk bakışında, bu odanın onun odasının iki katı büyüklüğünde olduğunu fark etmişti. Ancak oda o kadar süslü değildi. Uzak köşede sade bir yatak vardı. Her tarafı perdelerle çevrelenmişti. Aralıklarla duvara örülmüş üç pencere vardı. Bunlar sayesinde bütün göl kıyısını ve toprağını görebiliyordu. Şöminede ateş yanıyordu. Büyük yazı masasının üzerinde, şamdanlıklar içinde mumlar ışık saçıyordu. Dua için ayrılmış oyukta da mumlar yanıyordu, burada küçük bir sunak ve kutsal şeylerin saklandığı bir sandık duruyordu.

Bunlar, Tamberlane'in bir zamanlar Tapınak Şövalyesi olduğunu gösteren ilk ipuçlarıydı. Marak diğer kulelerin birinde küçük bir kilise olduğunu, fakat orada sürekli olarak duran bir rahibin olmadığını ve Tamberlane'in geldiğinden beri oraya hiç adım atmadığını söylemişti.

Ancak burada, eski bağlılığının ipuçları duruyordu. Sandıkta, İsa'nın sırtında taşıdığı haçın bir parçası bulunuyor olmalıydı. Arkadaki üç parçalı tablo, saf altından yapılmış ve Kutsal Toprak'tan getirilmiş olmalıydı. Oyuğun duvarlarının birine kızıl bir haç ile süslenmiş bir Haçlı harmanisi asılmıştı, diğer duvarda da bir kılıç asılıydı. Bu kılıç, Amie'nin neredeyse soluğunun kesildiği o sabah kuşandığı kılıç ile aynıydı. Kabzası mücevherle süslenmiş, gardı altın kakmayla gümüşten işlenmişti. Dört ayak uzunluğundaki keskin kısmı ise, ayna gibi parlıyordu.

İnaya sessiz adımlarla ilerleyip ateşi besledi. Küçük, tahta bir tepsinin üzerine ekmek, peynir ve soğuk koyun eti dilimleri koydu. Tepsiyi ısıcağa yaklaştırdı. Eliyle işaret ederek Amie'yi yanına çağırdı, üç ayaklı bir taburede yer gösterdi. Amie çok aç değildi. Bütün gün pişmekte olan yağlı etin önünde durmuş, ayakları titriyordu. Oturma işaretini minnettarlıkla karşıladı. Şarap küçük, gümüş bir kupa bardağına dolduruldu. İnaya

kaşlarını çatıp ellerini çırparak Amie'nin şarap içerek boğazındaki kuruluğu gidermesini engelledi. Birkaç saniye içinde içi ılık su dolu bir leğenle çıkageldi.

Amaranth'ın itirazlarına rağmen, İnaya elindeki yumuşak keten parçasıyla onun yüzünü, ellerini, kollarını silmeye başladı. Gün içinde görüntüsünde hiçbir düzelme olmayan kirli yelek, bir Saracen şaniyla çıkarıldı. Bu hareket, şöminenin yanındaki gölgenin kıkırdamasına neden oldu.

Amaranth'ın nefesi kesildi, çünkü Tamberlane'in orada olduğunu gerçekten fark etmemişti. Gölgeler mum ışığının açığa çıkaramayacağı kadar yoğundu. Ancak Tamberlane iri cüsseli biriydi, Amaranth'a göre kolay kolay görünmez olamazdı.

İnaya'ya kendi dilinde bir şey söyledi ve sonra güldü. Kadın hızla odadan çıkarken, elbisesinin ipeksi kolları sesler çıkarıyordu. Amaranth bir ses duydu, kapının kapandığını anladı. Ayaklarında dermanı olsaydı, o da kalkıp odanın dışına çıkardı.

Tamberlane, uzun bir süre hiçbir şey yapmadı. Bir omzunu duvara yaslayıp, kollarını göğsü üzerinde birleştirmişti. Zaman zaman gözünden yansıyan bir ışık kıvılcımı görünüyordu. Onu izlediğini, incelediğini ve onunla ne yapacağını düşündüğünü biliyordu.

"İnaya birkaç dakika içinde elinde sıcak su kovalarıyla ve temiz elbiselerle burada olacak," dedi Tamberlane.

Amaranth başını eğdi, pis gübre ve odun kokusuna alışmıştı.

"Şüphesiz, Marak'ın fikri," diye tahmin etti Tamberlane. "Üstelik etkili... ama bir noktaya kadar. Peki, Tanrı aşkına saçına ne yapmış, bunu yapmasına neden izin verdin?"

Soru, Amaranth'ı şaşırttı. "Saçlarımı Marak kesmedi. Ben kestim. Baş belasıydı ve engelleyiciydi. Odo beni yakalarsa, zaten onu kesecekti, o yüzden çok büyük bir kayıp değil."

Tamberlane başını yana çevirdi. "Bir peri kızı gibi görünüyorsun... En azından benim zihnimdeki peri kızı bu şekilde."

Benim Ebedi Aşkım

Amaranth ellerini kaldırdı, bir zamanlar saçlarının olduğu yeri yokladı. Doğrusu, saçlarının kesilmesi bir hafiflik de yaratmıştı. Başını, ağır örgüler ve baş belası buklelerle uğraşmadan iki yana rahatça çevirebiliyordu.

Parmaklarını kızılımsı saçlarının üzerinde gezdirdi. Gözleri içgüdüsel olarak bir ayna aradı. Odada sadece çıplak duvarlar vardı. Dua oyuğundaki değerli metal parıltısını saymazsak, her türlü lüksten kaçınılmıştı.

“Görüyorum ki değersizlik engelinden kendini kurtaramamışsın,” diye mırıldandı. Karanlığın içinde hareketsiz durmuş olması, onu donmuş gibi gösteriyordu. Alevler, yüzünü yalıyor, parlak ışıklar saçlarını matlaştırıyordu. Amie odaya ilk girdiğinde zihni uyuşmuş gibiydi, ne hareket edebilmiş, ne de konuşabilmişti. Önceden biraz kadınımsı olan yüz hatları, ateşe yaklaştığında biraz daha belirginleşmiş, onu oldukça güzel göstermişti. Marak, Tamberlane’i uyarmamıştı. Sadece her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

Şimdi Amaranth’ın narin parmaklarıyla saçlarını taramasını izlerken, vücudunda tuhaf bir ağırlık ve sertlik hissediyordu. İs ve pisliğe bulanmış halde bir sokak çocuğu gibi giyinmiş olmasına rağmen, güzelliği yanan alevler gibi hala ışıltıyordu. Ancak, kendini yakmaktan korktuğu için elini uzatmaya cesaret edemiyordu.

Marak, kamçı izleri taşıdığını söylemişti. Hem kamçı, hem de kırbaç izleri... Bu izlerin nasıl oluştuğunu düşünürken, vücudundaki sertlik birden soğuk bir öfkeye dönüştü.

“Bana kamçı izlerini anlat,” dedi sessizce.

Amaranth başını ateşten kaldırdı. Gözleri, gözleriyle buluştı. Bir kalp atışı süresi boyunca öyle kaldılar. Sorunun Amaranth’ı şaşırtmadığını görebiliyordu. Nasıl cevaplayacağını düşünüyordu.

“Amcamın beni sattığı ilk kocam... O dilimi tutmam ve ona karşı biraz daha uysal olmam için disipline ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.”

Marsha Canham

Tamberlane, Amaranth'ın yanına gelip bileğinden tuttu. Bileğini ateş yönünde kaldırıp izleri görmeye çalıştı.

“Bazı zamanlar beni bağlardı. Sanırım bu çok hoşuna giderdi,” dedi açık sözlülükle.

Tamberlane bileğini tutmaya devam ediyordu. Amie o-na bakmaya devam etti. Onun dokunuşu yüzünden bir sıcaklığın kolundan yükselip bütün bedenini sardığını hissedebiliyordu.

“Ona ne oldu? Nasıl öldü?”

“Akşam yemeğinde zehirli mantar yedi. Büyük ihtimalle mantar seçilirken bir yanlışlık yapılmıştı.”

Bileğini bıraktığında parmak uçlarındaki basınçta çok ufak bir değişiklik olmuştu. Soru dilinin ucuna kadar gelmişti, ama sormadı.

“İlk kocam öleli bir ay oluyordu ki büyük çocukları beni amcamın yanına geri yolladılar. Bundan bir ay sonra Odo de Langois elinde bir kese altın ve Prens John'un evliliği onayladığına dair bir ferman ile çıkageldi.”

“Bana ondan biraz daha bahset.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Bildiklerimden öte bir şeyler. O, prensin adamı, bunu saklamaya da çalışmıyor. Kral Richard'tan küçümseyici sözlerle bahsediyor.”

“O her zaman Prens John'un yalakası olmuştur,” dedi. Dizlerini ellerinin arasına aldı. Çocukluklarından beri birbirlerini tanırılar. Prens John'un Odo'ya desteği karşılığında baronluk ve Marches'ta birçok mülk vaat ettiğini biliyorum.”

“Demek bu yüzden Lackland, böyle bir canavar ile kendi kanından olan birinin evlenmesini onayladı.”

Amie başını kaldırdı. “Biliyor muydun?”

“Marak harita üzerinde iki noktayı gösterdi ve onları birleştirdi. Bunlardan ilki, amcanın mülkü olduğunu söylediğin Üç Kürsü. Bu isim Eleanor ve II. Henry'nin üç çocuğu için verilmiş.

Benim Ebedi Aşkı

Ancak daha sonra kralın gayrimeşru çocuğuna devredildi. Onun da Elizabeth adında bir kızı oldu. Elizabeth haritadaki ikinci noktayı oluşturdu. Plantagenet soy ağacı hakkında o kadar tecrübeli değilim. Bilгим sadece çözümleme yapmamı sağlıyor. Az önce tapınağa gitmek için yola çıktığını söylediğinde ne kast etmiştin? Hangi tapınak?”

“Magdalalı Meryem’in Kutsal Kız Kardeşleri. Hastalanıp köye sığınmadan önce oraya doğru gidiyordum. Guilford Baba, oranın başrahibesini tanıyordu. İki kardeşler. Beni sevinçle karşılayacağını ve kanının son damlasına kadar koruyacağını söyledi.”

“Ailesinin bir özelliğı herhalde,” diye mırıldandı Tamberlane. Amie’nin çatık kaşlarına cevap vermek için, “Kocanla bugün konuşurken bana, laf arasında karısına yardım eden rahibin... artık hayatta olmadığını söyledi,” dedi.

“Hayatta değil mi? Aman Tanrım,” diye fısıldadı korkuyla. Aceleyle istavroz çıkardı. “Kutsal bir babayı öldürmeye cesaret edebileceğini bilmiyordum.”

“Seni geri götürmek için çok daha fazlasını yapmaya cesaret edebileceğı kanısındayım.”

“Beni geri götürmek mi?” Kalktı. Eklemlerindeki ağrılar, içindeki öfkeyle dağıldılar. “Sadece bunu mu istediğini sanıyorsunuz? Benim için şefkatle dolu olduğunu, beni yanında istediğini, ihtiyaç duyduğunda karısı, kalesinin hanımı, çocuklarının annesi olmamı istediğini mi sanıyorsunuz? Bir gün bir insan karısını bu kadar severse bile, o adam Odo de Langois olmayacaktır. Beni geri istiyor, doğru. Beni öldürmek, cezalandırmak ve yaptıklarım yüzünden aşağılamak için geri istiyor. Hiç kimse... bu topraklar üzerinde yaşayıp da... kendisine meydan okuyan hiç kimse hayatta kalmadı.”

Yüzünü biraz çevirdi. Ateşe baktı, gözündeki yaşları sil-di. Sesi o kadar alçaldı ki Tamberlane onu duyabilmek için ona biraz daha yaklaşıp eğilmek zorunda kaldı. Bütün bunları ona rahip olduğu için anlattığını tahmin ediyordu. Rahipler bedeninin

Marsha Canham

günahlarına ve zihnin dünyevi düşüncelerine karşı bağışıklık sahibidirler. İçinde bir yerlerde tarafsız ve anlayışlı kalabildiğinden emindi.

Asıl zorluk, Amaranth'a her yaklaşışında canlanan bedene söz geçirmektiydi. Bu canlanışı kontrol edemiyordu. Buna bir açıklama da bulamıyordu. İlk defa ormanda onun yanına eğildiğinde bunu hissetmişti. Şimdi yeniden hissediyordu. Ham ve güçlüydü. Nefes almak, düşünmek ve ihtiyaç duymak gibi esastı.

Geçen üç sene boyunca kendini hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymamaya zorlamıştı. Hatta bir zamanlar ona hizmet etmek için söz verdiği Tanrıya bile... Kılıçlar bedenlerine saplanırken kendi tanrılarının adlarını haykıran masum insanlara Tanrının sırtını döndüğü gibi o da Tanrıya sırtını dönmüştü.

O gün ormanda Amaranth'ın gözlerinde gördüğü belki de buydu. Tanrıdan vazgeçip Tamberlane'e onu öldürmesi için, acıları ve ıstırabı sonlandırması için yalvarmıştı. Kale surlarında yürürken kaç sefer kendisi de aynı şeyi yapmayı düşünmüştü?

Amaranth başını kaldırdı. Bir an umutsuzluğu ve yalnızlığı ani ve acı bir şekilde gözlerine yansımıştı. Tamberlane, şömine ışığının Amaranth'ın saçlarıyla, bedeniyle nasıl oynadığını seyrederken, karnındaki düğümün daha da sıkılaştığını hissetti. Odo de Langois'ten nefretini gizleyebilmek için bol bol bira ve şarap içmişti. Eli neredeyse istemsiz bir biçimde titriyordu.

Kapıda duyduğu bir ses dikkatini dağıtmıyaydı, neredeyse Amie'nin yanağına düşmüş bir saç buklesini alıp okşayacaktı.

İnaya, yanında elinde sıcak su kovaları olan iki uşakla dönmüştü. Bir üçüncüsü odaya bir fıçıyı yuvarlaya yuvarlaya getiriyordu. Fıçıyı Tamberlane'in parmağıyla işaret ettiği yere, ateşin önüne, koydu.

"Kocan, kaçak karısını bulmak için benim odamı aramaya cesaret edemeyeceğinden, Marak bu gece ve hatta misa-

Benim Ebedi Aşkım

firlerimiz gidene kadar burada kalmanın en garantisini olacağını söyledi. İnaya banyo yapmada yardım edecek. Rahatın ihtiyacın olan bir şey olursa yine ondan yardım alabilirsin,” dedi Tamberlane.

“Şimdiye kadar zaten yeterince cömert oldunuz, lordum. Bir parça ekmek ve köşede kıvrılabileceğim bir yatak yeterlidir benim için.”

Tamberlane övgüden rahatsızlık duydu ve anlaşılabilir şeyler mırıldayarak başını çevirdi. Tam kapıya doğru gidiyordu ki duyduğu bot sesleri durmasına neden oldu. Roland’ın itiraz eden sesini duyabiliyordu. Amie’nin korkmuş gözleriyle gözlerini buluşturmadan bir saniye önce, Odo de Langois’in tok kahkahasını duydu.

“Efendin şu an zamparalık yapmıyorsa, benimle bir kadeh daha şarap içmemesinde hiçbir neden göremiyorum.”

“Ama lordum...”

“Yolumdan çekil, delikanlı.” Kapı açıldı ve Odo odanın içine girdi. Bir elinde içi şarap dolu ibriği, diğer elinde iki gümüş kadeh tutuyordu.

“İşte buradasın, Ejder Avcısı! Benim naçizane bedenim sonunda sizin bulunduğunuz yeri bulabildi, işte buradasınız... Misafirperverliğiniz için küçük bir takdir nişanesi.”

Bardakları masaya koymadan önce savurdu. Ateş, üzerlerindeki gümüşü ışıldattı. Bardakları doldururken gözleri odanın her yerini didik didik ediyor, karanlıkta kalan her bölgeyi tarıyordu. Özellikle yatağı uzun süre incelemişti.

“Umarım, hiçbir şeyi engellemiyorumdur?”

Tamberlane arkasına baktı. Ateş, bozulmamış yatak ve üzerinde buhar tüten su kovalarından başka bir şey yoktu. Elini belindeki hançerin kabzasından çekti.

“Banyo yapmak üzereydim.”

“Evet, siz rahiplerin temizlik ve dindarlık konusunda çok disiplinli olduğunuzu duymuştum. Sizi rahatsız etmeye

Marsha Canham

yim,” dedi. Elindeki ibriği dalgalandırdı. “Su sıcakken işinizi halledin. Ben burada oturur, size gençlik hikâyelerimi anlatır, sizi eğlendiririm. Bu sırada silahtarınız elinde kılıcıyla yanımda oturur, sizin kaba etinize uzun uzun bakmamı sağlar.”

Bu nezaketsiz jestinden sonra Odo yine bir kahkaha attı. Bir sandalye aldı. Roland’a işaretlerle sandalyeyi ateşin yanına sürüklemesini söyledi. Sonra kadehleri ağızlarına kadar doldurdu. Birini Tamberlane’e verdi. “Sağlığına, efendim.”

Tamberlane kadehi aldı, dudaklarına götürdü. Ancak bu kalitesiz şarap ile sadece dudaklarını ıslatmakla yetindi. Şarabın içine bir şey yüzünden bozulmuş olması pek muhtemel değildi. Ama kadehlerin biraz ispirto ile ovulmuş olma ihtimalleri her zaman vardı. Yersiz şüpheler mi? Belki de. Ama Tamberlane’in içgüdülerini onu her zaman tedbirli olmaya itmiştir. Hiçbir zaman da onu yanıltmamışlardır.

Odo de Langois ise kadehini iştahla bitirdi. Başka bir el hareketiyle su kovalarını işaret etti. “Güzel sıcak sular boşuna gidiyor.”

Tamberlane’in yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. “Sizinle bir yudum şarabı paylaşmaktan memnunum, lordum. Ama banyomu özel olarak yapmak isterim.”

Odo sırtıttı. “Sizi tutmayayım, o zaman.” İbrikten biraz daha şarap doldurdu. Odanın her noktasını büyük bir dikkatle gözetlediğini saklama ihtiyacı duymuyordu. “Bir çöl aslanı için oldukça sade bir şekilde döşenmiş.”

“Daha önce söylediğim gibi, ihtiyaçlarım kısıtlıdır.”

Odo dudaklarını büzdü. Yatağın ayaklarının yanında rastgele yürüdü. Gözleri en karanlık köşeleri süzüyordu. Tam sırtını dönmek üzereyken dua oyuğunu saklayan iki sırmalı ipek kumaşı gördü. O bakarken, Tamberlane dişlerini gıcırdatarak dikkat kesildi. Kumaşlardan biri hafifçe kıtıldı. Odadaki durgun havanın yapamayacağı bir sarsıntıydı bu.

“Yıllar içinde birçok Tapınak Şövalyesi ile tanıştım,” dedi Odo, oyuğa doğru adım atarken. “Kendileri yoksul har-

Benim Ebedi Aşkım

manilerine bürünseler de bu harmani genellikle en iyi ipekten olur. Altın taslardan su içerler ve duvarları Tanrı adına giriştikleri şanlı savaşların zafer hatıralarıyla süslüdür. Yahudilerden daha beter tefecidirler. Ama bunu ceza almadan, krala vergi vermeden yaparlar. Yaptıkları için sadece kiliseye hesap vermek zorunda olduklarını söylerler.”

“Kefaretimi ödeyip yeniden papazlığa geri dönmem için beni ikna etmeye çalışıyorsanız, lordum, söyledikleriniz bir işe yaramayacak.”

Tamberlane’in sözlerinde, alttan alta uyarı mesajları vardı. De Langois, başını hafifçe eğerek Tamberlane’in söylediklerini onayladı.

“Yalnızca Tanrıya hesap vermeye alışmış birinin kralın kanunlarına hala alışamamış olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Menkul mal ve evlilikle ilgili kanunlar, mesela, bir sığınma talebi için biraz gözyaşı ve ağlayıp sızlamaya karşılık olarak çiğnenmiş olabilirler.”

Son kelimesini söylerken atıldı ve kumaşlardan birini çekti. Tamberlane’in görüntüsünü kapatacak kadar geniş omuzluydu. Duvara dayanmış kişiye bakarken sesinde bir şaşkınlık vardı.

“Bu ne biçim şeytanlık öyle?”

Tamberlane, kılıcının asılı olduğu uzak duvara baktı. On adım onu oraya götürecekti. Ama Odo de Langois, dua oyuğundaki mücevherli kılıcı çekerse dokuz adım bile fazla olacaktı.

Ciaran’ın uzun parmakları, hançeri yeniden kavradı. Avucu içindeki kabzayı elbisesi içinde saklamaya çalıştı.

“Çık oradan, kadın,” dedi Odo homurtuyla, sırtı Tamberlane dönük. “İşğe çık bakalım.”

Tamberlane, Amaranth’ın kesilmiş ve karartılmış saç ve üzerindeki sokak çocuğu elbisesiyle, nöbetçileri yirmi adım uzaktan kandırabileceğine emindi. Ama bu kadar yakından... parıldayan mavi gözleriyle, yumuşak yay şeklinde dudaklarıyla, Odo de Langois gibi kana susamış bir şahini asla kandıramazdı.

Marsha Canham

“Şöyle ışığa çık bakalım, kahrolası. Tanrı aşkına Tamberlane, seni gidi sinsi sansar.” Odo geniş bedeniyle kenara çekildi, İnaya ateşe doğru geldi. Elbisesi gevşemişti, bir omzundan sarkıyordu. Başını eğmişti, saçlarını çözmüştü, saçları yüzüne gelmiş, yüzündeki çizdiği örtmüştü.

Odo, aforoz edilmiş Tapınak Şövalyesine dönüp baktı, büyük bir kahkaha attı. “Haçlı Seferi’ndeyken Saracen nektarının tadına alışmışsınız sanırım, lordum?”

Başını çevirip bir kahkaha daha attı. Odanın öbür ucuna yürürken sesi hala duyuluyordu. Kadehini bitirdikten sonra, masanın üzerine bıraktı. Kapıdan çıkıp sarmal merdivenleri inmeye başlamadan önce son bir kahkaha daha attı.

Tam bir dakika boyunca kimse kımıldamadı. Son ulaşan Roland, yerinde kala kaldı. Bir efendisine bir de İnaya’ya bakıyordu. İnaya yavaş yavaş elbisesini toparlamaya başladı. Saçlarını bağlayıp ensesinden sarkıttı. Tamberlane dua oyuğuna doğru yürüdü. İkinci kumaş parçasını da çekti. Ama Amaranth’tan eser yoktu. Örtülmüş sunak kumaşının altından zayıf bir ses gelene kadar aşağıya bakmak aklına gelmemişti.

Kumaşı bir köşesinden çekti. Solgun kızıl kahverengisi bukleleri gördü. Sonra ona bakan büyük mavi gözler gözüne ilişti. O an Amaranth’ın böyle büzülebilmesi imkânsız gibi gelmişti. Ancak kumaşı tamamen kaldırdı. Amaranth doğruldu. Titrerek ayağa kalktı.

Biraz sonra, öne eğilip belini rahatlatmaya çalıştı. Başını önüne eğmiş, ağlamamaya çalışıyordu.

Tamberlane’in elleri sakarca havada duruyordu. İnaya üzerine çeki düzen vermeye çalışıyordu. Bu yüzden gözlerini onunkilerle buluşturmuyordu. Roland kapının önünde durmuş, Odo’nun etrafta dolanmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Ciaran ellerini esnetti. Amaranth’ı kollarının arasına aldı. Kollarında bir kadının sıcaklığı pek alışık olmadığı bir şeydi. Amaranth’ı olabildiğince nazikçe taşımaya gayret ediyordu.

Amie karanlığın içine uzandı. Kalp atışlarını dinlemeye başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Amie karanlığın içine uzandı. Kalp atışlarını dinlemeye başladı. Kâh hızlanan, kâh yavaşlayan bu atışlar, günün olaylarını zihninden geçirmesine bağlı olarak ritim değiştiriyorlardı. Dua oyuğunda yakalanmaya ne kadar yaklaştığını hatırlayınca kalp atışları istemsizce hızlanıyordu. Sırmalı ipek kumaşlar taş bir sütun üstüne asılmışlardı. Onların arasından Odo de Langois'in yayvan ayaklarını ve arkalarında parıldayan ateşi görebilmişti. Her an kumaşların çekilip bir elin boynuna sarılmasını ve onu açığa çıkarıp yere fırlatmasını bekliyordu.

Tamberlane'in yüzündeki şaşkınlığı hatırlayınca kalp atışları biraz yavaşladı. Odo ile aynı yerde durmuş, kumaşı ihtiyatla kaldırmıştı. Şaşkınlığı yüzünden okunmuştu. Amie, kendisini Tamberlane'in kollarına neyin attığını anlayamamıştı. Ama bu hatıra, onun kucağında alışılmamış bir güven hissi, kalp atışlarının yavaşlamasını sağlıyordu.

Başını kaldırdı ve odanın karanlık taraflarına baktı. Mum oldukça yavaş bir şekilde yanıyordu. Son birkaç bakışında balmumun hiç yanmamış olduğuna yemin edebilirdi. Sabah olana kadar daha çok yanması gerekiyordu. Kendisi Tamberlane'in yatağına uzanmış, İnaya yanında bir minderin üzerinde uyuyordu. Savaşçı papaz ise şöminenin önünde duran bir sandalyeye oturmuştu. Bir ayağını uzatmış, diğerini de dizinin üzerine bükmüştü. Amie son baktığında oradaydı, daha önce baktığında da... Başını ellerinin arasına almıştı. Alevler gözlerine bazen çarpmıyor olsalardı, uyumuş olduğunu düşünecekti.

Hemen yanında, kolunun ulaşabileceği mesafede, kılıcı duruyordu. Roland küçük antrede gözünü dört açtığını biliyordu. Tamberlane gece boyunca burada güvende olacağını söylemişti. Ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu.

“Uyumaya çalışmalısın, leydim.”

Sesi bir hiçliğin içinden geliyordu sanki. Amaranth sesi duyunca kalp atışı hızlandı. Tamberlane dönmemişti, bakmamıştı. Amaranth’ın hareketi ise oldukça zayıftı.

Amie nefes alıp oturdu. Elleriyle dizlerini sardı, göğsüne doğru çekti. Bakışları parlak yanan kütükleri yalayan turuncu renkteki alevlere kaydı. “Onunla aynı damın altında olduğumuza biliyorken nasıl uyuyabilirim?”

Tamberlane yatağı görebilmek için başını biraz çevirdi. “Yine odama girmeye cüret edemez. Birincisini çok şarap içmiş olmasına verebilir, ama ikincisinde onu affetmeyeceğimi bilir.”

“Burada olmadığımı inandığını mı sanıyorsun?”

“Sabahleyin göreceğiz. Yarın veda edip sırtını dönmeden giderse, demek ki seni bulmak için başka yerleri aramaya gitmiştir. Sırtını dönüp bakarsa, senin burada bir yerde olduğunu ve bir şekilde seni bulamadığını düşünüyor demektir.”

“Her halükarda, buradan ayrılmak zorundayım, Lord Tamberlane. Bunu şimdi anlamışsınızdır.”

“Seni bulmak için oldukça kararlı görünüyor.”

Amie gözlerini ateşe dikti. Elleriyle dizlerini daha da sıktı. Öncesinde, Tamberlane antrede beklerken banyo yapmış, üzerindeki kirleri ve pis kokuyu temizlemişti. Saçındaki çamur yıkanmıştı, saçı kurudukça uçları kıvrılıyordu, sonunda başı parlak buklelerle çevrelendi. Saçının ağırlığının yokluğuna henüz alışamamıştı. Arada sırada parmaklarıyla saçlarına dokunuyor, alnına düşen saçları geriye çekiyordu.

“Kocamın öldüğü gün, zehirli mantarları benim koyup koymadığımı sormadın.”

“Bunu sormak bana düşmez, bilmeme gerek de yok.”

Benim Ebedi Aşkım

Amaranth bir süre sessiz kaldı. Bu süre içinde Tamberlane dönüp ona baktı. “İstersen bana anlatabilirsin, ama söylediklerinin kilisenin kutsallığında saklanmadığını bil. Ben artık bir papaz değilim. Ruhundaki hiçbir günahı temizleme gücüm yok. Hatta benim kendi günahlarım Kutsal Şehrin silemeyeceği kadar çoğaldı. Kısacası, Amaranth, aradığın günah çıkaran bir rahibin tesellisi ve onayıysa, başka bir yere başvursan daha iyi olur.”

Kızın ismini bilinçsizce kullanmıştı. Bütün mantığına ve sağduyusuna göre, bu hitap Amie’nin tüylerini diken diken etmemeliydi. Ama etti. Uzun yıllarını yurtdışında güneşin sıcaklığına ve çölün tozuna maruz kalarak geçirmiş biri gibi konuşuyordu. Amie, Tamberlane’in İnaya ve Marak ile onun dilinde konuştuğunu duydu. Amie’nin bir köylü olduğunu düşündüğü zamanlarda Sakson İngilizcesi ile konuşmuş, sonunda asillerin konuştuğu Norman Fransızcasına dönmüştü.

Bu gece sesinde farklı bir şey vardı. Sözlerindeki muğlâk, keskin ton Amie’nin onun yanındaki ocağa bakmasına neden oldu. Hemen yan tarafında taş bir çömleğin içinde şarap vardı. Diğer yanında ise Odo de Langois’in hediye olarak sunduğu kadehlerden biri duruyordu. Kadehi dikkatsizce parmağıyla tutuyordu. O kadar eğilmişti ki boş olduğu anlaşılıyordu.

Amie göğsünde bir sertlik hissetti. İlk kocası Lord Eg-lund, en çok, içtiği zaman zalimleşiyordu. Şarap sözlerini biliyor, hançere çeviriyordu. Vücudunu sertleştiriyor, Amie’ninkini endişeyle geriordu.

Ancak Tamberlane bunların hiçbirini göremedi. Saçları ipeksi dalgalar şeklinde alnına düşmüştü. Yüzü her nasılsa daha yumuşak görünüyordu. Sanki on yılların çizgileri ve kıvrımları silinmişti. Vücudunun duruşunda hiçbir tehdit unsuru yoktu. Çaputtan yapılmış bir bebek gibi sandalyeye yerleşmişti. Kolları ve bacakları iyi niyetli bir ihtiyatla yaslanmış, başını hafif yana yatırmıştı; keskin yeşil gözleri gölgelerinde içinde yumuşamışlardı.

“Günah çıkarmaya çalışmıyorum,” dedi dikkatle. “Hiç

olmazsa, koca katili olma günahı için günah çıkarmaya çalışmıyorum. Çünkü Lord Eglund'un pis zevkleri için aradığı tek kişi ben değildim. Zehirlenerek ölümünden bir hafta önce, aşçının yalnızca on bir yaşında olan kızı, uğradığı vahşi tecavüzden sonra kanamadan ölmüştü.

“Diğer günahlarıma gelince,” yürekte gelen bir soluklanmayla devam etti. “Korkarım ki hala devam ediyorlar.”

Tamberlane kaşlarından birini kaldırdı. “Diğer günahların mı?”

“Değersizlik, gurur, aptallık, dikkatsizlik...”

“Evet. Bunların hepsinden, dizlerini büküp biraz dua, biraz da af dilemeyle arınabilirsiniz.”

“Bunlardan basit şeylermiş gibi bahsediyorsun,” dedi Amaranth. “Ama gördüğüme göre...”

Amaranth dudaklarını ısırıp sözlerini engellemeye çalışırken, Tamberlane doğrudan ona baktı. “...evet, gördüğüne göre... Ne gördün?”

Tamberlane'in köydeki saldırıyla ilgili bir şeyler anlatmasını beklediğini zannediyordu. Ama o, Tamberlane'in kolları arasında olduğu ve başını onun boğazına gömdüğü zamanı hatırladı. Elleri göğüs kafesi üzerinde dümdüz durmuştu. Parmaklarıyla yeleğin altında sivri bir şeyler olduğunu hissetmişti. Gıcırdayan bu kütleyi hemen tanımişti. Bir gün zavallı Keşiş Guilford'un işlediği küçük günahları telafi etmek için elbisesinin altına at kılından bir gömlek giydiği ve sıcak öğle sonrasında sessiz acılar çektiği zaman, yüzündeki ifadeyi görür gibi olmuştu.

Tamberlane'e bundan bahsetmek bir an anlamsız gelmişti. Bunun yerine dua oyuğuna baktı. “Odanda bir sunak var. Haçlı harmanını, kılıcını ve İsa'nın haçının değerli parçalarını tuttuğun sandığı burada sergiliyorsun.”

Yüzündeki hafif gülümseme birden soldu. “Bunlar hatıradan başka bir şey değiller.”

Benim Ebedi Aşkım

Başını çevirdi. Derin bir nefes aldı. Başını eğip şarap çömleğini aradı. Ona ulaşabilmek için vücudunu doğrultu.

Amie üzerindeki ağır battaniyeleri bir kenara itti. Ayaklarını yataktan sarkıttı. Üzerinde İnaya'nın uyuması için verdiği mütevazı giysi vardı. Kolları uzun ve genişti. Amie ocağa doğru yürüyünce, giysisinin kenar kıvrımları yerde sürüklendi. Giysisinin üst kısmı içini gizleyecek kadar uzun ve genişti.

Testiyi tutmak için eğildi. Tamberlane kadehini tutana kadar on saniye boyunca testiyi iki eliyle taşıdı. Yavaş ve dikkatli bir şekilde kadehi doldurdu. Kadeh dolduğunda, doğruldu, testiyi kenara bıraktı. Heyecanını gizlemek için, yeni bir kütük getirip şömine ateşinin içine attı.

Tamberlane kadehini kaldırıp dudaklarına götürürken Amaranth da elindeki kıymıkları ve kiri temizliyordu. Ateş ile sandalye arasında duruyordu. Attığı kuru odun hemen tutuştu. Alevinin parlaklığı giysisini parlattı. Giysi bir tül gibi göründü. Bacaklarını biraz açmıştı. Ateşin parıltısından bacaklarının arası belirginleşmişti. Beli kalçaları üzerinde eğim yapıyor, sonra yuvarlak göğüslerinin orada yeniden çıkıntı yapıyordu.

Bakışları daha da yukarı gitti. Amaranth'ın yüzünün bir yarısı ateşe dönmüştü. Daha önce birçok defa yaptığı gibi kendini nefesini tutarken buldu. İçindeki ses bile Amie'nin yüzünün ne kadar tatlı olduğunu, çenesinin, burnunun ne kadar narin olduğunu kabul etmeye cesaret edemiyordu. Kesilmiş saç, melekliğine meleklik katmıştı sadece. Sonunda dine en aykırı meraklara teslim oldu. Parmak uçlarını onun yanaklarında gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

Zihin gözünde, dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Onu belinden kavrayıp sertçe kendine çekti. Onu tadıyor, hissediyor ve bütün kadınlığının tatlılığını içine çekiyordu.

Ateşin içinde közler çatırdadı.

Şaraptan bir yudum aldı ve kadehi kenara bıraktı. Ayağa kalkıp çok sıcak olduğu ile ilgili bir şeyler söyledi, çatıya çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Marsha Canham

“Lütfen, sizinle gelebilir miyim? Ben de biraz temiz hava almak istiyorum.” dedi Amaranth arkasından.

“Az önce yağmur yağmıştı. Her yer ıslak.”

“Sadece birazcık.”

Tamberlane merdivenlerin önünde durakladı. Amaranth'ı yatağa dönüp en üstteki battaniyeyi üstüne alırken izledi. Amaranth battaniyeyi alırken Tamberlane de başını soğuk taş duvara yaslayıp bekledi. Bütün gün boyunca at kılından gömlek giydiği için göğsü ve sırtı hamlamıştı. Ellerini yumruk biçiminde tutmasa titriyorlardı. Zihni kendisinden çok önce yatağa uzanmıştı.

Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Sıcak ve şömineden çıkan duman onu bunaltmıştı.

Amie'nin ona katılmasını beklemeden, merdivenleri iki iki çıktı ve derin bir nefes alarak gecenin karanlığıyla buluştu. Rüzgâr mazgalların üzerinde çok sert esiyor, saçlarını havalandırıyordu. Havadaki nem kokusu yoğundu. Yağmur durmuştu, ama yerde ay ışığını yansıtan su birikintileri vardı.

Tamberlane duvara doğru yürüdü, ellerini ıslak duvara dayadı. Dış duvarları koruyan normalden fazla nöbetçi vardı. İç ve dış avlularda normalden fazla meşale yanıyordu. En parlak ışıklar ahırlar ile ana kapının oradaydı. Kale kapısı kapatılmıştı. Kapatılsa da Langois'in gözden kaçırmayacağı bir hakaret olurdu. Ancak Taniere Kalesi nöbetçisi sürgülü köprüde ileri geri yürüyorlardı. Hepsinin elinde kılıçları, üstlerinde zırhları vardı. Bazı nöbetçiler de gözetleme kulelerinden aşağıyı izliyorlardı.

Taniere Kalesi bir istihkâm değildi, ama savunulabilirdi. Tek savunmasız noktası sürgülü köprü ile giriş kapısı açık olduğundaydı. Bu zayıflıkta fark edilir edilmez kapatılabilirdi. Odo de Langois'in kendisi içerde, adamları dışarıdayken bir saldırı emri verebileceğini düşünmüyordu. Tamberlane hayatı boyunca birileriyle dövüşmüştü. Kızıl saçlı barondaki tehlikeli şeytanlığı fark etmişti. Bu adam bütün şartlar ondan yana olana

Benim Ebedi Aşkım

kadar bekleyecektir. Şüphesiz şimdiye zayıf garnizonun gerçek dövüş gücünü hesaplamıştır. Duvarları, dış avluları ve girişimlerini kafasında değerlendirmiştir. Bir ön saldırıyı şimdilik aklından çıkarmıştır, kaleye başka giriş çıkış imkânı olup olmadığını anlamaya çalışıyordur.

Ciaran, siperlerden birine bakarken Amie geldi. Battaniye ile omuzlarını sarmıştı. Rüzgâr elbisesinin alt bölümünü uçuruyor, bacaklarını belli ediyordu. O da Tamberlane'in baktığı tarafa baktı, ama o siperlerin etrafını saran kara ormanları gördü. Suyu parıldayan göl, onları üç yandan sarmıştı. Dantel gibi işlenmiş son bulut parçaları, güney ufkuna doğru süzülüyorlardı. Ay ise aralarına sızmıştı. Çevresindeki gökyüzü soluk bir mavilikteydi. Odo'nun adamları yağmurdan kaçmak için boş kulübelere üşüşmüşlerdi. Her zamanki gri dumanı gökte görebiliyordu.

"Belmane'den kaçışımızdan kısa bir süre sonra fırtına çıktı. Bir gün boyunca onunla boğuştuk. Sonraki sabah ateşler içinde uyandım. Belki de Tanrının bir cezasıydı. Bana kalıp cezamı çekmem için uyarıda bulunuyordu. Kalsaydım, bütün o masum insanlar ölmeyeceklerdi. Keşiş Guilford ölmeyecekti."

"Masum insanlar açgözlü ve kör cahilleri doyurmak için her gün ölüyorlar. Köyde olanların bütün yükünü kendi sırtına yüklememelisin, çünkü bütün suç sende değil. Hareketlerin dikkatsizlik eseri değil, kendi hayatın için korkundandı."

"Peki, bu ölümleri haklı gösterir mi?"

"Hayır. Ama kendini affetmek için olanak sağlar."

Başını iki yana salladı. "Kendime asla affetmeyeceğim. Asla."

"İnsanlar senden çok daha fazla günah işliyorlar, Amaranth. Ve acının asla geçmeyeceğini düşünüyorlar. Ama geçiyor. Tahammül edebilmenin bir yolunu buluyorlar."

"At kılından gömlek giyerek mi?"

Tamberlane'in başı yavaşça döndü. Gözleri, Amaranth'ın gözleriyle buluşurken oldukça yavaştı.

“Hissetmiştim. Daha önce,” dedi Amaranth sessizce.

Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Senin günahların benimkiler yanında çok küçük kalır.”

“Bu yüzden kendini kaleye kapattın. Bir, bir...” Elini sallayıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

“Bir papaz gibi mi?”

Ona bakarken soluklandı. “Bir papaz değil, bir adam olduğunu söylemiştin. Papazvari yöntemlerinden kurtulmalısın.”

Bu kasıtlı mıydı, diye düşündü. Sınırlarını kasten mi test ediyordu? Şöminenin önündeki duruşu hala aklındaydı. Şimdi ay ışığının önünde yumuşak alayına devam ediyordu.

Bakışları bir mıknaş gibi Amaranth’ın dudaklarına çekiliyordu. Bu saçların, o tatlı alında böyle bukleler oluşturmamasını ve bu saçların bir adamın nutkunun tutulmasına sebep olacak bir parlaklığa sahip olmasını doğru bulmuyordu. Öyle ki konuşmasını bile engelliyordu. Kalbi tuhaf bir şekilde atmaya başladı. Avuç içleri terledi. Yumruğunu sıkı, ama hiçbir işe yaramadı. Eklemlerini ağrı hissedene kadar taş duvara dayamak da arzularını bastırmıyordu. Amaranth’ı kollarının arasına alıp ikisi de bitap düşene kadar öpüşmek istiyordu.

Amie ikisi arasındaki havanın bir anda neden gerildiğinin farkında değildi. Tek bildiği birkaç dakika öncesinden bir şeylerin değiştiği idi. Gece göğü, orman, ay ışığı... Hepsi soluyor, gerilere çekiliyor gibiydiler. Sanki kendisi ve şövalye, bir tünelin ucunda yalnız başlarına, hiç kimse onları rahatsız etmeden duruyorlardı. Ağzı kurumuştı, ama vücudunun başka bir bölümü aksi şekilde tepki veriyordu. Yavaşça göğsünü havayla doldurdu. Umutsuzca, bacaklarını birbirine bastırmak istiyordu.

“Titriyorsun. İçeri girmelisin,” dedi Tamberlane.

Ama titreme görebileceğinden çok daha derinlere inmişti. Dışarıda başlamıştı, sırtında buz parçaları varmış gibi ürpermesine neden olmuştu. Eklemlerine, göbeğine inen hisler denizini fark etti yeniden. Bu his bütün bedenini sardı. Dolaşan

Benim Ebedi Aşkım

sıcaklığın gücünden dizleri titredi.

Amie dönüp kapıya doğru gidecekti ki Tamberlane'in kolu uzanıp yolunu kapadı. Tamberlane ona dokunma me-safesinde durdu. Amie, sessiz bir soluk aldı ve uzanıp Tamber-lane sarıldı. Tamberlane'in eli Amie'nin belini sardı. O an göz-lerini siperden çekti, Amie'nin gözlerine odaklandı. Amie'nin bakışları Tamberlane'in kolları ve omuzlarını dolaştı, sonra da omuzlardan çenesine yükseldi. Bu sırada başını eğmişti, böylece nefesleri soğuk havada birbirine karışıyordu.

"İçeri gir," diye fısıldadı. Dudakları Amie'nin saçlarını okşuyordu. "İkimizin de at kılıyla arınamayacağımız bir günah işlemekten içeri gir."

Amie yeniden titredi. Bacakları arasındaki titreme zih-nine hükmediyordu, Tamberlane'in sesi, onun belindeki eli onu tutsak ediyordu. Her nabız atışı o kadar güçlüydü ki acı veriyordu. Bu acı tuhaf bir zevk veriyordu. Dudaklarını değdirişinin bile onu eriteceğini biliyordu.

Sör Eglund ile evliliği boyunca hiçbir zaman arzu ya da şehvet hissetmemişti. Sadece tahammül etmişti. Okşayışlarına ve saldırılarına tahammül etmişti. Ama zihnini hiçbir şeyin, kır-baçların bile, nüfuz edemeyeceği boş bir duvara çevirmişti.

Ama bu... bu hükmedici hassaslık onun için yeniydi. Özlemleri, gerilimleri ve içinde ölmediği bilgisi kadar yeniydi. Bir erkeğin hislerine karşılık verebilme yeteneği...

"Eğer istiyorsanız, lordum," diye fısıldadı. "Dönerim."

Ciaran dudaklarını ayırdı. Boğazının derinliklerinden gelen bir ses çıkardı. Ondan ayrılacak gücü nasıl buldu, bileme-di. Ama ayrıldı. Geniş sırtını ona döndü, siperlerden aşağı baktı. Amie, merdivenlerden inerken çıkardığı sesi dinlemek için göz-lerini kapadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Tamberlane o gece sabaha kadar aşağı inmedi. Amaranth, bu kadar çabuk uykuya dalmasına şaşırды. Uyandığında, İnaya çoktan gitmişti, minderi yatağın altına saklamıştı. Amie battaniyelerin altından ihtiyatla kalktı, çıplak ayakla gardıroba gitti. Tuvaletteki işini bitirince uzun bir süre ateşin önünde durdu. Alevlerin sıcaklığında ellerini ovuşturdu.

Dün gece ne olduğunu hala kestiremiyordu. Lord Tamberlane onu öpmek üzere miydi? Bunu istedi mi? Peki Amaranth onu istedi mi? Düşündü, başka bir adamın dokunuşunu ve sıcaklığını arzuladığı fikri ona çok yabancıydı. Bir papaz. Bir rahip. Atılmış olsun ya da olmasın. Bu sırada bakışları dua oyununa kaydı. Haçlı harmanisi, saflığından parıldıyor gibiydi. O hala yaşamının çoğunu Tanrıya adanmış biriydi.

Dış antreden gelen bir ses yüzünden, başını yatağa döndü. Ama gelen sadece İnaya ile Jibril'di. Jibril'in koca gözleri annesinin elbisesinin arkasından görünüyordu. Annesine öyle bir tutunmuştu ki sanki onu hiçbir zaman bırakmayacak gibiydi. Amie, geceyi nerede geçirdiğini merak ederken, arkasından Marak elinde, içinde o berbat karışımlarından biri dolu olan bir kâse ile geliyordu.

"Lord Tamberlane'in şu anda kocana ve adamlarına kalenin dışına çıkarken eşlik ettiğini söylemem, seni rahatlatılabilir, sanırım. Doydular ve dinlendiler. Lord Tamberlane'e misafirperverliğinden dolayı teşekkür ediyor, bir saat içinde ormanı terk edeceklerine dair söz veriyorlar."

Marsha Canham

“Gidiyor mu? Odo gidiyor mu?”

“Öyle görünüyor.”

Amie arkasını dönüp çatıya açılan merdivenlere koştu. Akşam Tamberlane ile önünde durdukları sipere gitti. Kaygıyla geniş taşlardan aşağı bakıyordu. Marak yanına geldi.

“Odo’ya giderken el sallamak mı istiyorsun?” diye sordu kuru bir sesle.

“Arkasını dönüp dönmeyeceğine bakmak istiyorum.”

“Arkasını dönmek mi?”

Başını salladı. Açıklama yapamayacak kadar dikkatle aşağı bakıyordu. Yer, ince bir sis tabakasıyla örtülmüştü. Süt gibi görünen bu sis, insanların dizleri hizasındaydı. Yerde hala su birikintileri vardı. Dış avludan büyük gözetleme kulelerine açılan patika çamur içindeydi. İlk başta Lord Tamberlane’i gördü. Geniş omuzlar, yeşil bir giysi ile örtülmüştü. Odo de Langois yanında durmuş, seyislerin atlarını getirmesini bekliyordu. Bir eline zırhlı eldivenini geçirmişti. Önemsiz ve sonuca varmayan şeylerden konuşuyor gibi görünüyordu. Kardeşi Rolf, hemen arkasında duruyor, hala sinsi sinsi duvarlara, kemerli köprüye, etrafına kadınların toplanmış olduğu kuyuya bakıyordu.

Odo’nun kuzeni de dâhil, diğer dört adam kocasının arkasında duruyorlardı. Biri burnunu karıştırıyor, bir diğeri zırh gömleğini düzeltiyordu.

Rahat duramayan Rolf dışında diğerleri dünyayı umursamaz görünüyorlardı. Sinsi bakışmalarında, bilgi alışverişi yoktu. Odo bir kahkaha kopardı. Elini Tamberlane’in omzuna atıp cömertliği için tekrar teşekkür etti. Şövalyeler atlarına binerken, Tamberlane bir yanlarında durdu. Zayıf gün ışığı saçlarına mavi ile siyah arası bir parıltı vermişti. Odo’nunki ise oldukça kızıldı. Başlığını takmadığından iç avlu boyunca ilerlerken takip etmesi kolay oluyordu. Kemerin altından, dış bölgeye geçti. Atını köprüye doğru sürerken bir süre gözden yitti.

Altı atlı kıyıya ulaştıklarında, onları bekleyen tatar oklu adamlara ve silahlı askerlere katıldılar. Çamurlu yol boyunca

Benim Ebedi Aşkım

ilerlemeye başladılar. İkişer ikişer ormanı sarmalayan daha yoğun sisin içinde kayboldular. Odo bir kere bile dönüp arkasına bakmadı. Gölün dingin güzelliğine ya da kale duvarlarının keskin gri taşlarına bir kere bile dönüp göz atmadı.

Son tatar oklu adamlar da gözden yittiğinde Amaranth uzun ve derin bir nefes aldı. Arkasına bakmamıştı. Tamberlane'in verdiği güvenceye bakılırsa, Odo karısının Taniere Kalesi'nde olmadığına ikna olmuştu.

Marak ilgiyle yüzünü izliyordu. "Yüzünde gördüğüm bir gülümseme mi?"

Ona bakmak için döndü. Bu bir gülümseme miydi? Anlayamıyordu. Bütün bedeni bir anda uyuştı. Göğsündeki sertlik yumuşadı. Marak'ın odasına uyandığı ilk andan beri içinde dolaşan dehşet hissi gitmişti, hem de birden bire. Çok derin nefes alabildiğini ve ciğerlerini taze havayla doldurabildiğini hissedebiliyordu.

Evet, gülümsüyordu. Yüzündeki getirdiği değişim en az midesindeki uzun guruldama kadar şaşırtıcıydı.

Marak kahkaha attı. "Sanırım, leydi iştahını yeniden kazandı. Aslında, masalarda hala yemek parçaları var, katılmak isterseniz. Şarap karışımı öncesinde, elbette. Karışımı odada bıraktım. Duvarlardan atlamayı düşünüyorsanız, engel olmamak için."

Amie yeniden gülümsedi. "Karışımlarınız haşlanmış sümüklü böcek gibi kokuyor, iyi efendim. Ama onları mutlulukla içerim."

"Sen haşlanmış sümüklü böceğin tadını biliyor musun?"

"Amcamın masası oldukça kötü hazırlanırdı."

Marak yeniden kahkaha attı ve kolunu açtı. Amie bir süre kolunu seyredip sonra istekli bir şekilde eğilip gülümsedi. Parmaklarıyla Marak'ın bileğini tuttu, onun refakatinde merdivenden aşağı indi. Tedavicinin bakışları altında, boğazının izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde iğrenç karışımı içti. Sonra İnaya yeleşimini başından geçirirken sabırsızca debelendi. Oturup

saçlarını taradıktan sonra örgülememek kendisine tuhaf gelmişti. Ama Marak'a katılıp antreye çıkmak ve rüzgârlı merdivenlerden inmek onu mutlu ediyordu. Büyük salon önceki günkü gibi görünüyordu. Az sayıda kişi masalara oturmuştu. Salonun uzak ucunda pişen yemeklerden duman çıkıyordu. Kürsüde oturan kimse yoktu. Tamberlane dış avludan dönmemişti.

Marak, Amie'ye lordun kocaman sandalyesinin yanında bir yer gösterdi. Amie bir süre tereddüt etti. Başını sallayıp küçük masalardan bir tanesine geçti. Kürsüye çok yakın bir yere oturmamaya dikkat etmişti. Biraz uzakta bir sırada oturdu.

Bazı kişiler ona doğru baktı. Ama Marak yanına oturduğu için baktıklarını düşündü. Uşaklar, kale kâhyasına hemen tabaklarda yiyecek yetiştirdiler. Ekmek, peynir ve haşlanmış soğanın içine oturtulmuş av eti getirdiler. Amaranth herhangi bir seremoni beklemeden, yemeklere saldırdı. Eti ve peyniri elleriyle parçaladı. Marak sessizce yiyordu, eğlenerek Amie'nin nasıl yemek yediğine bakıyor, konuşarak ona müdahale etmiyordu.

"Omuzun gittikçe iyileşiyor gibi," dedi.

Önündeki tavuğun göğsüne üzgün üzgün baktı. Doğruydu, her saat gücünü daha da topluyordu. Kaslarında hala ona bir zamanlar yaralı olduğunu hatırlatan acı bir çekme vardı. Kocasını giderken gördüğü anda ise bütün acıları önemsizleşmişti. Tamberlane büyük salona girdiğinde bile dün çatıda ondan ayrıldığında hissettiklerini hatırlamadan yüzüne baktı ya da en azından ona daha rahatlamış bir şekilde bakabiliyordu.

Birkaç dakika girişte durdu. Bakışlarıyla geniş salonu süzdü. Amie yine onun varlığının sessiz otoritesine itaat ediyordu. Ona kim olduğu ve şanını nasıl aldığı söylenmeseydi bile onun bir ejder avcısı olduğunu, Aslan Yürekli Richard'ın sağ yanında savaşacak güçte bir adam olduğunu bilebilirdi.

Şimdi, ejderlerden fazlasını avlamaya çalışıyor gibi bakıyordu, çünkü yüzündeki ifade saçları kadar karaydı. Bakışları ilk olarak Marak'a takıldı. Sonra yanındaki sıraya ve sonunda Amie'ye.

Benim Ebedi Aşkı

Tamberlane'in merdivenleri indiği birkaç dakika boyunca donakaldı. Amie, Tamberlane'in ona doğru yürüdüğünü fark edince hemen doğrulup ayağa kalktı.

"Orada oturarak bana ve kendinize hakaret ediyorsunuz," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sence Marak?"

"Ben sadece onu takip ettim. Burayı seçerek mantıklı bir hareket yaptığımı düşünüyorum." dedi Marak kürsüye keskin bakışlar atarak.

Tamberlane bakışlarını takip etti. Mumlar, duvar mumlukları, uzun, demir şamdanlıklar en parlak ışığı kürsüye veriyordu. Kürsü aynı bir sunak gibi görünüyordu. Odanın geri kalan bölümleri görece daha karanlıktaydı. Oralarda oturanlar mutlaka kürsüye bakacaktır. Özellikle de masada kısa, bakırımsı saçları ve melek gibi bir yüzü olan bir çocuk duruyorsa. Her ne kadar Odo de Langois, Taniere Kalesi'nden gitmişse de karısı hakkında haber getirene yüz altın ödül vereceğini duyurmuştu.

Yüz altın, bir köylü ya da asker için on ömürlük servet demekti. Muhtemelen Ejder Avcısı'ndan ve büyücüden korkuları bile açgözlülüklerini söndürendiremezdi.

"Konuşmamız gereken önemli şeyler var," dedi Tamberlane. Gülümsemeye çalışıyordu. "Ama burada değil. Haklısınız, burada çok fazla kulak var. Hatta aynı anda da ayrılmamalıyız. Mutlaka bizi izleyenler olacaktır. Merak uyandırabiliriz."

Marak telaşsız şekilde elini sildi. "Amaranth'ı alıp odama gideceğim. Seni orada bekleyeceğiz."

Tamberlane başını salladı. Hemen kürsüsüne dönmek yerine, iki şövalyenin yanına geçip sohbetlerine katıldı.

Yeterince zaman geçtiğinde Marak, Amaranth'la birlikte büyük salondan çıktı. Kale odalarına açılan dar taş koridoru geçip karanlık odaya geldiler. Küçük bir mum yakıp diğer mumları yaktı. Bu sırada Amie kapıda bekledi. Marak bütün mumların üzerine uzun, cam tüpler yerleştirdi. Bu tüpler öyle bir şekilde boyanmıştı ki ışığı yumuşatıp geçiriyorlardı.

Amie, batı kulesine yerleştirildiğinden beri bu odaya gelmemişti. Etrafına baktı, raflardaki şişeler ve çömlekler dikkatini çekti. Meşe raflar bir simyacı edasıyla aydınlatılmıştı. Her yerde işlevlerini bilmediği nesneler vardı. Bir havan ile tokmağı tanıyabilmişti sadece. Gözlerini merakla odanın içinde gezdirirken, günler boyunca üzerinde acılar içinde yattığı masayı gördü. Şimdi üzerinde kitaplar, kâğıtlar, tüy kalemler ve mürekkep şişeleri vardı.

Biraz yaklaşıncı bir kâğıdın en tepesine Latince ile PRAXIS MAGICA yazılmış olduğunu gördü. Altına süslü bir çember çizilmişti. Çemberin dört yanında dışarıdaki dört sembolü işaret eden oklar vardı. Her bir sembolün yanında bir başkası vardı. Bütün hepsi bir halka ile çevrelenmişti. Bu halka üzerinde de semboller vardı. Çizimin altında Amaranth'ın anlayamadığı bir dilde bir şeyler yazıyordu. Latince dışında her dil olabilir. Her kelimenin ilk harfi, altın sarısı, kırmızı ve mavi renkleriyle parlatılmıştı.

Gözü metal bir parlıtıya ilişti. Bir parşömen sayfasını yana çekip madalyonu eline aldı. Önündeki tasvir, kâğıdın üzerindeki ile aynıydı. Marak yanına geldiğinde, madalyonu ışığa tutmuş, daha yakından inceliyordu.

“Köylüler basit insanlardır,” dedi. “Sihre inanmak istiyorlar, bu yüzden nazarlıklara, madalyonlara fevkalade anlamlar yüklüyorlar. En yakın göletten doldurulmuş ufak su şişelerinin bile İsa'nın safrasını içerdiğini iddia edebiliyorlar. Bu madalyon vahşi hayvanlara karşı her türlü korumayı sağlıyor. Ayrıca insanlara hayvanların gizli dilleri hakkında bilgi veriyor. Belirli sözler söylendiğinde hayvanı delirtip kaçırabiliyor. Tam etki gösterebilmesi için de kırmızı ipek bir kurdele ile boyundan asılması ve bununla birlikte giyilmesi gerekiyor.” Eğilip bir yüzük çıkardı. Bu yüzük, üzerine çift X desenleri kazınmış, düz ve kare bir yüzüktü. “Bunu köyün nalbandına yaptım. İri cüsseli ve güçlü bir adam olan nalbant, ormanda bir sincap ile karşılaştığında bile donuyor ve korkudan yüzü beyazlıyor.”

“İşte şu da var,” diye devam etti. Güzelce çizilmiş bir

Benim Ebedi Aşkım

tılsım tasvirine denk gelene kadar kalın ciltli kitabın sayfalarını çevirdi. “Bunun sağanak yağmur, şimşek, fırtına, rüzgâr ve daha fazlasını getirme gücü var. Ve bu...” Sayfaları rastgele çevirdi. Bir sayfada durdu. Uzun bir sekizgenin merkezindeki halkada bir tek boynuzlu at kafası, onun çevresinde de semboller ve mistik yazılar vardı. “A, evet... Bu, en suskun insanın bile dilini açtığını iddia ediyor. Elini tılsımın üzerine koyup tılsımı avuçlaması yetiyor.” Amaranth’ın elini tutup çizimin üzerine yerleştirdi. “Tabi, söylemesi gereken sözler de var, noctar diye başla.”

Marak bir beklentiyle ona baktı, “Noktar” diye fısıldamasını bekledi.

“Rathban...”

“Rathban...”

“Ve sunandam...”

Başını biraz sallayarak elini çekmeye çalıştı. Ama Marak hızlı davrandı. Amie bakışlarını, Marak’ınkilerle buluşturduğunda mumlardan bir tanesinin ışığı küçük parlak noktalar gibi gözlerinde yansıyor. Bu etki yüzünden, gözlerini ayıramıyordu.

“Sunandam” diye tekrar etti sessizce.

“Sunandam.”

Marak’ın gözlerinin yakıcı etkisinden mi yoksa hayal gücü yüzünden mi olduğunu anlayamadığı bir sıcaklık hissetti avucunda. Sıcaklık kollarına, göğsüne, hatta ensesine kadar yükseldi ve şaşkınlıkla dudaklarının açılmasına neden oldu.

Gülümsedi. Elini gevşetti. “Şimdi, etrafındaki en inatçı adam bile sana bütün düşüncelerini ve özlemlerini ifşa etmeye zorlanacak.”

“Ama bu sadece tılsımın çizimi, kendisi değil ki.”

Anormal şekilde ısınan Marak’ın eli, Amie’nin elini bıraktı. “Sihir olarak algılanılan şeylerin onda dokuzu, aslında ele değil, zihne dayanmaktadır.”

“Hissettiğim ve dokunduğum bir şeye inanmayı tercih ederim,” dedi ve yeniden gözlerine baktı. “Kayıp şeyleri bulmak

için herhangi bir büyüün var mı?”

“Bir şey mi kaybettin?”

Elini boynuna götürdü. “Onu nerede kaybettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Köydeyken üzerimde olduğunu hatırlıyorum, ama...”

Marak’ın gözlerinde farklı bir ışık belirdi. Elini başına dokundurdu. “Tabii ya, nasıl da düşünemedim.”

Uzun çalışma masasına gitti, küçük bir kutuyu açtı. Amie, elinde bir metal parıltısı gördü. Döndüğünde elinde yeni çıkarılmış gümüş gibi parıltıyan bir haç duruyordu. Onu Amie’ye verdi. Haçın köşeleri filigranla süslenmişti, haç kalın ve ağırdı. Kendisinin haçından çok daha ağırdı.

“Çok güzel bir haç, ama benim değil,” dedi.

Haçı Marak’a verdi. Marak kutudan bir haç daha çıkardı. “Seninkinde Plantagenetlerin nişanı var. Fillerin diyarına kadar gitsen de haça ilk bakışta kraliyet bağın açığa çıkar.

“Haç büyükbabama aitti. Doğduğunda babamın eline geçen tek şeydi, sonra da bana geçti. O yüzden benim için çok değerlidir.”

“Hayatın kadar değerli mi?”

“Evet.”

Marak ellerini Amie’ninkilerin üzerine getirdi. Üst kısmını yeniden kapattı. “O zaman bunu al, leydim, ne zaman ihtiyacın olursa ona bak. Ama dikkatli tak.”

Eskiden haçı üzerine takmış olduğu eskimiş derinin yerinde şimdi güzel metal bir zincir vardı. Zincir ve haç boynunda soğukluk hissetmesine neden oldu. Haç göğüsleri arasına indi, vücudun sıcaklığı metali hemen ısıttı.

“Bana çok nazik davrandınız. Sen ve Lord Tamberlane,” dedi, alt dudaklarını ısırarak.

“Hakkımızdaki dedikodulardaki gibi korkunç insanlar değiliz. Tabii, kışkırtılmadıkça. Birkaç söz söyleyeyim o zaman. Gazabımı alevlere kusayım ve...” Elini çabuk bir hareket-

Benim Ebedi Aşkım

le uzattı, tüp içindeki mumlardan birine götürdü. Mum hemen söndü, geriye gri bir duman bıraktı.

Amie, Tamberlane'in içeri girdiğini gördü. Koşup ona sarıldı. Tamberlane onu kollarıyla yakaladı. Bu Amie'yi şaşırttı. Kollarından sıyrılıp yanında durdu.

Gözleri kavuştu, bir süre öyle kaldılar. Dün ay ışığı altındaki dokunuşu hatırlatacak kadar uzun bir süre.

"Venedikli'nin hilelerine kulak asma. Korku ve saygını göster, böylece onu cesaretlendirirsin," diye mırıldandı Tamberlane.

"Hile mi? Kalbimi kırıyorsunuz." diye itiraz etti Marak.

"Kalın bir sopadan başka bir şey, kalbini kırmaz, eski dostum."

Marak, önemsiz bir şey söylüyormuş gibi elini kaldırdı. "Bizimle konuşmak istediğin önemli şeyler olduğunu söylemiştin?"

Tamberlane, Amie'ye baktı. "Sizinle aynı fikirdeyim, leydim. Kocanız kolay kolay sizi aramaktan vazgeçmeyecek. O gün köyde olduğuna ikna olmuş, hala hayatta olduğundan emin ve seni kendi elleriyle öldürme zevki için yakalamakta kararlı."

Bu doğrudan sözlerden sonra Amaranth'ın yüzü soldu. İlk yorum yapan Marak oldu.

"Ciaran, daha yumuşak sözler kullanabilirsin."

"Niye? Onu nezaketle geri götürmek için aramadığını biliyor."

"Yine de..."

"Hayır," dedi Amie. "Lord Tamberlane, beni doğru olduğunu bildiğim şeylerden başka bir şey söylemedi."

Tamberlane, başını sallayıp, Amie'nin bu çıkışını takdir etti. "Gitmek üzere olduğun tapınağın adı neydi?"

"Magdalalı Meryem'in Kutsal Kız Kardeşleri"

"Keşiş Guilford'un oranın en güvenli yer olduğunu dü-

şünmesinin nedenini bana tekrar anlat.”

Amie ellerini birleştirdi. “Başrahibe onun kız kardeşi, öz kız kardeşi. Hiç kimsenin onun Tanrıya sadakatini ve tapınağa bağlılığını çiğneyemeyeceğini söylüyordu. Prens vekilinin bile onun üstünde gücü yoktu, çünkü ciddi şekilde Kral Richard’a bağlıydı. Kimi zaman kendisini incitse de bir dedikodu olduğu söylene de başrahibenin bedeni ve ruhuyla kralın piskoposu Hubert Walter’e sadık kalmak için yemin ettiğini de söyledi. Onu o kadar seviyormuş ki başkasıyla evleneceğine rahibe olmaya karar vermiş.

“Dahası, tapınak Kanal’ın hemen yanında. Böylece gerekirse Brittany’e kaçabilirim.”

“Hala oraya gitmek istiyor musun?”

Amaranth, Belmane Kalesi’ni terk ettiğinden beri ilk kez tereddüt etti. Birden kalan ömrünü bir manastırın taş duvarlar arasında geçirmek fikri, pek hoş gelmedi. Oysa bir ay öncesinde daha mükemmel bir sığınak düşünemiyordu. Şimdi onu neyin tereddüt ettirdiğini söyleyemiyor, düşünemiyordu. Yine de parmaklarını sıkıp başını salladı.

“Elimde başka seçenek yok.”

Tamberlane, başını sallamadan önce, uzun bir süre Amie’nin dudaklarına baktı. “O zaman seni oraya götürmeliyim. Oraya seni kendim götüreceğim.” Marak’a baktı. “Elinde güvenli bir yolculuk için büyü ya da tılsım varsa, elini çabuk tutsan iyi olur. Çünkü bugün ay çıkmadan önce yola çıkacağız. Odo de Langois, kapıları kontrol etmesi için birilerini bırakmış olmalı. O yüzden yeraltından ilerleyeceğiz. Hazırlan,” dedi Amie’ye. “Sadece rahat taşıyabileceğin şeyler getir. Roland’a en iyi ormancılarımızdan dört tanesini, bize refakat etmeleri için seçmesini söyledim. Avcı ve iz sürücü olarak yetenekleri, İngiltere ormanlarından geçerken bize nazarlık ve tılsımlardan daha faydalı olacaktır.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Amaranth uzun saatler boyunca gece olmasını bekledi. Odanın içinde bir sağa bir sola yürüdü durdu. Kapının yanına her gelişinde, durup dışarıyı dinliyor, antreye doğru gelen ayak seslerini duymayı umuyordu. Pencerenin yanına her gelişinde, durup rüzgârı dinliyordu. Şöminenin önüne geldiğindeyse közlere bakıyor, bir odun daha atıp atmamak arasında gidip geliyordu.

Üç saatten fazla süredir tek başınaydı. Murnun üzerindeki çizgilere bakılırsa dördüncü saatini de doldurmak üzereydi. Tamberlane ay çıkmadan önce ayrılacaklarını söylemişti, ama tam olarak ne zaman çıkacakları belli değildi. Uyumasını da söylemişti, ama bu imkânsızdı. Marak ona bir şarap karışımı göndermişti. Ama bir yudum alıp gerisini dökmüştü. Midesi, sümüklü böcek tadını kaldıramayacak kadar bozulmuştu zaten.

Bir an, biraz da tereddütle yatağın önünde dizlerini bük-tü, ellerini çenesinin altında birleştirdi. Tanrının söz dinleme-yen ve cinayete kalkışan kadınları dinleyip dinlemediğinden e-min değildi. Ama denemekte bir zarar görmedi. On sekiz yıldır alışkanlıkla söylediği dualar, şimdi boğazında düğümleniyorlar-dı. Ezbere bildiği sözler, cümleler... Gümüş haçı ellerinin arasın-da sıkıkça sıkıyordu.

Teselli bulma çabası işe yaramadı. Odayı bir kez daha dolaşmaya başlayınca, bu kez kapının önünde durmadı. Dışarı çıkıp antrede durdu, kalbi küt küt atıyordu. Merdivenler karanlık içindeydi. Sadece zayıf bir ışık, sarmal merdivene açılan ilk basamakları aydınlatıyordu. Bu ışık, merdivenlere yönelmesini

sağlamak için yeterliydi. Aceleyle aşağı indi. Burada da koridor boyunca duvara asılı meşalelerin rehberliğinde ilerledi.

Koridorun sonuna yumuşak adımlarla geldi. Taştan köşeye dikkatli gözlerle baktı. Büyük salon her zamankinden iç karartıcı görünüyordu. Kürsü çevresindeki mumlar yanmıyor, hiç kimse yemek yemiyor ya da bir şey içmiyordu.

Amie dudaklarını ısırды. Bütün odayı görene kadar ilerledi. Ateşin önünde battaniyeye sarılmış yatan adamlar vardı. Köpekler hala uyanıktı. Et kırıntılarını ve masaların altında buldukları kemikleri eşeliyorlardı. Horlamalar ve köpek hırıltıları dışında her şey sessizdi.

Amaranth sırtını soğuk duvara dayayarak, köşedeki sütunlara daha da yaklaştı. Gözlerini sonuna kadar açmıştı. Geniş odanın her köşesine bir kıpırtı görebilmek için bakıyordu. Yavaş ve sessiz adımlarla kürsünün yanından, uzaktaki merdivenlere geçti. Neden bilmiyordu ama Marak'ın kuledeki odasında olduğunu düşünüyordu. Bildiği tek şey biraz daha bekleyemeyeceğiydi.

En yoğun gölgelerin içinden geçerek, büyük salon boyunca ilerledi. Başını eğmiş, yerde yatan vücutlara değmemeğe çalışıyordu. Tam o sırada nöbetçilerden bir tanesine çarptı.

“Tanrı aşkına, çocuk, ayağını nereye koyduğuna dikkat etsene!”

Amaranth özür dilemeye çalıştı, fakat sözleri korkudan soldu. Odo de Langois'in adamlarından birinin yüzünü seçebilmesine yetecek kadar şömine ve meşale ateşi vardı. Kocasının arkasında adam bırakacağı belliydi. Ama onlardan biriyle karşı karşıya gelmenin şoku nutkunun tutulmasına, hiçbir şey söyleyemedi bakakalmasına neden olmuştu.

“Tamam, şimdi git buradan,” diye homurdandı aceleyle.

“Botumun tadına bakmak istemiyorsan, git buradan.”

Yüksek sesle geçirdi. Amie'nin yüzüne bira kokulu sıcak buhar gönderdi. Adamın sarhoş olduğunu görünce rahatladı. Odo'nun adamları genellikle sarhoş olurlardı. Arkasındaki ışık

Benim Ebedi Aşkı

yüzünü karanlıkta bırakmış ve tanınmasını engellemişti. Amie birkaç özür daha fısıldayıp başını eğdi, çabucak yanlarından uzaklaştı. Kalbi hala küt küt atıyordu. Her an onu tanıyacaklarını ve peşinden koşmaya başlayacaklarını düşünüyordu.

Neyse ki duyduğu tek ses, kulaklarına hücum eden kanın sesiydi. Çünkü Marak'ın kulesine açılan koridora doğru aceleyle ilerlemişti. En karanlık yerlere ulaştığında dönüp arkasına baktı. Ancak nöbetçi şöminenin yanına gitmiş, ateşe yakın olabilmek için uyuyan iki kişi arasında yer açmaya çalışıyordu.

Amaranth bir süre duvara dayandı. Adam sarhoştı. Karanlık yoğundu. Uzanıp saçlarını parmaklarında gezdirdi. Işık olsa bile onu tanıyamayacağını düşündü. Marak'a bunu söylemesi gerekiyordu. Böylece onlar dışarı çıkarken, adam kalenin içinde gözetim altında tutulabilir, böylece rahatça çıkabilirlerdi.

Duvarın yanından ayrılıp tamamen karanlık olan koridora aceleyle geçti. Işıklarını yansıtacak meşaleler yoktu. Zaten olmasını da beklemiyordu. Yolunu el yordamıyla buldu. Merdivenlere geldi. Bir elini taş duvarda tutarak yukarı çıktı. En yukarda, kapıyı bulabilmek için yine elinden yardım aldı. Sonunda soğuk demir kolu çevirip açtı.

Karanlığın boğuculuğu içinde kapıyı çalmak aklına Bile gelmemişti. Kapıyı ardına kadar açtı. Menteşeler iyi yağlandıklarından kolayca açıldılar. Odada gürültüler duyduğunda tam olarak odanın içine girmişti ve kapıyı kapatmak üzereydi.

Odada iki zayıf mum ışığı yanıyordu. Mumların ışığı Marak'ın bulunduğu köşeye güç bela ulaşıyordu. Marak masasının başında karanlıkta oturuyordu. Oturmuş olduğunu, kollarını düzelttiğini ve başını eğmiş olduğunu gördü. Beline bir şey sarılmıştı. Biraz zaman geçmişti ki bunların iki bacak olduğunu gördü. Marak vücudunu bu bacaklara doğru ileri geri itiyordu. Duyduğu bu sesler zevk iniltileriydi. İki el Marak'ı kalçalarından kavramıştı ve onu daha yakına çekmek istermişçesine sıkıyordu.

Dakikalar gibi görünen sonraki saniyelerde Amie şaşkınlıktan dilini yutmuştu. Kapıyı kapatmak üzereydi, ama şimdi

yerinde donakalmıştı. Fark edilmekten korktuğu için hareket edemiyordu. En azından yüzünü çevirmesi gerektiğini biliyordu. Ama çeviremiyor. Bakışları iki âşıkta takılı kalmıştı. Kadının zevkten kıvrınması, debelenmesi, inlemesi, Amaranth'ın tüyle-
rinin diken diken olmasına neden oluyordu.

Lord Eglund'un onun bacaklarının arasına girdiği zaman-
lar boyunca Amie hiçbir zaman onun aldığı hazı paylaşmamıştı. Cinsel ilişkiden büyük zevk alan kadınlar olduğunu biliyordu, fakat onun tecrübelerinde zevk çılgınlıkları koparanlar hep erkekler olmuştu.

Son bir inilti daha doyd, kulaklarının kızardığını hissetti. Yakalanmadan çıkabilmek için geriye doğru bir adım attı. Ama ne yeterince hızlıydı, ne yeterince sessiz. Taşa sürtünen derinin sesini duyan Marak başını kaldırdı, etrafına baktı.

Amie'nin tahmin edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde masadan kalktı, ona doğru geldi. Amie birden boğazında hançerin soğukluğunu hissetti. Marak elinde hançerle onu duvara yapıştırmıştı.

Bir saniye sonra, Marak bir lanet okuduktan sonra onu tanıdı. "Amaranth? Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?"

Amaranth yutkunmaya çalıştı. Ama boğazındaki hançerin soğuk çeliği buna izin vermedi. Marak bir lanet daha okuyup hançeri çekti ve kapıya sapladı.

"Şimdi. Cevap ver."

"Artık tek başıma durmaya tahammül edemiyordum. Lord Tamberlane odada kalmamı emretmişti..."

"Haklı. Kalenin içinde yalnız başına dolaşmamalısın."

Amie o nöbetçiyi düşündü. Yüzü daha da solgunlaştı.

"Ne?" dedi Marak. "Ne oldu?"

"Salonda. Nöbetçilerden biriyle karşılaştım. Odo'nun adamlarından biri. Onu tanıdım. Gözünün üstündeki yaradan... Şurasında," dedi, bir parmağını alnına götürdü. "Yara yüzünden bir gözü sürekli olarak yarı kapalı kalıyor."

Benim Ebedi Aşkım

Amie şu an karşısında durabiliyorsa soracağı soru anlamsız olacaktı. Yine de sordu. “Peki, seni tanıdı mı?”

Amie başını iki yana salladı. “Sarhoştı. Beni bir kenara itti. Ateşin yanında kendine bir yatak aramaya koyuldu.”

“Gözünün üstünde yarası olan bir adam,” diye fısıldadı Marak, başını sallayarak. “Onu sabah bulur, gölün soğuk sularıyla tanıştıırırız. Onu aklından çıkar, küçüğüm. Şimdi önündekilere odaklan.”

Sözlerinden ve içindeki imalı emirden sonra Marak geriye doğru bilinçli bir adım attı. İki mumun zayıf ışığı vücudunu mermer gibi parıltıyordu. Kollarının ve göğsünün kasları, karnının ve kalçalarının gerginliği bu zayıf ışığın altında belirleşmişti.

Başka bir yumuşak ses Marak ve Amie’nin arkadaki karanlığa bakmasına neden oldu. İnaya, ipek elbisesiyle çıplaklığını kapamaya çalışıyordu.

Marak bir süre Amie’nin yüzünü inceledi. Sonra döndü ve elini İnaya’ya uzattı. Küçük bir tereddütten sonra Saracen kadını ona doğru geldi, parmaklarını Marak’ın parmaklarına doladı. Marak’ın koruyucu kolları arasına girdi.

“Uzun süre onun güzelliğine direnmeye çalıştım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ama kalp genellikle akli dinlemez, değil mi?”

Ama Marak’ı yargılamak ya da eleştirmek Amie’ye düşmezdi. O kadar utanmıştı ki Lord Tamberlane’i böyle çıplak görse o kadar utanmazdı.

Birden bu görüntü şaşırtıcı şekilde gözlerinin önüne geldi. Tam bir dakika boyunca bir şey diyemedi. Bu sırada Marak elbisesini getirip giydi.

Biraz heyecanlı bir sesle, “Gerçekten, içeri böyle izinsiz girmek istemezdim, lordum. Özür...”

Marak elini kaldırıp Amie’nin ömrünü havada bıraktı.

“Doğrusu, leydim, bizi Tamberlane’in gazabından kur-

tardın. Çünkü bir saat önce seni odadan almamız gerekiyordu. Şüphesiz birkaç dakika sonra kendisi de kapıda belirecekti. Bi-zi hazır ve onu bekler vaziyette görmeyi bekleyecekti. Neyse, sana yeni elbiseler temin ettik. Bir silahtar kılığına girmenin tapınağa ulaşana kadar güvenle yolculuk yapmanı sağlayacağını düşündük. İtirazın var mı?”

Amie başını iki yana salladı. “Hayır, yok.”

“İyi. İnaya giyinmene yardım edecek. Ben de sizi dışarıda bekleyeceğim,” dedi ve kapıya yöneldi.

Aklına bir şey gelmiş gibi birden durdu. Geri dönüp İnaya’nın yanına geldi. Bir elini İnaya’nın yanağına uzattı. Başını kaldırıp gözlerine baktı. Sonra onu dudaklarından öptü.

“Sana olan arzum, tutsak sevgililerin gözyaşları kadar saftır ve her zaman öyle olacak.”

Küçük, esmer Saracen gözlerini kısa bir süre kapayıp gülümsedi. Marak onu bir daha öptü. Sonra dışarı çıktı, kapıyı arkasından örttü.

Gözleri mahzun İnaya, çıplak ayaklarıyla yavaşça yürüdü. Odanın karanlık köşelerinden birinden bir elbise bohçası getirdi. Amie’yi yanına çağırdı. Bohçanın içinde yün çorap, üzerinde noktalar ve gözcükler olan bir kuşak, yeleşin altına ve üstüne giyilen giysiler, deri bir yelek, yanakları kaplayıp çeneye kadar inen kenarları olan bir Frigya başlığı vardı.

Marak’ın seyis yamağından ödünç aldığı geniş tozluklar ve gömlek dışında Amie daha önce hiç erkek giysisi giymemişti. İnaya giyinmesine yardım ederken Amie bazen kaşlarını çatıyordu. İnaya kuşağı çorapların hemen üstünden doladı. Amie yünün bacaklarını sıkı sardığını hissetti. Bunların üzerine, ayak bileğinden dizine kadar bacak bandajlarını sardı, çünkü bir şövalyenin, bu ünlü Ejder Avcısı’nın yanındaki bir şövalye bile olsa, uzun botlar giymesi pek yaygın bir şey değildi.

Bütün bunların üzerinde, en şiddetli yağmurlardan ve nemden korunabilmek için sıkıca örülmüş, gri renkli sade bir

Benim Ebedi Aşkım

cüppe vardı.

İşini bitirdiğinde, kapı yeniden açıldı. Marak içeri girdi. Amie'ye bakarken başını onaylayarak salladı. Sonra kapının yanındaki askıdan ağır cüppesini çıkardı.

“Çıkalım mı?”

Amie karanlık antreye ilerlerken onu takip etti, merdivenden inerken tek görebildiği omuzlarının siluetleriydi. Merdivenlerin sonunda, sağa dönüp büyük salona girmek yerine, sola döndüler. Marak ikisine küçük birer mum yakmak için durdu. Taş duvardaki küçük bir boşluğa elini koydu. Uzun, ince parmaklarıyla duvarı yokladı, sonra bloklardan birini itti. Bu sırada bir gıcırıtı duyuldu. Bir kişinin zar zor girebileceği uzunlukta ve genişlikte bir oyuk açıldı. Elinde tuttuğu ışık, kapıyı aydınlattı. Bir geçit olduğu görüldü. Amie karnında bir zayıflık hissederek korkuyla kapıdan girdi.

İnaya da girdikten sonra Marak, ağırlığını taşlara vererek taşı eski yerine getirdi. Amie elindeki mumu havaya kaldırmış, uzun ve dar yola bakıyordu. Geçit havasız ve sessiz duruyordu. Öyle ki nefes alış verişleri ve kalp atışlarından başka bir şey duyulmuyordu. Taş duvarlar onları ezmek ister gibi duruyorlardı. Başlangıçta toz zerrelere gibi görünen şeylerin, daha sonra örümcek ağları oldukları anlaşıldı. Boşluğu neredeyse tamamen sarmışlardı.

Marak yeniden başa geçti. Kulenin kıvrımını takip etti. Karanlığın içine girip daha koyu karanlıkları geride bıraktı. Adımları uzun ve kendinden emindi. Amie ona yakın duruyordu, eliyle mumların sönmesini engellemeye çalışıyordu. Dar ve karanlık yerleri sevmezdi. Şimdi bir çığlık atsa taş duvarların arasından nereye kadar duyulacağını merak ediyordu. Tuzağa düşmüşlük, mezara gömülmüşlük hisleri zihninde dalgalanıyordu. Ayaklarını tozun içinde sürüyüp ilerlemeye çalışıyordu.

Bütün kulenin çevresini dolaşacak kadar çok yürüdüler. Bir yerde Marak durup dikkatli olmalarını söyledi. Önlerinde kasvetli karanlığın içinde aşağıya inip kaybolan dik merdivenler

Marsha Canham

vardı. Amie'nin boynunu bir şey gıdıkladı. Elini korku ve telaşla boynuna getirdi. Bunun bir örümcek ağı parçası olduğunu fark etti.

“Buraya gel,” dedi Marak. “Bana yakın dur, bastığın yere dikkat et, çünkü bloklar hiç sağlam değiller.”

Fısıltı güç bela Amie'nin kulağına ulaştı. Amie başını salladı. Mumu başının üstünde tutarak yontulmuş duvarları ve aşağıya inen sarmal merdivenleri ayırt edebiliyordu. Hava git-tikçe soğudu, nemlendi. Taş ve hafriyat kokusu ağır basmaya başladı. Duvarlarda su damlaları vardı ve gürültüyle yere düşüyorlardı.

Marak'ın omuzları önünde, İnaya'nın adımları arkasında olmasaydı, Amie hiç düşünmeden geldiği yönden geri kaçırdı. Yine de geldiği yolu bulmak o kadar kolay olmazdı.

Geçit sağa doğru kıvrıldı ve birden genişledi. Hava o kadar soğuktu ki Amie'nin üzerinde kalın giysiler olmasına rağmen kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kaleden çıkmış olmalıydılar. Tünel benzeri bir geçitte ilerliyorlardı. Ayaklarının altında toprak, duvarda ve tavanda oyulmuş kayalar vardı. Marak'ın adımları hızlandı. Sanki o da Amaranth gibi geçitten hemen çıkmak istiyordu.

“Adanın, hatta göl yatağının, tepelerin altı yer altı geçitleri ve mağaralarla dolu,” diye açıkladı Marak. “Taniere'nin ilk sahibi, kalenin temelleri atılırken bunları fark etmiş olmalı. Bir kuşatma durumunda savunma, insanları tahliye etme ve yiyecek giriş çıkışı için bunları akıllıca değerlendirmiş. Bunlardan...” dedi. Yolu üçe ayrıldığı bir kavşağa gelmişlerdi. Mumu havaya kaldırdı. “...düzinelerce var. Her biri farklı geçitlere açılıyor. Yolu bilmeyen biri günlerce çıkış yolunu bulamadan burada dolanabilir.”

Bu sözler Amie'yi rahatlatmaya yetmedi. Elindeki mumun sönmesiyle de korkusu arttı. Duvardaki geniş bir deliğin yanından geçerken İnaya durup Amie'nin mumunu yeniden yaktı. İki mumun ateşi büyük bir parlaklık yarattı. Bu sırada onlara ba-

Benim Ebedi Aşkım

kan iki çift kırmızı göz gördüler. Amie çılgık attı. Geriye kaçtı. İnaya kendi dilinde bir şeyler söyledi. Tünelin uzak duvarına doğru kaçtı.

Marak koşarak yanlarına geldi. Elbisesinin içinden bir kılıç çıkardı. Ancak mumunu deliğin ağzına çevirdiğinde, bir lanet okuyup kılıcını geri indirdi.

Tamberlane'in iki kurt köpeği Maude ve Hugo, tünelin içine doğru kaçtılar. Arkalarında korkudan titreyen iki kadın ve lanet okuyan bir kâhya bıraktılar.

"Kurt köpekleri, efendileri kadar acımasızlar," Döndü ve önündeki karanlığa büyük adımlar atmaya başladı. Mumlarını başlarının yanına kaldıran kadınlar, koşar adım ona yetişmeye çalıştılar.

Biraz ilerledikten sonra ve tam Amie gökyüzünü yeniden görebilmek için dua ederken önlerinde zayıf bir ışık gördüler. Onlar ilerledikçe ışık daha da büyüdü. Sonunda duvarlarını zifte batırılmış meşalelerin aydınlatığı kayanın içine oyulmuş doğal bir odanın içine girdiler. Odada, üzerlerinde zırhları, ellerinde kılıçlarıyla Tamberlane ve iki şövalye bekliyordu. Mevcut tek silahtar Roland'tı. Yanında da sabırla bekleyen dört ormancı vardı. Ormancıların üzerinde avcı yeşili tozluklar, kıyafetler, kahverengi deriden yelekler vardı. Her biri bir omuzlarında içi okla dolu kılıflar, diğer omuzlarında da uzun yaylar taşıyorlardı. Köpekler de dillerini çıkarmış orada duruyordu. Asıl şaşırtıcı olansa oraya dizilmiş olan bir düzine attı. Yuvarlak gözleri ve her sesi duymaya çalışıyormuş gibi hareket eden kulakları ile orada duruyorlardı.

"Nasıl gelebilmiş bunlar buraya?"

Marak, Amie'nin atlara bakışlarını izledi.

"Ahırdaki tahta zemini hatırlıyor musun?"

Amie yavaşça başını salladı. Tahtaların üstü samanla kaplanmıştı. O gün bunu tuhaf bulmuştu. Su tahtaların arasından dökülüp damlama sesleri çıkarınca döşemenin altının boş olduğunu fark etmişti.

Tamberlane seslerini duyunca o yöne döndü. Marak'a

Marsha Canham

bir şey söylemek için ağzını açtı. Muhtemelen kaşlarını çatıp onu azarlayacaktı. Ama gözleri Amie'ye kaydı. Frigya başlığı altındaki başı tanımıştı. Her ayrıntısını inceledi. Alnına düşen püskülleri, göğüslerinin şeklini gizleyen gömlek ve yelek yığınlarını, bacaklarındaki sıkı çorapları ve baldırlarının narinliğini gizlemeyi başaramayan bandajları... Bakışları ayaklarına kadar inince, yeniden yukarı doğru çıkmaya başladı. Tamberlane, Amie'ye baktıkça, Amie belinde dolaşan bir sıcaklık hissediyordu.

“Bu, işe yaracak,” dedi, başıyla onaylayarak. “Size bakmaları için kaleye adam göndermek üzereydik. Bu kapalı yeryüzünden atlar huysuzlandı.”

Amie atların tam olarak nasıl hissettiğini anladığını söyleyecekti ki sözler boğazında dizildi. Belinde sıcaklık terden sıırılsıklam oldu. Bacakları birbirine dolandı.

“O zaman yola çıksanız, iyi olacak,” dedi Marak. Cebinden kumaş torbalar çıkarıp Amie'ye verdi. “En uygun otları ve kocakarı ilaçlarını bu torbalara doldurdum, böylece her sabah o çok sevdiğin karışımlardan yapabilirsin. Ayrıca, omzundaki yara dayanılmaz bir hal alırsa birkaç damla alman için bir aumosniere şişesi de var. Birkaç damladan fazla alma. Yoksa çok çok derin bir uykuya dalarsın.”

“Bizimle gelmiyor musun?” Onlarla gelmeyeceğini hiç düşünmemişti.

“Ben seyahate pek çıkamıyorum. Hatta üzgünüm ki, bazı durumlarda yolculuk benim için bir tehlikeye bile dönüşebiliyor.”

Amie söyleyecek söz bulamıyordu. “Size yaptığınız her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, efendim.”

Daha fazlasını söyleyemeden, Marak elini uzattı. “Bir gülümseyişin yeterli bir teşekkürdür, küçüğüm. Ve...” Eğilip sessini alçalttı. “Tapınağa ulaştığında başrahibenin kulağına birkaç tane hoş söz iletmen, belki de. Çünkü duyduğuma göre en tatlı Fransız şarapları o kıyılarda, kaçakçıların mallarını boşalttıkları yerlerde bulunuyormuş.”

Benim Ebedi Aşkım

“İnanıyorum ki emin ellerde olacaksın. Lord Tamberlane’in yanında gördüğün iki şövalye, Jaffa’da onunla beraber yürüyorlardı. Taniere’de onu ilk bulan ve onun hizmetinde olduklarını ilk söyleyenler de onlar olmuştu. Sana yaklaşmak isteyen birinin önce onların cesedini çiğnemesi gerekiyor. Lord Boethius ile Lord Geoffrey de Ville’nin bugüne kadar herhangi bir dövüşte ya da savaşta yenilmedikleri göz önünde bulundurulursa, bu ihtimalin gerçekleşmesinin çok düşük olduğunu düşünüyorum. Dört okçu kralın ormanındaki en iyi haydutlardan seçildi. Her biri Prens John’un vergi tahsildarlarını, iki yüz adım uzaktan gözlerinin ortasından vurma kabiliyetine sahipler.”

Arkada birisi boğazını temizleyince Marak başını kaldırdı. “A, evet, Roland’ı da unutmamak gerek. Şövalyeliğe adım atabilmek için şövalyeliğe yaraşır bir işi tamamlaması gerektiğinden, seni Magdalalı Meryem’in Kız Kardeşleri tapınağında, başrahibenin ellerine güvenle ulaştırması görevi kendisine verildi. Görev kutsal ve bağlayıcı. Görevi tamamlayamazsa asla şövalye olamayacak.”

Roland öne bir adım attı ve saygıyla eğildi. “Bu andan itibaren rahatlığınız ve güvenliğiniz en önemli kaygım, leydim. Bu amaçla, sormak isterim. Ata binebiliyor musunuz?”

Amie bu şartlar altında soruyu biraz saçma buldu. Silahların bakışlarının şövalyeler ile ormancıların büyük atlarının yanında duran ve titreyen dört tane küçük binek atına gittiğini gördü. İki tanesi, erzakı götürecek olan yük atıydı. Diğer iki tane sine de bir kadının rahatına göre semer vurulmamıştı. Bir silahtar kılığında olduğu için bunlardan birine binmesi bekleniyordu. Bugüne kadar yaptığı bütün yolculuklardan daha uzun bir yolculukta, ağırlara ve rahatsızlıklara dayanabilmesi umuluyordu. Yağmur yağması durumunda üstü kapalı bir oturağı ya da sırtı ağırdığında dinlenebilmesi için sürekli molalar olmayacaktı. Dahası, başka yolcuların dikkatlerini çekmemeleri için üzerine düşen görevleri yapması ve açık arazide uyuması, beklenecekti.

“Evet, binebiliyorum,” diye ona güvence verdi. “Hatta ok da atabilirim. Tavşan avlayıp derisini yüzebilirim. Ama sen,

Marsha Canham

Roland, bana leydim ve hatta Amaranth diye hitap etmemelisin. Bana sesleneceğin zaman, ‘delikanlı’ ya da ‘sen oradaki’ diye seslenmelisin. Ben de sana cevap veririm.”

Roland sırttı. “Size ‘leydim’den başka bir isimle hitap edebileceğimden şüpheliyim, ama yol boyunca uygun bir lakap üzerinde anlaşabiliriz sanırım.”

“Sersem’den başka herhangi bir lakap olabilir,” dedi Amie hafif gülümseyerek. “Çünkü şimdiden kendimi bir sersem gibi hissediyorum.”

“Hayır, öyle değilsiniz, leydim. Bence cesur ve mert birisiniz. İçinde bulunduğunuz durum, bir şövalyenin yardımını gerektiriyor. Bu yüzden, son nefesimi verene kadar kılıcımı size adıyorum.”

Bütün konuşma boyunca sessizdiler. Ama Roland’ın son sözlerinden sonra, Amie’ye Tamberlane, söylenenleri duymak için başını biraz çevirmiş gibi geldi. Ancak Tamberlane, Amie’nin fark ettiğini anlayınca, başını hemen geri çevirdi. Hiç gecikmeden, adamlarına ellerine meşale alıp hayvanları oyuk tünelere doğru götürmeleri emrini verdi. Şövalyeler önden gitti. En önde Ejder Avcısı vardı. İki ormancı arkalarından geliyordu. Roland da bir elinde meşalesi ile onları takip ediyordu. Onun arkasında Amaranth, en arkada da iki ormancı vardı.

Amaranth, geçitlerin içinde kaybolmadan önce Marak’ı son görüşünde, Marak bir koluyla İnaya’yı omzundan sarmıştı, diğer kolunu da sallayarak onlara veda ediyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Tanyeri ağarmaktayken şövalye ve ormancılar grubu Taniere Kalesi'nin kilometrelerce uzağındaydılar. Tünel onları el yapımı hendeğin ve köyün altından ormanın kalbinin derinliklerine götürmüştü. Ulaştıkları yer, nehrin keskin ve dik kayaların üzerinden aktığı bir yerdi. Şelalenin hemen altında, su duvarının arkasına çıkmışlardı.

Amaranth çok şaşırmıştı. Küf kokulu, bir sağa bir sola kıvrılan tüneller boyunca yapılan yolculuk bazen korkutucu, bazen de ürpertici olmuştu. Şimdi de tünel, bir şelalenin altında bitiyordu. Meşalelerin, çağıldayan suyu düşürdükleri parıltı olağanüstüydü.

Açığa çıktıklarında Tamberlane meşalelerin söndürülmesini emretti. Gökyüzünde parlak bir dolunay vardı. Ayın mavimsi parlak ışıkları ağaç tepelerinin arasından geçerek ormanın zeminini okşuyorlardı. Meşe ve dişbudak ağaçları arasında yollarını bulabilecekleri kadar aydınlıktı. Görebildikleri yerlerde atlara biniyor, göremediklerindeyse atlardan inip yürüyorlardı. Ormancılar bazen önlerinden gidip yolu bulmaya çalışıyorlardı. Onlar gibi kanun kaçaklarının kendilerine göre yöntemleri vardı. Onlar bir ağaçtan zıplamadan ya da birden patikada karşlarına çıkmadan grubun geri kalanında kimse onları görmüyor ya da duymuyordu.

İlk birkaç saat boyunca Amaranth'ın heyecanı onu canlı tutmuştu. Ancak daha sonra, uzun ve kaygılı geçirilen bir gün, volta atarak geçirilen bir akşam, geçitler boyunca yapılan zor yü-

Marsha Canham

rüyüş üzerine çökmeye başladı. Omuzları düşmeye, bacakları acımaya başlamıştı. Amie ay yok olup yerini tanyeri göğüne bırakmadan uzun süre önce at binmekten yorulmuştu. Roland düzenli olarak ona nasıl olduğunu sorsa da Amie sürekli bir gülümseme ve baş sallamayla karşılık veriyordu. Oysa bacak araları çok ağrıyordu, omuzları da zonkluyordu. Durmadan semere bağlamış olduğu küçük keselere bakıyordu. Marak'ın sıvısından bir damlayı maşrapasına nasıl ihtiyatla damlatabileceğini düşündü. Ama zayıflık belirtileri gösteremezdi, göstermemeliydi. Bütün bu insanlar onu güvenle tapınağa götürebilmek için hayatlarını ortaya koymuştu.

Neyse ki gün ışıdığında Tamberlane küçük bölüğü durdurdu. Amaranth dikkatle atından indi. Ne kadar yorgun ve acı içinde olduğunu belli etmek istemiyordu. Roland ona peynir, ekmek ve kurumuş balık uzattığında ona gülümsemeye çalıştı. Yemek ve yanında içilen bira kendini biraz toplamasına yardım etti. Öğle saatinde ikinci mola verilene kadar atının üzerinde kalabilmeyi başardı. Bu sefer maşrapasına Marak'ın sıvısından tek bir damla damlatmayı başarmıştı. Bu da sırtındaki ve bacaklarındaki krampı uzun öğleden sonrası boyunca rahatlattı.

Havanın açıklığı uzun sürmedi. Öğleden sonrasında bulutlar gelmeye ve gökyüzünü kaplamaya başladılar. Gökyüzü kasvetli bir griye dönüştü. Ağaçlar o kadar sıkıydı ki yağmur çiselemeye başladığında yapraklar yağmur damlalarına tampon oluşturdular. Düşen damlalar yapraklara çarpıp önce ikiye yarıyor, sonra yeniden çarpıp daha küçük parçalara ayrılıyorlardı. Ormandan çıktıklarında yağmur bitmiş, yerini yoğun bir sis almıştı. Aydınlık esrarengiz bir şekle bürünmüş, eğrelti otlarından halıları, zümrüt yeşili bir denize dönüştürmüştü.

Hala bata çıka ilerliyorlardı. Amie'nin görebildiği bir yol ya da bir patika yoktu. Yağmur yeniden başlamıştı. Artık üzerlerinde onları koruyacak yapraklar yoktu. Ormancılardan birini önlerine salıp geceyi geçirebilmelerini sağlayacak bir sığınak bulması için görevlendirdiler.

Cüppesi içinde kambur gibi duran Amie, Marak'ın ik-

Benim Ebedi Aşkı

sirinden bir damla daha aldı. Yanan boğazını suyla serinletmeye çalıştı. Şimdi omuzları durmadan ağrıyordu. Atının attığı her adımda kemiklerinin takırdadığını hissedebiliyordu. Dizginleri tutuyordu. Burnundan akanın sadece su damlaları olmadığından şüphelendi.

Ormancılardan Tilki Eric, onlar bir ağacın altında dinlenirken yanlarına geldi ve göstereceği yeri risk almaya değer bulurlarsa geceyi geçirebilecekleri bir sığınak bulunduğunu söyledi. Tamberlane atını Eric'in yönünde çevirdi. Eric onları bir dereден aşağıya doğru bir dere kenarına, oradan da derin olmayan bir vadinin üst tarafında biten delikli bir araziye getirdi. Bulundukları yerin aşağısında çayırlar, bu çayırlarda otlayan yağmurdan sırlıklam olmuş koyunlar vardı. Vadinin en alt kısmından bir nehir akıyordu. Üzerinde köprü olarak kullanılan tahta bir yapı duruyordu. Karşı tarafta kapıcı odası, onun hemen altında da bir manastır vardı. İki kanadı olan bu manastırın, kanatlarından bir tanesi hacı odası, diğeri ise görevli odasıydı. Bunları ayıran demir bir kapı vardı, avlu ise taşla örülmüştü. Avlunun arkasında manastır odaları, yemekhane vardı, kuzeyde ise küçük bir manastır kilisesi uzanıyordu.

Kapıda bekleyen ve fırtınalı gece için sığınak arayan bir hacı kuyruğu vardı. Erkekler salona, kadınlar manastıra, atlar ise ahıra alınıyordu. Yemekler bölge papazının salonunda veriliyordu. Kapı bekçisine para verilmesi durumunda kalacak yerler iyileştiriliyordu. Çünkü sığınacak yer arayan birçok lord ve leydi, ucuz bir handa konaklamak yerine, manastırda konaklamayı tercih ediyorlardı. Onlara para ödeyip dikkat çekmek riskini değerlendirmek Tamberlane'e kalmıştı. Odo de Langois, karısının sığınabileceği her yere göz dikmiş olmalıydı.

Amie kapı bekçisinin önünde rahatça geçebilse bile, atlar ayrı bir problemdi. Ejder Avcısı'nın atının ünü, efendisinin kadar yayılmıştı. Üzerindeki ipeğin ve testere dişli süslerin kaldırılması bile onun bir savaş atı olduğunu gizleyemeyecekti. Aynı şekilde, diğeri iki şövalyenin atları da iyi süslenmişlerdi, yoksul bir yerden gelmedikleri belliydi. Yağmur onların le-

Marsha Canham

hineydi. Başlıklarını alınlarına çekmiş bir şekilde, şövalyelik göstergeleri cüppelerinin altında Kudüs'ten dönmüş bir Haçlı grubu gibi görünebilirlerdi.

Onlara karar almalarında yardım etmek istemişçesine, gök şiddetli bir şekilde gürledi. Yağmur birden hızlandı. Gruptaki herkes başlarını oraya buraya çevirdiler. Ciaran birden Amaranth'ın yüzünü gördü. Dudakları morarmış, gözleri acıdan şişmişti.

“Burada kalamayız,” dedi. Elini kaldırıp onlara ileri doğru gitmelerini işaret etti. Herkese cüppelerini dikkatli bir şekilde başlarına geçirmelerini emretti. Manastırlar genellikle silahların kapıda bırakılmasını isterlerdi. Fakat kılıcı olmayan bir şövalye, oku olmayan bir ormancı kadar çıplaktır. Bu yüzden hançerlerin ve kılıçların saklanması emretti.

Amie pek umursamadı. Islanmıştı, üşüyordu. Yağmur cüppesinin en sıkı düğümleri arasından bile girmiş, boynundan aşağı akıyordu. Keşiş Guilford ile köye sığınmadan önceki gecede gibi zavallı durumda olduğunu hatırladı. Son iki haftada Marak'ın verdiği karışımlar ve iksirlere rağmen şimdi daha zayıf ve daha inceydi. Soğuk bedenini dalgalar halinde dolaşıyordu. Soğuktan buz tutmuş parmaklarını yeleğinin altına geçirdi, içinde aumosniere olan küçük şişeyi buldu. Sıvının kendisini ısıtmayacağını biliyordu, ama en azından diline damlatacağı bir damla acılarını uyuşturabilirdi.

İki ormancı manastıra yaklaşanları izlemek için dışarıda kalmayı kabul ettiler. Tamberlane grubun kalanını çayırlardan geçirirken, yağmur da şiddetli şekilde kafalarına ve omuzlarına düşüyordu. Tahta köprüyü geçip kapı bekçisinin onayı için beklemeye başlayana kadar bu beladan kurtulamadılar. Kapı bekçisi sıırıslı klandı, hacılar gibi zayıf görünüyordu. Uzun ve geniş bir adamdı. Tombul yüzünü koruyan ve suyu toplayıp öne arkaya her kımıldayışında gözlerinin hemen önüne boşaltan bir şapka giymişti.

“Tanrının selamı sizinle olsun, oğlum, Onun adına sizlere St. Albas'a hoş geldiniz demek istiyorum.”

Benim Ebedi Aşkı

“Tanrının selamı sizinle olsun, iyi keşiş. Fırtınadan korunmak için bir sığınak bulmaya geldik.”

“Onun bütün kulları gibi, oğlum,” diye karşılık verdi yorgun bir yüzle. “Derhal, kaç kişisiniz?”

“Yedi kişiyiz. Aç, yorgun ve ıslagız. Bu gece için altına başlarımız sokabileceğimiz mütevazı bir çatı istiyoruz.”

“Mütevazı mı?” Keşiş gözlerini iki av köpeğine çevirdi, sonra bakışlarını yeniden kaldırdı.

Tamberlane bir avuç dolusu bakır para çıkardı. “O kadar da mütevazı olmasın. Gizlilik kaygısıyla herkese açık salonda olmayalım, mesela.”

“Tamam.” Tombul el, paralara uzanıp aldı. Bakmadan elinde tarttı. Sonra şapkasının altından başını kaldırıp atlara baktı. “Görüyorum ki sığınak ve tabi ki de saman isteyen atlarınız da var.”

Tamberlane açık avuca biraz daha para koydu.

“Kutsal yerde dinlenirken kılıçlarınızı burada, benim yanımda bırakmanız gerekecek.”

Tamberlane keşişin eline birkaç bozukluk daha koydu. “Barış için geldik, kardeşim.”

“Barış mı? Bugünlerde İngiltere’de öyle bir şey mi var?” Kutsama amacıyla haç işareti yaptı. Bitirdiğinde, paralar elbisesi içinde bir yerde kayboldular. “Kardeş Ignatius’u bulun, kalacak yerleriniz solda. Yemekler sabah ibadetinde, bölge papazının salonunda olacak. Tanrı sizinle olsun.”

“Sizinle de, iyi keşiş.”

Başını eğdi, şapkasının üzerinden yine sular boşaldı. Onları demir kapıdan içeri geçirdi. Taş döşemeli avludan, atları doğrudan ahırlara sürdüler. Tamberlane attan indi. Dizginleri bekleyen bir seyis yamağına verdi. Etrafına bakındı. Elleriyle kollarına vurdu. Su damlacıkları havaya dağıldı. Atından son inen Amie oldu. Büyük bir ihtiyatla inmişti. Bu da Ciaran’ın kaşlarının çatılmasına yol açtı.

Amie başını kaldırıp baktı. Gözleri kocamandı. Merkezleri iki delik gibi kapkaraydı. Bakışları sürekli onun üzerindeydi. Amie'ye yaklaştığında, Amie'nin elinde tuttuğu içinde mavi bir sıvı olan ufak şişeyi gördü.

"Bundan ne kadar aldın?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Sadece bir iki damla." diye fısıldadı. Tamberlane'in ona doğru gelip elinden şişeyi alırken gözlerini kısıp onun hareketlerine odaklanmaya çalıştı. Birden gülümsedi. Büyük ve geniş bir gülümsemeydi bu. Yanaklarını dolgunlaştırdı, gamzelerini gizledi. "Ama kendimi çok iyi hissediyorum, lordum. Umarım bu sığınağa benim için gelmemişsinizdir, çünkü en azından yarım gün daha hiç rahatsızlık duymadan ilerleyebilirim."

"Evet, bunu görebiliyorum."

Amie boş ellerine bakarken atın dizginlerini Roland'a verdi. "Bu delikanlının ateşe ve sıcak yemeğe ihtiyacı var. Siz, Quill ve Fletcher, hayvanlarla ilgilenin. Her birine fazladan yulaf verin. Sonra da bizi hacı salonunda bulun."

Amie kıkırdadı. "Quill ve Fletcher... iki kanun kaçağı için, hiç de korkunç isimler değiller, değil mi? Karındaşen ya da Boğazkesen gibi isimler daha ikna edici olurdu. Bundan sonra onları öyle çağıracağım."

Tamberlane ahıra doğru baktı. Onları duyabilecek mesafede kimse yoktu. Yeni vaftiz edilen Karındaşen ve Boğazkesen hafifçe sırtttılar. Ancak Ejder Avcısı'nın kaşlarını çatıldığını görünce sustular. Tamberlane Amie'yi kolundan tuttu. Onu çevresinde döndürdü. Amie yağmurun hala örülmüş taşları nasıl dövdüğünü görünce inatla geri çekilip yürümedi.

Bu çok masum bir tepkiydi. Bedenini geri çektiğinin farkında bile değildi. Ancak Amie'nin bu hareketi, Tamberlane'in damarlarında şimşek çakmış etkisi yaptı. Geçen gece, Amie'yi tünelin karanlığından çıkıp meşalelerin aydınlığına çıkarken gördüğünde de nefesi kesilmişti. En kalın ve en sade erkek kıyafetleri bile Amie'nin narinliğini gizleyemiyordu. En

Benim Ebedi Aşkım

gölünç şapka bile yüzünün pürüzsüzlüğünü gizleyemiyordu. Dudaklarının tatlı kırmızılığı, gözlerinin büyüleyici görüntüsü tazeliğini koruyordu. Kolları, Amie'yi çatıda sardığı anın hatırası ile, parmak uçları yanaklarının yumuşaklığını hissettiği anın hatırası ile titriyordu. Yıllardır uyur vaziyette olan arzuları, şimdi irade gücüne saldırıyorlardı.

Yeniden kımıldandıklarını hissediyordu. Kan, damarlarına hücum ediyordu. Onu korumak ve sıcak bir yer sağlamak için onu kucağına alma içgüdüsü, boğazını ve yanaklarını kızarttı.

Tamberlane, geriye, onun yanına bir adım atarak onu dirseğinden tutup ileri doğru çekti. Yağmur yeniden başlarını dövmeye başladı. Lord Boethius ile Lord Geoffrey de Ville refakatinde, avluyu geçip alçak, kemerli bir kapıdan hacı salonuna girdiler. Burası herkese açık olan yolcuların ve hacıların başlarını koyabilecekleri samandan minderlerin olduğu bir odaydı. Odanın iki yanında yanan iki ateş vardı. Odada bulunan az sayıdaki sıra, ateşin önüne yerleştirilmiş, bir düzine adam da bunların üzerine yerleşmişti. Bu adamlar yerlerini kaybetmemek için bütün gece orada oturabilirlerdi. Aksi takdirde odanın tamamını dolduran ıslanmış, pis kokan insanlar onların yerini kapacaktı.

Yuvarlak yüzlü, sakın bir papaz yanlarına yaklaştı. "Tanrının selamı sizinle olsun. Manastıra hoş geldiniz. Onun adına, Onun cömertliğini kutsuyoruz... baba, oğul ve kutsal ruh..."

Tamberlane ve iki şövalye dizleri üzerine çöküp kutsandılar. Arkasından Amie geldi. Kolunun sertçe çekilişine inatçı bir sesle karşılık veriyordu. Tamberlane yeniden ayağa kalktığı anda, Amie'yi kaldırma işini Lord Boethius'a bıraktı. Şövalye de Amie'yi ensesinin üzerindeki kumaştan tutarak kaldırdı.

"Kapıda bize Kardeş Ignatius'u bulmamız söylendi."

"Karşınızdayım, oğlum."

"Herkes açık salonun dışında özel kalacak yerler istiyoruz."

"A, evet..." Başını sakince iki yana salladı. "Ancak kötü hava birçok insanı ve hayvanı kapımıza getirdi, gördüğünüz gi-

bi.” Kalabalık salonu göstermek için elini uzattı. “Biz küçük bir manastırız. Odalarımız çabuk doluyor.”

Tamberlane eldivenli elinde altın bir sikke tutarak, “Bize dört oda lazım.” dedi.

Papazın gözleri sikke kadar genişledi. “Dört mü? Siz benden bir mucize yaratmamı bekliyorsunuz.”

Tamberlane bir altın sikke daha çıkardı.

Keşiş altın sikkeye bakıp alt dudağını ısırıldı. “Bir tane. Evet, bir tane oda ayarlayabilirim. Fare deliğinden bile küçük olan benim odamı...”

Tamberlane altın sikkeleri adamın eline uzattı. Sonra Amie ile birlikte Keşiş İgnatius’u hacı salonu boyunca takip ettiler. İki şövalyeyi salonda bıraktılar. Arka kapıdan bir koridora çıktılar. Orada kendilerini örtülü bir geçitten geçerken buldular. Sollarında kemerli kapı araları, sağlarında avluya açılan alçak, yarım bir duvar vardı.

Örtülü geçidi sonuna kadar takip ettiler. Burada başka bir kapıdan girdiler. Meryem Ana heykelinin önünde eğilmek için durakladılar. Daha sonra daha uzun ve daha karanlık bir geçit boyunca yürüdüler. Bu geçidin iki yanında papazların uyuduğu odalar vardı.

Bir kez daha sona kadar yürüdüler. Keşiş durup oda kapılarından birini açtı. İçeride dar bir yatak, bir su testisi, bir mumluk ve üç ayaklı bir tabure; duvarda asılı tahta bir haç ve siyah bir elbise vardı. Tek pencereyi kaplayan tahta bir kepenk vardı. Bu kepenk içeriye suyun girmesini engelleyemiyordu. Yerde küçük bir gölet oluşmuştu.

“Burası şeytanın kalbinden daha soğuk,” dedi Tamberlane. “Sıcaklığa ihtiyacımız var. Bu delikanlı soğuk almış ve sıırıslıklam, ısıtılmaya ihtiyacı var.”

Keşiş İgnatius Amie’ye baktı. Amie, Tamberlane’in yanında duruyordu. Gözleri kapanmış, omuzları düşmüştü. “Maa-lesef içinde ateş olan tek oda, hacı salonudur.”

Benim Ebedi Aşkım

“Bir mangalınız bile yok mu? Ya da içinde çalı çırpı yakabileceğimiz küçük bir kazan?”

Keşiş, Tamberlane’in elindeki altın sikkelerini gördü. Yeniden alt dudaklarını ısırdı ve onaylayarak başını salladı. “Bir mangal ayarlayabilirim, sanırım.”

“Biraz da odun.”

Sikkeyi alıp elbisesinin içinde bir yerde yok etti. “Biraz da odun, tabii.”

Papaz gittiğinde, Tamberlane kapıyı kapadı ve eldivenlerini çıkardı. Deri eldiven ıslanmıştı. Bu yüzden çıkartırken bütün parmaklarla tek tek uğraşması gerekti.

Başını kaldırıp baktı. Amaranth bıraktığı yerde duruyordu. Gözleri kapalı, başı eğikti. Cüppesinden durmadan su akıyordu. Akan su altında bir birikinti oluşturmuştu. Pejmürde kimsesiz bir çocuk gibi görünüyordu. İki erkeğin şehvetinin nesnesi olamayacak kadar gençti.

Üç, diye düzeltti içinden. Sonuncusu bir aptaldı ve arzularının bir karşılığını beklemiyordu.

Tamberlane ıslak cüppesini çıkardıktan sonra, Amie’ye yaklaştı.

“Amaranth?”

Amie başını kaldırdı. Gözleri hala kapalıydı.

“Birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım. Bu ıslak kıyafetlerden kurtulmalısın. İşte şurada keşişe ait bir elbise var, onu giy. Giyindikten sonra beni çağır. Tam kapının önünde bekliyor olacağım. Sonra ıslak kıyafetlerini ateşin yanına alırım. Ateşin önünde güzelce kururlar. Amaranth? Beni duyuyor musun?”

“Çok yorgunum,” diye fısıldadı. Başını kaldırdı. Senedeledi. Başı Tamberlane’in göğsüne düştü. Konuştuğunda dudakları, Tamberlane’in boğazına değiyordu. “Çok üşüyorum, çok yorgunum.”

Tamberlane, Amie’nin omzu üzerinden mumun etkisiyle duvarda oluşmuş gölgelerine baktı. Sarılma masum olsa da

duvardaki görüntü, samimi ve tutkuluydu.

Marak'ın iksirine bir lanet okuyup Amie'yi bedeninden uzaklaştırdı. Amie'nin boğazından düğümlenmiş cüppeyi çözdü, üzerinden çıkardı. Islak cüppeyi taburenin üzerine koydu. Yeleği ıslanmıştı. Yağmurdan rengi kararmıştı. Kemerini çözüp başlığını çıkarmadan önce derin bir nefes aldı. Düşünmek ya da bakmak için duraklamadan hızla çalıştı. Yelek altına giydiklerini de çıkardı. Baldırlarındaki bandajları söktü. Ayakkabıları ıslanmıştı. Çorapları su içinde yüzüyordu. Bacakları ise, yün tozlukları çıkardığında, buz gibi bembeyazdı. Ayakları pembe, ayak parmakları da kıpkırmızıydı.

Tamberlane duvarda duran elbiseyi çıkardı. Amie'nin başından geçirdi. Küçük bir çocuğa giydiriyormuş gibi Amie'nin kollarından tutup elbisenin kollarından geçirdi. Ona böyle yakından dokunmanın anlamı üzerine hiç düşünmeden onu battaniyeyle sardı. Tamberlane yün battaniyeyle Amie'nin kollarını ve bacaklarını ovarak ısıtmaya çalışırken onu karyolanın kenarına oturttu.

Yine Amie'ye baktığında gözlerinin açık olduğunu gördü. Hala kocaman ve yuvarlahtılar. Gözbebekleri hala genişti. Ama Tamberlane'in yüzünü bulmayı başardı. Tamberlane Amie'nin ayaklarını yün battaniyeyle ovmaya devam ederek Amie'ye odaklandı. Dudakları solgun bir maviliğe bürünmüştü. Dişleri ise en azından artık birbirine çarpmıyor, konuşmasına izin veriyordu.

“Senin adın Ciaran,” dedi Amie.

Tamberlane gülümsedi. “Evet. Öyle.”

“İlginç bir isim. Daha önce hiç duymadım.”

“Annem Kelt.”

“Bir Kelt,” ağır başlılıkla başını salladı. “Demek bu yüzden yeşil gözlerin ve siyah saçların var. Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

“İki erkek kardeşim vardı. İkisi öldü.”

“Çok acı çekmiş olmalısın.”

Benim Ebedi Aşkım

Tamberlane omuz silkti. “Onları çok tanıma fırsatım olmadı. Bir tanesi küçük yaşta, Roma’ya seyahat eden bir şövalyenin yanına verildi. İkisi orada çiçek hastalığından öldü. Diğer kardeşimi ise ormanda avlanırken yabandomuzu boynuzlayarak öldürdü. O zaman beş yaşımda bile değildim.

“Ama onlardan bahsederken sesinde bir özlem var.”

Tamberlane, Amie’nin ayaklarını bıraktı. “Sesimde duyduğun bu özlem kuru elbise ve bir kadeh baharatlı şarap için.”

“Evet...” Gözleri Tamberlane’in omuzları üzerinde gezindi. “İslanmışsınız, lordum. Üstünüzdeki giysilerden kurtulmalısınız. Yoksa ateşiniz çıkacak. Gelin, size yardım edeyim.”

“Hayır!” Hemen ayağa kalktı. Amie kollarını açmadan onun ulaşamayacağı bir mesafeye geçti. Amie kaşlarını çatınca, Tamberlane telaşının üzerini ağzında bir şeyler geveleyerek kapatmaya çalıştı. “Demek istiyorum ki tek başıma yapabilirim.”

Amie derin bir nefes aldı. Kollarını yeniden dizlerinin üstüne indirdi. O iğrenç başlığı kafasından çıkarmıştı. Kırmızımsı altın renkteki bukleleri yüzünü çepeçevre sarmıştı. Az bir ışık bile yüzünü parıltılamaya yeterdi. Elbise Amie’nin boğazında sıkı sarılmamıştı. Bu yüzden boğazının tamamı ve iki göğsü arasında çatal bölümü gözüküyordu. Kolunu ya da omzunu kımıldatması üzerinin açılmasına yetecekti. Bu yüzden Ciaran onun kımıldamasını istemiyordu. En azından Tamberlane’in iyiliği için.”

Amie’nin göğüsleri ince bir keten iç çamaşırıyla örtülmüştü. Çünkü Tamberlane onu çıplak soymaya cesaret edememişti. Yine de giysi çok ıslaktı ve hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Göğüs uçları, ıslak ketende belli oluyorlardı. Beli oldukça ince görünmüştü. Islak ketenin iki bacak arasını örttüğü yerde bir tümseğin zayıf hatlarını görmüştü.

“Bunu neden yapıyorsun?”

Tamberlane bakışlarını Amie’nin yüzüne dikti. “Leydim?”

“Bunu,” dedi ellerini boşluğa salladı. “Bunu neden yapı-

yorsun? Beni tapınağa neden götürüyorsun?”

Tamberlane kaşlarını çattı. “Orası gitmek istediğiniz yer değil mi?”

“Evet, ama... Beni silahtarınızın ya da Sör Boethius’un ya da Sör Geoffrey’in refakatinde yollayabilirdiniz. Sizin benimle gelmeniz gerekmezdi. Aslında...” dedi ve başını eğdi. “Benden hemen kurtulmak istediğinizi düşünüyordum.”

Tamberlane yanına yaklaştı, parmağıyla çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladı. Haklıydı, elbette. Ondan, baştan çıkarılmaktan, onu büyüleyen gözlerden kurtulmak istemişti. Onu kışkırtan gülüşten, bedeninde yumuşak bir yankı gibi gezinen sesinden kurtulmak istemişti. Bunu istemişti ama...

Başparmağıyla çenesinin yuvarlak bölümünü yavaşça okşadı. “Söylemeye utanıyorum, ama leydim, sizden hiç de kurtulmak istemiyorum.”

Amie nefesini dışarıya bıraktı. O kadar hareketsiz durdu ki sanki aralarındaki hava titriyordu. Tamberlane, Amie’ye yaklaştıkça daha da titredi. Ayağa kalktı ve aralarındaki boşluğu kapadı. Belki de sadece Tanrının bilebileceği nedenlerle, ellerini Amie’nin saçlarının arasında gezdirdi. Öne eğildi ve dudaklarını Amie’nin dudaklarıyla buluşturdu. Egzotik, az bulunan bir lezzet gibi tadı vardı. Tamberlane’in bu beklenmedik hazla gözleri kapandı.

Daha önce birini öpmüştü. Erkekliğini kanıtlamak için öpmüştü. Ama bu, Tanrının eline kılıç vermesinden çok önceydi. Bu öpüşün anıları çok muğlâktı. Ama şimdiki gibi olmadıklarını biliyordu. Hiçbir şey hislerini istila etme, keşfetme ve hırsıyla yiyip bitirme seviyesine getirmemişti.

Tamberlane, Amie’nin saçlarındaki ellerini gevşetti. Dudaklarını çekti. Amie’nin yüzüne baktı. Ciğerlerinden esen bir heyecan rüzgârı, onu bırakmasına neden oldu.

Amie gözlerini kırptırıyor, ona hayretle bakıyordu.

“Beni affet,” dedi boğuk bir sesle. Ellerini çabucak uzaklaştırdı. “Beni affet, Amaranth. Bu... Yani, yaptığım...”

Benim Ebedi Aşkı

Kendisi doğru kelimeleri bulamadan Amie, yaklaşıp üç soğuk parmağını onu susturmak için dudaklarına getirdi.

Tamberlane, gözlerini onun gözleriyle buluşturdu. Amie'nin parmak uçları, Tamberlane'in sıcak dudaklarının aksine, soğuktular. Parmaklar, dudaklarından boynuna, omuzlarına kaydığında bir ürperme hissetti. Sonra Amie, onu kendisine çektiğinde bir ürperme daha hissetti.

Amie dudaklarını Tamberlane'in dudaklarına götürdü. Birbirlerine dokundular, sarıldılar, soluk soluğa kaldılar. Tamberlane, Amie'nin dilini dudaklarında hissetti. Amie'yi önce omuzlarından, sonra boynundan tuttu.

O da dilini, Amie'nin dudakları arasına yolladı. Parmaklarını yeniden ıslak saçlarına götürdü. Öpüşler her nefes alışla cesurlaştıkça ve derinleştikçe onu daha sıkı sardı.

Bu sıcaklığın, bu muhteşem arzusunun nereden geldiğini bilmiyordu. Sadece onun dudaklarındaki tatlılığın, güzelliğin farkındaydı. Bölük börçük alakasız görüntüler gidip geliyordu. Her yeni düşünceyle, şeytanı ruhundan kovması gerektiğini söyleyen her yankı ile birlikte Amie'yi daha sert, daha derin öpüyordu. Hatta Amie'yi yanına, yere çekmek üzereydi.

Bir şey onu durdurdu. Amie'nin bedenindeki ani sertlik ya da Amie'nin Tamberlane'in sırtında duran ellerinin baskısı.

Durdu ve dudaklarını Amie'nin dudaklarından ayırdı. Hayatının en uzun on saniyesi gibi gelen sürede, Amaranth'ın gözlerine baktı. Doğru kelimelerin nereden, nasıl geleceğini bilmiyordu.

Amie çok sessiz duruyordu. Dudakları titriyordu. Ağzının içi sıcacıktı. Tamberlane'in ihtiyacının ani şiddetinden katılaşmıştı. Marak'ın küçük mavi damlaları hala açık düşünceleri engelliyordu. Ancak zihni şimdi taşkın bir tempoyla dönüyordu. Daha önce şehvetin şiddetini tatmıştı. Bunun yüzünden acı çekmişti, cezalandırılmıştı, buna katlanmak zorunda kalmıştı. Bunun yüzünden o kadar dayanılmaz acılar çekmişti ki bir erkeğin dokunuşuna, açlığına bir daha tahammül edemeyeceğini

sanıyordu.

Ama Tamberlane'in elinin titreyişinde bir şey vardı. Amie'den ayrılmadan önce lanet okuyuşunda bir şey vardı. Bir anlığına, nüfuz edilemez yeşil gözler cırılçıplak ve korunmasız kaldılar. Tamberlane yalnızlığının ve umutsuzluğunun derinliğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Şimdi onları saran sadece utanç ve kendinden tiksinnemeydi.

Amie karışık duygularla Tamberlane'in ellerini kendi saçına götürüşünü, sonra da hızla ayağa kalkıp ıslak giysileri toplayışını izledi.

"Beni bırakıyor musun?"

"Basit bir mangal bunları kurutmaya yetmeyecektir," diye fısıldadı. "Salondaki ateşin önüne asılmaları lazım. Yalnız olmayacaksın, leydim. Maude ve Hugo'yu seni korumaları için bırakacağım. Lord Boethius'u kapıya nöbetçi olarak koyacağım. Kimse onları geçemez."

Başını eğdi, gözle görülür bir ürpertiyle gözlerini kapadı.

Giysileri toplamayı bırakıp kaşlarını çattı. "Bütün dışların titremekten dökülmeden battaniyenin altına geç. Lanet olası papaz nerede kaldı? Mangalı getirmesi gerekiyordu. Roland'ı bulup sana et suyu çorbası getirmesini söyleyeceğim."

Tamberlane, Amie'nin kollarını battaniyenin altına geçirip battaniyeyi çenesine kadar çekince Amie hiçbir itirazda bulunmadı. Gözleri Tamberlane'in gözlerinden hiç ayrılmadı. Öpüşlerin sıcaklığı hala dudaklarında çınlarken bile gözleri kapanmıyordu. Dakikalar içinde, Amie'nin nefesi düzelmişti. Tamberlane ıslık çalarak iki kurt köpeğini çağırdı. Giysileri alıp sessizce dışarı çıktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Amaranth saatler sonra uyandı. Tam bir dakika boyunca kafası karma karışık bir şekilde kaldı. Kalp atışı biraz yavaşladığında, duvardaki tahta haçı fark etti. Papazın odası. St. Albans'ta güvendeydi. Bakışlarını aşağı indirdi. Üzerinde siyah bir elbise olduğunu gördü. Kuru ve sıcak battaniyelerden bir dağ altındaydı.

Duyduğu yumuşak tıslama ve çatırdama arkasındaki küçük demir mangaldan geliyordu. Mangal odanın köşesindeydi. Yağmur durmuş olmalıydı, çünkü kepenkler takırdamıyordu ve iç duvara su girmiyordu. İki kurt köpeği yerde yatıyordu. Maude'un sarı kafası Hugo'nun karnı üzerindeydi.

Amie rahatladı. Kollarını esnetti ve üzerinden uyku sersemliğini attı. Yeni bir acı hissetmediği için mutluydu. Eskiler hala yerli yerindeydi, ama en azından kollarını ve bacaklarını kımıldatabiliyordu. Kalçaları paslanmış zırhlar gibi taş kesmemişti.

Battaniyeleri kenara atıp dikkatle oturdu. Kafası bulanmıştı. Marak'ın iksirlerinden birinin getirdiği tanıdık sersemliği fark etti. Yerdeki sert kalaslara dokunan ayakları hemen üşüdü, o da ayak parmaklarını büzdü. Mangaldan gelen sıcaklık azdı. Çoğunluğu ince bir duman şeklinde pencereden çıkıyordu.

Köpeklerle tekrar baktı. Yataktaki hareketleri yüzünden doğrulup dikkat kesilmemelerine şaşırdı. Ama sonra onların bu uzun yolculuğu yürüyerek yaptığını hatırladı.

Besili bedenleri Amie'ye efendilerini hatırlattı. Atıy-

la Tamberlane'in atının arkasından giderken Tamberlane'in omuzlarından, sırtının düzlüğünden başka bir yere bakamıyordu. Geyik derisinden tozluklar bacak arasını gizleyemiyordu. Bacak arasında kaslarla doluydu. Kolları çınar gibiydi, beli zayıf ve düzgündü. Her yeri zorlayabileceğini düşündü. Düşüncelelerinin nereye kaydığını fark edince kızardı.

Dudaklarını bilinçsizce ıslattı. Tamberlane'in öpüşünün hatırası hala oradaydı. Saçlarındaki eli hala hissediyordu. Dudaklarının dudaklarıyla buluşması hala ilk anki kadar canlıydı. Vücudu ürperdi ve kızardı. Elbisesinin altındaki göğüs uçları sertleşti. Dudaklarını açtığında, bir derin bir nefes verdi.

Tamberlane'in öpüşüne verdiği yanıtın dolayı hala kafası karıştı. İçinde arzu ve şehvet göstergelerinin hepsinin tükendiğini düşünüyordu. Ama hissettiği şehvetti, bunu kendinden gizleyemezdi.

Parmaklarını, fark etmeden, dudaklarına götürdü.

Daha fazlasını istemek yeni ve eşsiz bir deneyimdi. Tamberlane'in dudaklarının tadının daha fazlasını, ellerini üzerinde tutuşunun daha fazlasını, vücudunun sıcaklığının ona baskı yapışının daha fazlasını istiyordu. Doğrusu, Tamberlane onu yere yatırdığında ona yapacaklarından korkmasından dolayı katileşmemişti. Asıl telaşı, onun nasıl tepki vereceğiydi.

Bu noktaya kadar Ciaran Tamberlane gibi bir adamı itmek ve onu durdurmak şaşırtıcı ve eşsiz bir deneyim olmuştu. Tamberlane sadece durmamış, utanmış ve özür dilemişti.

Amie hala köpeklere bakıyor olduğunu fark etti. Boyundaki tüylerin diken diken olduğunu fark etti. Maude ve Hugo'nun onlara baktığı süre boyunca neden hiç hareket etmediklerini anlayamıyordu. Bedenleri tamamen hareketsizdi. Göğüsleri nefes alış verişleriyle kalkıp inmiyordu.

Hugo'nun böğrüne nazikçe dokunduğunda korku hissi daha da yayıldı.

Hiçbir kıpırtı olmadı.

Kurt köpeğinin bacakları kaskatıydı.

Benim Ebedi Aşkım

Yerde parıldayan bir şey vardı. Amie, Marak'ın ver-diği içinde güçlü damlalar olan şişeyi fark etti. İçi boşalmıştı. Döküldüğü yerde mavi lekeler oluşmuştu. Muhtemelen köpekler bunları koklamış ve yalamışlardı.

“Aman Tanrım.” diye fısıldadı. “Tanrı aşkına, ne olmuş burada.”

Gevşek siyah cüppeyi toparlayıp yataktan kalktı. Hemen bir köşeye çekildi. Sırtını duvara yasladı. Kapıya doğru ilerledi. Tamberlane'in iki köpeğe ne kadar şefkat duyduğunu biliyordu. Köpeklerin ölümüne kendisinin sebep olduğu fikri kar-nında ağrılara neden oluyordu.

Kapı koluna asıldı. Açarken biraz zorlandı. Koridor karanlıktı. Bulutlar alçaktan süzülüyordu, avluyu aydınlatacak bir ay da yoktu. Tek ışık kaynağı yolun sonundan, Meryem Ana heykelinin yanından geliyordu. Bu ışık hacı salonuna giden örtülü geçidi aydınlatıyordu.

Amie bir adım attı ve yerde yatan bir şeye çarptı. Bu şey dengesini kaybetmesine ve ileri doğru sendeleyerek düşmesine neden oldu. Yerde yatan o şeyin üzerine düşmese ciddi şekilde zarar görecekti. Sol eliyle ıslak bir şeye tutunmuştu. Başını kaldırıp yerde yatan kişinin üzerindeki büyük semender broşuna baktı. Bu broş Lord Boethius'un broşuydu. Sol eliyle tutunduğu yerin Lord Boethius'un başı olduğunu görünce boğuk bir çığlık kopardı.

Ölmüştü! Köpekler ve Lord Boethius ölmüştü! Onu savunmak ve korumak için duruyorlardı. Ama şimdi hepsi ölmüştü!

Amie hemen ayağa kalktı. Karanlık koridor boyunca koştu. Elleriyle taş duvarı yoklaya yoklaya ilerliyordu.

“Lord Tamberlane!” Çığlık boş koridor boyunca yankılandı. “Tanrım, orada kimse var mı?”

Meryem Ana heykelinin önünde durakladı. Sonra örtülü geçit boyunca parıldayan ışığa doğru koşmaya başladı. Koşarken uzun cüppe ayaklarına takıldı. Düştü. Acının onu engellemesine fırsat vermeden ayağa kalkıp koşmaya devam etti.

Marsha Canham

“Lord Tamberlane.”

Bir kapı önünde açık duruyordu. Durmaya veya yön değiştirmeye fırsat bulamadan, önünde parıldayan bir meşale yüzünü aydınlattı. Gözlerini kör etti. Arkasında Odo de Langois göründü. Amie’ye bakıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Saçları başında yanan bir yangını andırıyordu.

“Elizabeth.” İsmi, zehirli bir yılanın tıslaması gibi ağzından çıkarmıştı. “Elizabeth, sevgili karıcığım. Benden kaçabileceğini mi sanıyordun? Nereye kaçarsan kaç, sana koruma sağlaması için kimin fahişesi olursan ol, seni bulacağımı bilmiyor muydun?”

“Hayır.” dedi zorla soluyarak ve geriye tökezleyerek. “Hayır.”

Odo iğrenç bir kahkaha attı ve ona doğru uğursuz bir adım attı. Onu kolundan tutmak için ileri atıldı. Ama Amie aceleyle kurtuldu. Korkudan geriye çekildi ve var gücüyle koşmaya başladı.

Odo’nun kahkahası, uğursuz bot sesleri eşliğinde peşinden geliyordu. Odo elinde meşalesiyle onu takip ediyordu.

Örtülü geçidin sonunda bir risk alıp omzunun üstünden arkasına baktı. Odo uzun bacaklı iri bir adamdı. Odo’nun bir adımı, Amie’nin üç adımı kadardı. Öfkesi ve intikam alma hırsıyla ona yetişmek üzereydi. Amie yeniden döndü ve hacı salonunun içine koştu. Fakat orada birden kayarak durdu.

Yerde yatan hiç kimse yoktu. Ateşin önündeki sıralara uzanmış kimse yoktu. Hepsi odanın çevresinde durmuş, Amie’nin etrafında etten bir duvar örmüşlerdi. Hiçbirini tanıyamadı. Tamberlane diğerlerinden daha geniş omuzlar üzerinde uzanan bir başla hemen fark edilebilirdi. Ama onu göremiyordu.

Yavaş ve umutsuz bir şekilde etrafında döndü. Roland’ı ormancılar Fletcher ve Quill’i, ayrıca Lord Geoffrey de Ville’i aradı.

Yine çılgınca döndü. Çember gittikçe daralıyor ve onu kısıtırıyordu. Odo’da onunla çemberin içindeydi. Meşale hala e-

Benim Ebedi Aşkı

lindeydi. Alevler başının üstünde çatırdıyordu.

“Hayır.” dedi soluk soluğa. “Hayır.”

“Amaranth”

Başını panikle çevirdi. Ona seslenenin kim olduğunu bulmaya çalıştı.

“Elizabeth... Buraya gel. Kendi rızanla gel. Söz veriyorum, senin için daha iyi olacak.”

Kocasında baktı, yüzündeki sahte gülümsemeyi ve sıcak ziftle yanan meşaleyi gördü.

“Amaranth!”

Tekrar çevresinde döndü. Boğazı düğümlendi. Duyduğu ses oydu. Bu ses, Tamberlane’in sesiydi. Çerber daralmasına ve onu Odo’ya doğru hareket etmeye zorlamasına rağmen, sesin nereden geldiğini göremiyor, bulamıyordu.

“Amaranth! Beni duyabiliyor musun?”

Biri gelip onu yakaladı. Onu yakalayan kişiyi uzaklaştırmaya, elleriyle göğsünden itmeye, ondan kurtulmaya çalıştı. Ancak bu kişi çok güçlüydü. Kolları Amie’yi sardı. Tam çığlık atacağı sırada ağzını hemen elleriyle kapattı.

“Amaranth!” Benim, Lord Tamberlane. Ciaran. Sus. Hemen, sus. Güvendesin. Her şey yolunda. Güvendesin.”

Güven? Zihni bu kelimeye tutundu. Uçurumun kenarında sallanan bir insanın ona uzatılan bir ipe tutunuşu gibi tutundu. Güven?

Gözlerini açtı ve etrafa dehşetli gözlerle baktı. Hacı salonunda değildi. Papazın küçük odasındaydı. Yatağın içinde oturuyordu. Üzerindeki battaniyeler dağılmıştı. Ciaran yatağın kenarında oturuyordu. Kollarıyla Amie’nin başını göğsüne koymuştu. Elleri ile Amie’nin çığlık atmasını engellemeye çalışıyordu. Yatağın yanında, kulaklarını dikmiş şekilde Maude ve Hugo oldukça sağlıklı bir şekilde duruyorlardı.

Amie gözlerini kırptırdı. Gözyaşları gözlerini ıslatmıştı.

Marsha Canham

Maude ve Hugo yaşıyorlardı! Tamberlane yaşıyordu! Oradaydı, yaşıyordu. Bunun anlamı...

“Çok kötü bir kâbus görüyordun.” dedi sessizce. “Bitti. Uyandın. Şimdi ellerimi ağzından çekeceğim.”

Yavaşça ve neredeyse parmaklarını tek tek çekerek elini kaldırdı. Yine bağırmasından ya da çılgılık atmasından korkuyordu. Amaranth ürperdi ve odanın içini kolaçan etti. Bakışları önce köpeklerle sonra açık kapıya ve açık kapıda kanlı canlı duran Lord Boethius’un yüzüne baktı.

Sonunda, Ciaran’ın gözlerine baktı ve bütün bedeni bir rahatlamayla doldu.

“Çok gerçekçiydi.” diye fısıldadı. “Uyanıyordum ve köpeklerin zehirlenmiş olduğunu görüyordum. Lord Boethius da ölmüştü. Sen gitmiştin. Odo buradaydı. Seni bulabilmek için koştum ama...”

Tamberlane elini kaldırıp nazik dokunuşlarla saçlarını okşadı. “Gördüğün gibi köpekler de Lord Boethius da yaşıyor. De Langois buradan kilometrelerce uzakta. Büyük ihtimalle şimdi bir fare deliğine sığınmış yağmurun dinmesini bekliyordur. Tamamen güvendesin Amaranth. Öyle olduğuna ve olacağına dair yemin ediyorum.”

Başı Tamberlane’in boğazındaydı. Hafifçe başını iki yana salladı. “O ölene kadar güvende olmayacağım.”

Kelimeler ağzından çıkmadan önce bile söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Keşiş Guilford, Odo’nun ölmemiş olduğunu söylediği andan itibaren artık güvende olmadığını biliyordu. Kaleden kaçtıkları o gün bunu biliyordu. Omzunda bir okla ormana doğru kaçarken bunu biliyordu.

Tamberlane boğazından kayan sıcak ve ıslak bir şey fark etti. Amie ona yaslanmış şekilde titreyip ağlıyordu. Tamberlane, Lord Boethius’a bakarak kapıyı kapatıp çıkmasını işaret etti. Elini Amie’nin saçlarından çekip sessizce köpeklerle köşeye çekilmeleri emrini verdi.

Amaranth ağlamayı bıraktıktan sonra bile başını Tam-

Benim Ebedi Aşkı

berlane'in kolları arasından çıkarmadı. Tamberlane'in kolları arasında kendini o kadar güvende hissediyordu ki ondan ayrılmak istemedi.

Sonunda, kendini doğrulmak zorunda hissettiğinde, utangaç ve yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Tamberlane de doğruldu. O da derin bir nefes alma fırsatı bulmuştu.

"Daha iyi misin?"

Başı ile onayladı. Alt dudağını hafifçe ısırdı.

"Biraz daha uyumaya çalışmalısın. Tanyerinin ağarmasına daha çok var. Önümüzde de uzun bir yolculuk var."

Tamberlane, Amie'nin dudaklarından kaçan ağlamaklı sesi duyunca, gözlerini yeniden kapamaktan korktuğunu anladı.

Tamberlane bu hissi çok iyi biliyordu. Taniere'de çatılarda kaç saatini, kaç gününü uyku fikrinden dehşetle kaçarak geçirmişti kim bilir. Uyku rüyaları getiriyordu. Rüyalar çığlık atan erkekler ve kadınları, çölün sıcağını, kan kokusunu ve yanmış bedenleri getiriyordu.

"Buraya bak" dedi Tamberlane, yatağın köşesinden kalkarak. "Roland az önce bir kase et çorbası getirmişti. Mangalın üzerinde ısıtabiliriz. Ekmek ve peynir de var." diye ekledi. Kare şeklinde bir bohçayı açtı. "Ve iki parça koyun eti."

"Çok aç değilim."

"Yemen gerekiyor. Yağmur izin verirse, bugün uzun bir yol bizi bekliyor."

Amie başını kaldırıp pencereye baktı. Yağmurun kepenkleri dövuşünü görmek ve duymak onu şaşırttı. Rüyası sessiz ve karanlıktı.

"Ya izin vermezse?"

Tamberlane omuz silkti, içi et çorbası dolu kâseyi mangalın üzerine götürdü. Kâseyi yanan kömürler üzerinde dengeledikten sonra doğruldu. Amie, Tamberlane'in yeleginin nerelelerinden ıslak olduğunu görebiliyordu. At kılından olan yelegi

giymemiş olmasına sevindi ama belki de Tamberlane bunu erken yaptığını düşünüyordu.

“Ateşin önündeki o dar alanda kıyafetlerimizin tamamını kurutabilmemiz için yeterince ısı yoktu.” diyordu. “Parlak bir altın sikkesi bile onları tünedikleri yerden kaldırmaya yetmez. Cüppemi ve zırhımı Lord Geoffrey’e emanet ettim. Ama ikisi için de pek ümitli değilim. Yemek ye.” dedi kaba bir ses tonuyla. Amie henüz önünde açılan bohçadaki yiyeceklerden hiçbirine dokunmamıştı. “Hepsini, son lokmasına kadar.”

“Ancak yemeği benimle paylaşmayı kabul ederseniz, lordum.”

“Ben bol bol koyun eti yedim.” dedi. “Ama keçi peyniri çok güzel görünüyor.”

Amie gülümsedi, küçük bir parça kopardı. Gerçekten de lezzetliydi. Tamberlane’e kopardığı bir parça dışında tamamını yiyip bitirdi. Koyun eti sert ve lifliydi.

Kahverengi ekmek yenilebilecek gibiydi. Ama en iyisi, Tamberlane’in yeterince ısıtıp getirdiği et çorbası olmuştu. Güzel kokuyordu, buharı üzerinde tütüyordu. Amie’nin içindeki son soğukluğu da aldı.

Bir battaniyeyi üzerine sardı. Diğerini Tamberlane’in alıp omuzlarını sarması için ısrar etti. Tamberlane yorgun görünüyordu. Amie, Tamberlane’in en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordu, düşünemiyordu. Öğle ve akşam yolculuğun düzenlemeleriyle uğraşmıştı. Bütün gece ve gün boyunca at sürmüşlerdi. Dinlenmesi gereken zamanda da Amie’nin kıyafetleriyle ilgilenmişti.

Marak, Ejder Avcısı’nın hiç uyumadığını söylemişti. Amie bunun bir abartma olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise fikri değişmişti. Tamberlane’in gözlerinin altı morarmıştı. Omuzları düşmüştü. Başını yaslayıp uyumamak için mücadele ediyor gibiydi.

“Lordum, bu gece gözlerimi bir daha kapatamayacağım. Ancak bu güzel karyola öyle boş durmamalı. Sizin benden çok

Benim Ebedi Aşkım

uykuya ihtiyacınız var. Bu şekilde sırtınız dik, ayaklarınız su içinde uyuyamazsınız.”

Tamberlane itiraz edemedi, Amie yataktan kalktı. Yere diz çöktü, Tamberlane’in ıslak botlarını çözmeye başladı.

“Hayır, dur.” diye çıkıştı Tamberlane. Ayaklarını yana çekti. “Burada rahatça dinlenebilirim.”

“Dur.” dedi. Ayakları yeniden önüne getirdi. “Böyle kalırsan sabaha cildin çürümüş olacak. Ayak parmakların iltihaplanacak, sonra düşmeye başlayacak. Sonra Maidstone’a kadar seni sedyede, ateşler içinde yanarken götürmemiz gerekecek.”

Tamberlane, Amie’ye baktı. Gözlerini kırpmıyordu. Kalbi attıkça çenesindeki sertlik erimeye başladı. Sonunda kahkahayı attı. O kadar çok güldü ki Amaranth hiçbir direnmeyle karşılaşmadan botları çıkardı.

Botları alıp mangalın yanında ters çevirdi. Sonra kalkıp yatağı işaret etti.

“Beni biraz daha üzerseniz, lordum, Lord Boethius’u bana yardım etmesi için çağırıp sizi yatağa bağlayacağım.”

“Sevgili leydim, ben...”

Amie gözlerini Tamberlane’in yüzüne getirdi. “Eğer söylediğimi yapar, yatağa girerseniz, efendim, elbiselerinizin üzerinizde kalmasına izin vereceğim.

Yeşil gözler sakince ona baktı. “Şirret bir kadın kılığı size yakışmıyor, leydim.”

“Aptal kılığı da muhafız ve korkusuz bir koruyucu olan namınıza yakışmıyor, lordum.”

Tamberlane’in bakışları bir süre alevlendi. Tartışmaya girip girmemenin faydasını düşündü. Sonunda, soluklanıp ayaklarını yatağa kaldırıp uzandı. Çok yorgundu. Bu, inkâr edilemezdi. Lord Boethius kapının dışındaydı. Köpekler tetikteydi. Tek ihtiyacı olan bir saatlik, daha fazla değil, bir dinlenmeydi.

Karyolanın üzerine çaprazlama uzandı. Geniş deri kemerini belinden çıkardıktan sonra biraz rahatladı. Bir elini alına

götürdü, diğerini serbest halde bıraktı.

Amaranth bir süre Tamberlane'i izledi. Nefesinin derinleştiğini ve yavaşladığını görünce, az önce Tamberlane'in oturduğu yer gitti. Yere oturmada önce battaniyesine iyice sarıldı. Kurt köpekleri yanlarında oturuyordu. Her biri bir yanındaydı. Ateşin ısısına köpeklerin sıcak bedenlerinin ısısı eklendi. Gözlerini Tamberlane'in uyur halinden alamıyordu. Amie, Tamberlane uykuda bile olsa, onun varlığıyla kendini tamamen rahat hissettiğini düşündü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kapıdaki hafif bir tıklama, Tamberlane'i kaldırdı. Birkaç saatten beri derin bir uykuya dalmış olduğunu fark edince şaşırdı. Hemen köşeye baktı. Amaranth battaniyesine kıvrılmıştı, başını bir tarafa doğru kaldırmıştı. Hugo'nun bedenini yastık olarak kullanıyordu. Maude ayaktaydı. Bakışlarını kapıya dikmişti. Hırlaması çok az duyuluyordu. Bu da kapının diğer tarafında olanın Roland olduğunu gösteriyordu. Roland, bir keresinde Maude'un kuyruğuna bastığı için Maude onu ısırılmıştı. Hala da affetmiş değildi.

Ciaran ayaklarını yatağın köşesinden sallandırdı. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Mumun üzerindeki çentiklere iki defa baktı. Beş saat, hiç rüya görmeden uyuduğunu fark etti. Muhtemelen Roland onu uyandırmaya gelmiştir. Tanyeri ağarmışsa, şimdiye yola çıkmış olmaları gerekirdi.

Tamberlane, Roland'ın girmeden önce kapıyı çalarak alışılmadık bir sağduyu gösterdiğini düşündü. Amaranth'a ikinci bakışında, silahtarın ani tavır değişikliğine yeterli bir açıklama buldu. Uyumadan önce yaptığı planların nasıl suya düştüğünü görünce yanakları kızardı.

Ancak gelen Roland değildi. Sisli koridorda Lord Boethius, arkasında Kardeş İgnatius ve onun yanında da daha yaşlı bir papaz duruyordu.

Yaşlı papazın gözleri hafif şaşıydı. Az aydınlatılan manastır yazıhanelerinde aydınlatılmış el yazmalarını okumaya saatlerini ayıran biri olmalıydı. Kazınmış saçlarda gri saçaklar

vardı. Cildinde derin kırışıklıklar vardı.

“Onlara sizi uyandırmanın iyi bir fikir olmadığını söyledim.” dedi iriyarı şövalye. “Ama çok kararlıydılar.

Papazın pörsümüş mavi gözleri, Tamberlane’in elinde çıplak kılıca gitti. “Uyarının sebepsiz verilmediğini görüyorum. Kardeş Dominick’i misafirleri kapıdan geçirirken silahlardan iyice arındırması konusunda eğitmeliyiz. Burası barış ve dua kurallarının hüküm sürdüğü bir ev.”

Tamberlane kılıcını indirdi. “Sadece kendimi savunmaya çalışıyordum. Buradaki barışa ya da dualara hakaret etmek istemedim.”

“Soğuk bir tonla söylenmiş ve Tanrı Kelamını savunmak gibi adı kötüye çıkmış iyi niyetler için kılıcını kullanan biri.” dedi yaşlı papaz.

Ejder Avcısı’nın yeşil gözleri merakla daraldı, Kardeş İgnatius’a baktı.

“Evet.” dedi papaz. “Michaelus Baba’ya buradaki varlığınızdan ben söz ettim. Filistin’de zaferlerinize sevinen binlerce yüzden mütevazı bir tanesini hatırlayamazsınız, Lord Tamberlane. Ama sizinki kolay unutulur bir yüz değil.”

Yeşil gözler, bu sefer açık kapının yarattığı cereyanla ateşlerinin yönü kapıya doğru dönen gece mumlarına dikildiler. “Hatıralardan bahsetmek için tuhaf bir zaman, iyi keşiş.”

“Saat seçimi benimdi.” dedi Michaelus Baba. “Seni buraya gönderme kararı, Tanrınınındı.

“Kimse beni buraya göndermedi.” dedi Tamberlane, kaşlarını çatarak. “Fırtına yüzünden sığınacak yer arayan yorgun bir yolcuyum sadece.”

Michaelus Baba gülümsedi, eşikten içeri girdi. “Tanrı’nın yöntemleri kimileri için birer gizemdir.”

Michaelus Baba odanın içinde dolaşmaya başladı. Bakışları ilk olarak dağınık yatağa gitti, sonra da dikkat kesilmiş iki köpek arasında, vücudunu toplamış duran Amaranth’a kay-

Benim Ebedi Aşkım

dı. Sesler onu uyandırmıştı. Oturdu. Ellerini temizlemek için ovdu.

“İtiraf etmeliyim ki kudretli Ejder Avcısı’nın kapılarımızı çalması beni şaşırttı. Özellikle de daha bir gün önce kapıyı yumruklaya yumruklaya gelen ve kaçak karısını bulmak için binaları ve etrafı arama izni isteyen zırh kuşanmış güçlü bir lordtan sonra.”

Amaranth ellerini ovuşturmayı bıraktı. Gözlerini kaldırıp Tamberlane’in gözleriyle buluşturmaktan kendini alamadı. Bu bakışma, Michaelus Baba’nın dikkatinden kaçmadı. Bu sırada o da dönmüş, Tamberlane’e bakıyordu.

“Vadimize bir saat erken gelseydiniz, lordu bütün grubuyla hareket ederken görebilirdiniz. Prens John’un ulaklarından bir tanesi onu burada gördü ve arayışına bir son vermesini emretti. Doğrusu, kral vekilinin bütün sadık yandaşları, onun sözünü dinlemek için emir almışlar. Görünüşe göre son zamanlarda rahatsız edici kimi haberler almış.”

Tamberlane haberlerin ne olduğuna pek ilgi göstermedi. Papaz, bakışlarını Kardeş İgnatius’a yöneltti. Kardeş İgnatius başını sallayıp sessizce dışarı çıktı.

“Kral Richard’ın fidyесinin Avusturyalı Leopold’e ödendiğini biliyorsunuz, değil mi? Saygıdeğer dul kraliçe Aquitaineli Eleanor, fidyenin Fransa’ya ulaştığı anda hazine katarıyla buluşmasını görebilmek için Lord Randwulf de la Seyne Sur Mer’i gönderdi.”

Tamberlane başını salladı. Bu hareketiyle ne demek istediğinden emin değildi. “Fidyenin toplandığını ve Londra’dan çıktığını duymuştum. La Seyne Sur Mer, nam-ı değer Kara Kurt’u da duymuştum. Hem içeride hem dışarıda dişli bir muhafız.”

“Prens John’un korktuğu az sayıda kişiden biri, hazine katarının Leopold’un eline ulaştırılmadan önce meydana gelebilecek herhangi bir hırsızlık girişimini savuşturabilecek biri. Anladığım kadarıyla, Kara Kurt dönüşte Kral’a Kanal’a kadar eşlik edecek. Böylece ev dönüş yolunda kralınızın başına baş-

ka bir kötü olay daha gelmeyecek.”

“Bunu duyduğuma sevindim, Michaelus Baba, ama bütün bunları nereden bildiğini ve bana neden anlattığını merak ediyorum.”

Papaz dudaklarını büzdü. “İki amacım var. İlk olarak sizin kanun kaçaklarını ve serserileri kabul etme namınızı herkes biliyor, lordum. Taniere Kalesi’nin duvarları arasında kendinizi kilitli tutma eğiliminizi de... Duvarların dışında, oldukça açık tenli bir silahtar refakatinde görülmeniz, meraklı gözlerin dikkatini çekebilir.”

Tamberlane uyarıları inkâr edip etmemeyi düşündü. Sonunda başını salladı. “İlginiz için teşekkür ediyorum, meraklı gözlerle bakan kişinin gözleri oyulacaktır.”

Son cümleyi o kadar kendinden emin söylemişti ki, papaz gülümsedi.

“Benim asıl kaygım, başka bir yönde, oğlum. Bu kaygım için, Hubert Walter’ın geniş casus ve ulak ağına güvenebilirsin. Bu ağ, prensin ağıyla yarışabilecek düzeyde. Hubert Walter, fıdyenin ne zaman verildiğini, Leopold’ün ilk gümüş sikkeyi eline ne zaman alıp ağırlığını test ettiğini, Durnstein’de kale kapılarının ne zaman açıldığını ve Aslan Yürekli Richard’ın ne zaman serbest bırakıldığını biliyordu. Prensın emri altındaki her suikastçı ile köpeğin İngiltere kıyılarında kralın kıyıya gelişini beklediğini ve ne pahasına olursa olsun, kralın kıyıya canlı inmesini engellemek için emir aldıklarını da biliyor.”

“Prensın öz kardeşini öldürmek için emir verdiğini mi söylüyorsunuz?”

“Bu, açgözlü vekilin niyetini gerçekleştirmek için ilk icraatı olmayacak. Tahtta keyfi yerinde ve oldukça kilo aldı, kışını oradan kaldırmaya da pek niyeti yok.

“Saracenlerin yapamadığını iki yıllık hapsin yapacağını düşündü. Ancak Aslan Yürekli kendi hapis cezasıyla sadece alay etti. Lackland, Fransa Kralı Philip ile bile ittifak yapmaya çalıştı. Bu hesaba göre kralın fidyelerini, Kral Philip ö-

Benim Ebedi Aşkı

deyecek, Aslan Yürekli de düşmanının eline düşecekti. Leopold'un biraz vicdanlı olması kendisini gücendirdi.

"Tekrar sormak istiyorum, bunları bana neden anlatıyorsunuz? Kralın eve dönüşü, elbette, kutlanılası bir şeydir. Sağlıklı olması en büyük temennimdir, ama ben bunda..."

"Prens John bu yolda ilerlediği müddetçe sağlıklı olmayacak. İngiltere'ye adım attığı anda suikasta uğrayacak. Senin oraya gidip bunu engelleyebileceğini söylemeye çalışıyorum."

"Ben mi?" Tamberlane şaşkınlıkla biraz geri çekildi. "Neden böyle bir şey için yola çıkayım ki?"

"Sen hala Richard'ın adamısın, öyle değil mi? O senin efendi lordun. Ona sadık ve bağlı kalacağına dair söz vermiştin, ona hizmet edeceğine ve onu koruyacağına dair yemin etmiştin. Tanrıdan sonra senin için en önemli kişiydi. Dahası, o senin ordudan arkadaşın ve yoldaşın. Diğerleri seninle alay ettiğinde ve korkak diye etiketlediğinde, o senin şerefini savundu. Sırtını ona bu kadar çabuk dönmekte kararlı mısın?"

Tamberlane öfkesini kontrol etmek için derin bir nefes aldı. "Kanalı tek başına geçmiyor sanırım. La Seyne Sur Mer'e ne oldu? Kara Kurt'un kılıcı on kralı korumaya yetecek güçtedir."

"Kara Kurt, İngiltere'yi sevmez. Bu topraklara adım atarak ayağını kirletmek istemeyecektir. Prens John'a bile daha az şefkat besliyor. Onunla önceden beraber kılıç kullanmasına rağmen. Sonrasında, tabii ki, Richard'ın gururu var. İki aptalın refakatinde, nehri geçebilmek için elinin tutulmasını bekleyen bir çocuk gibi muamele görmek istemiyor."

"Maidstone'a gidiyorum." dedi Tamberlane. Oradaki işim daha acil."

"Kralının hayatını kurtarmaktan daha mı acil?" Michaelus'un beyaz kaşları kalktı. Tekrar Amaranth'a baktı. "Sana tapınağa giderken eşlik etmesini mi, yoksa kralın, yani kendenin, hayatını kurtarmasını mı tercih edersin?"

Marsha Canham

Amaranth'ın gözleri sikke gibi yusyuvarlak oldu, içgüdüsel olarak eli boynundaki haça gitti. Tamberlane'in katıldığına gördü, duvardan destek alarak ayağa kalktı. Tam bir dakika boyunca üçü sessizce durdular. Eriyen mum, yüzlerini ve Tamberlane'in elindeki kılıcın parıltısını göstermeye yetiyordu.

“Lord Tamberlane’e görevlerinin ne olduğunu anlatacak kadar haddimi aşabileceğimi düşünmüyorum.” dedi. “Niyetlerini etkileyebilecek kadar da haddimi aşamam. Beni komandan koruması için kilisenin ve kraliyetin kurallarını çiğnemeye de zorlayamam. Her zaman istediği yere gitmekte özgürdü ve hep öyle olacak. Telaş içinde yaptığı işlerde de ona yol veririm.”

“Nadiren bir şeyleri telaş içinde yaparım.” dedi Tamberlane sessizce. “Sadakat ve arkadaşlığa gelince, Richard’ın benim şerefimi değil, Tanrı adına cinayet işleme hakkını koruduğuna garanti verebilirim. Çünkü o zamana kadar onun en iyi katillerinden biriydim. Özgürlüğüne kavuştuğu için Tanrıya minnettarım. Eve dönüyor olduğunu duyduğuma sevindim. Ama Tanrı onun kutsal topraklarda değil de İngiltere kıyılarındaki ölmesini istiyorsa, ben kimim ki bu kaderin cilvesine müdahale edeyim?”

Michaelus Baba, başını eğip düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Ellerini arkasında birleştirmiş, duruyordu. Ancak Tamberlane'in sert sözlerinden sonra, ellerini önüne çekti, elbisesinin kolları içinde birleştirdi.

“Bu dünyada bir insan çok kolay yolunu kaybedebiliyor.” dedi yavaşça. “Değer duyusunu, esenlik duyusunu, neyin doğru neyin yanlış olduğu sorgulamasına neden olan korkuları olabiliyor. Açgözlülüğe, şehvete, başka birinin malının cazibesine yenik düşebiliyor. Sahip olduğu her şeyi, namını, şöhretini bir göz kırpması kadar kısa bir sürede kaybedebilir. Kaybedemeyeceği tek şey şerefidir. Onu ancak armağan edebilir.”

Michaelus Baba, Amaranth yönünde küçük bir baş sallamayla, döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kısa bir süre durakladı.

Benim Ebedi Aşkım

Sanki bir şey daha söylemek ister gibiydi. Ancak Ejder Avcısı'na bir bakış atıp vazgeçti.

“Pax Domini. Sulh sizinle olsun, oğlum.”

Amaranth kapının açılıp kapandığını duydu. Ama yüzünü Tamberlane'den ayıramadı. Parıldayan mum ışığı altında, köşeleri, yükseltileri ve gölgeleri izlemek çok korkunçtu. Köpekler bile yüzeyin altındaki öfkeyi sezinleyebiliyorlardı. Çıkardıkları seslerden belliydi.

“Söylediğim şeyi gerçekten kastetmiştim, lordum. Beni istediğiniz zaman bırakabilirsiniz.”

Tamberlane, Amie'ye baktı. “İlk ışıklarla birlikte çıkıyoruz. Hazır ol.”

Tamberlane karanlık, tonozlu koridor boyunca yürüdü. En uç köşedeki hacı salonuna yürürken botları taş zemin üzerinde ses çıkarıyordu. Hala şiddetli şekilde yağmur yağıyordu. Kemerli kapıya ulaştığında sis yüzünden yüzünde oluşan su damlacıkları parıldıyordu. İçerde, salonun iki yanında ateş yanıyordu. İki ateş arasına da üzerlerine battaniye sermiş olan insanlar uzanmış, uyuyorlardı. Ciaran, kurutmaya çalıştıkları cüppeleri ve giysileri Lord Geoffrey de Ville'in sorumluluğuna bırakmıştı. Şövalye oradaydı. Ateşin önünde oturmuş, çenesini göğsüne dayamış, dinleniyordu.

Derin bir uykuya dalmış gibiydi. Ama Tamberlane yaklaştığı anda, hemen başını kaldırdı, eli hemen yeleğinin altında duran hançerine gitti. Şövalyeyi tanıyınca hançeri geri indirdi. Esnedi, başı yeniden göğsüne düştü.

Tamberlane bir elini tuğla açıklığa dayayarak durdu. Şömine oldukça büyüktü. On ayak uzunluğunda bir kütük rahatça içinde yakılabiliirdi. Taş kenarlar, is ve dumandan kararmışlardı.

Orada durup düşüncelere daldı. Düşüncüleri onu o kadar korkutuyordu ki bir türlü onlara çekidüzen veremiyordu.

Papaz haklıydı. Krala sadakatini ve kılıcını sunmuştu. Bu söze bağlı kalabileceğinden pek emin değildi. Papazın soruyu sormasına bile kızmıştı, çünkü kendisini seçmek zorunda bı-

rakıyordu. Taniere Kalesi'nden hiç çıkmamış olmayı diledi, böylece kimse ondan yardım istemeyecekti. O gün hiç ava gitmemiş olmayı, köye yapılan saldırıya hiç müdahale etmemiş olmayı ve Marak'ın hayata döndürmesi için Amaranth'ı hiç ka'eye götürmemiş olmayı diledi.

Onun gözlerine hiç bakmamış olmayı, ona hiç dokunmamış olmayı, onu hiç öpmemiş olmayı diledi. O öpüşü her hatırladığında bir papaz olduğunu unutuyor, bir erkek olduğunu hatırlıyordu.

Ama ikisi de değildi. Ne bir erkek, ne de bir papazdı. İkisi arasında bir tür sapkındı. Şimdi gördüğü ve yaptığı her şey yüzünden elbiseleri yeniden giyemiyordu, onu çıplak ve savunmasız bırakacağından bir kenara da atamıyordu. Bir erkek olma görevinden korktu, kendini yetersiz hissetti. Amaranth onu dehşete düşürüyordu. Dudaklarının tadını, bedeninin bedenine dokunuşunu hala hissedebiliyordu.

Bir kralın hayatını kurtarmak için onu kaderine terk edebilir miydi?

Belki de yapması gereken tam da buydu. Onu bırakmak. Ondan uzaklaşmak. Gözlerini ve ona bakışlarını unutmak. Gü-lünç kızıl kahverengisi saçlarını ve mum ışığında parıldayan her buklesini unutmak. Dudaklarının yumuşaklığını, gülümseyişini ve sesini unutmak.

Bu imkânsızdı. Amaranth evli bir kadındı, tapınağa bağlıydı. Tamberlane aforoz edilmiş bir papazdı, cehenneme bağlıydı.

Tamberlane elini sert bir şekilde duvara vurup bir küfür savurdu. Lord Geoffrey de Ville duyduğu ses yüzünden gözle-rini açıp başını kaldırdı, baktı.

Başka bir adam da baktı. Bu adam ateşin yanında bir yer bulamamış biri-ydi. Yüzü uzun ve sivriydi. Gözlerini kısmış-tı. Uykundan uyandırıldığı için bir lanet okudu. Ancak yanan kütüğün yanında heybetli bir şekilde duran figürü görünce, ağzını kapadı, gözleri genişledi. Ayağa kalkmaya çalıştı. An-

Benim Ebedi Aşkı

cak iki hamleden sonra doğrulup kalkmayı başardı. Tamberlane sırtını ateşe döndü, giysileri bir kenara çekip şekerleme yapan şövalyenin yanında oturacak bir yer aradı.

Ancak bu figürün karıştırılmasına imkân yoktu. Başka hiç kimse de böyle korkutucu yeşil gözler, böyle siyah saçlar ve böyle kare bir çene yoktu.

Hugh de Bergerette, sağ elinde artık yerinde olmayan bileğinde ani ve şiddetli bir acı dalgası hissetti. Uzanıp bir zamanlar ellinin olduğu yerdeki bölümü ovmaya başladı. Zihin gözünde, etine saplanan, onu kesen ve kolu ile elini çöl kumunun üzerinde ayrı yerlerde kanlar içinde bırakan kılıcın ışığını gördü.

Üç yıldır Ciaran Tamberlane'i yakından görmemişti. Krala ve Tanrıya sadık bir adam olmasına rağmen, tek kollu fakir bir adam seviyesine düşmüştü. Yeleğinin halinden belliydi. Oysa aforoz edilmiş Tapınak Şövalyesi, rezilliğinden hiç çekmiş gibi görünmüyordu.

Şövalye şakaklarına hücum eden kan gibi taze ve sıcak olan öfkesiyle kalan elini sıktı.

İkinci kez böyle bir harekete izin vermeyecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Tamberlane manastırdan hemen çıkmak istiyorduysa da elverişsiz hava buna izin vermiyordu. Yağmur, tanyerini muğ-lâklaştırıyordu. O kadar şiddetli yağıyordu ki çayırıları su bas-mıştı, tepelerden aşağıya sel suları akıyordu. Küçük dere, sel sularıyla dolup taşmıştı. Köprüyü yıkma tehlikesi vardı.

Tamberlane sabahı hacı odasında geçirdi. Öğle vakti, i-çinde huzursuzlukla Lord Boethius'un yanında geldi. Lord Bo-ethius Meryem Ana heykelinin yanında durmuş, taşkını seyre-diordu.

"Aptal yaratıklar." dedi şövalye. Başıyla avludaki ölü ta-vukları gösteriyordu. "Yağmuru izlemek için başlarını kaldır-mışlar ve boğulmuşlar."

Tamberlane uzun geçit boyunca baktı. Lord Geoffrey-'in uzaktaki siluetini hayal meyal seçebiliyordu. Lord Geofr-ey, Boethius'a biraz dinlenmesi için nöbetini devralmayı teklif etmişti. şimdi orada sırtını papazın odasının kapısına dayamış, battaniyeye sarılı şekilde oturuyordu.

Boethius homurdandı. "Bu sağanak altında bir kilometre bile ilerleyemeyiz."

"Haklısın." dedi Tamberlane. O da pes etmişti. "İlerle-yemeyiz."

Örtülü geçit boyunca yürümeye başladı. Üzerine su sıçramasın diye duvara yakın yürüyordu. De Ville onu son ka-pıya ulaşmadan önce duydu. Ayağa kalktı. Gözlerinde biraz me-

rak kırıntıları olsa da yüzündeki ifade eskisi gibi katıydı.

Tamberlane başını iki yana salladı. “Bugün çıkmaya kalkarsak, oradaki tavuklar gibi olacağız. Git ve ateşin yanında ısın. Roland’ın yakasına yapış ve sana ekmek, peynir ve bira getirmesini söyle.

Lord Geoffrey başını sallayarak emirlere itaat etti. Tamberlane’in geldiği doğrultuda yürümeye başlamadan önce, avluya baktı, sisi ve yağmuru inceledi.

Ciaran derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Döndü, uzun bir süre demir kapı koluna baktı. Sonra kapıyı sessizce açtı.

Kendisi eşikten geçerken iki köpek ayağa kalkıp dikkat kesildiler. Amaranth çömelmiş bir şeylere lanet ediyordu. Deri puanlar etrafına saçılmıştı.

Şaşırmış bakışlarla arkasını döndü, bir puanı daha parmaklarının arasından yere bıraktı.

“Buraya beni almaya geldiyseniz, lordum, ben her an burayı terk etmeye hazırım. Tabii, bu sinir bozucu şeyleri düzgün bir şekilde bağlamayı başarırım.”

Odanın ortasında duruyordu. Roland’ın önceden getirdiği kurumuş, uzun, şekilsiz, beyaz gömleği ile çorapları giymişti. Görünüşe göre, deri puanları bağlamakta zorluk çekiyordu. Çünkü kapı açıldığında, elleri gömleğin alt kenarında, dizlerinden aşağı inen çorabın en üstündeydi.

“Yemin ederim ki İnaya’yı bunu yaparken izlemiştim.” dedi. Kısa deri sıırımlarından birini elinde tutuyordu. “Ama biraz aptalım galiba, çünkü nasıl bağladığını anlayamamışım. İki kez başardığımı düşündüm. Ama tam hareket ettiğimde, her şey ayak bileklerime düştü.”

Göstermek maksadıyla bir adım attı. Ancak puanlar kemerden yere düştüler. Sağındaki ve solundaki çoraplarda bacaklarından kayıp dizlerine düştüler.

Tamberlane, Amie’nin yüzündeki şaşkın ifadeye gülüp

Benim Ebedi Aşkım

gülmemesi gerektiğini bilemeden ona doğru yaklaştı. Sırımı elinden aldı.

“Bu işin bir püf noktası var.” dedi. Amie bakarken, sırmı ikiye katladı. “Bunu kemerin ilk deliğinden geçir, sonra da çorabın en üstündeki gözden geçir ve bağla. İşte böyle.” Tamberlane güzel ve sıkı bir ilmik attı.

Amie bir kez daha göstermesini istedi. Sonra bir tanesini kendi bağladı.

“Peki... Tekrar sorduğum için özür dilerim ama arkadaşileri nasıl bağlıyorsunuz?”

Tamberlane bir kez daha tereddüt etti. Normalde lordlara giyinmelerinde yardım eden bir silahtar ya da uşak olurdu. Roland hacı odasındaydı. Ama ona Amaranth'ın puanlarını bağlamasında yardım etmesinde güvenip güvenemeyeceğinde şüpheleri vardı. Aynı şekilde, diğer iki şövalyenin de bunu seve seve yapabileceğini düşündü. Fakat ikisi de papazlık sınırlamalarının oldukça uzağındaydılar.

Muhakemesinden daha hızlı bir şekilde Amaranth'ın arkasında bir dizi üzerine eğildi. Amaranth'ın yeleğinin alt tarafına uzandı. Çorabı kaldırıp kemerin alt kenarının yerini belirlemeye çalışırken Amaranth'ın tenine değmemek için büyük dikkat gösterdi.

Amaranth bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Nefes almaya cesaret edemiyordu. Ona kendisinin yardım etmesini hiç beklemiyordu. Olabildiğince hızlı ve ona dokunmadan işini halletmeye çalıştığını fark etmişti. Ama Tamberlane'in ellerinin sıcaklığını hissetmekten kendini alamıyordu. Duvarda sabit bir noktaya bakmak da kâr etmiyordu. Maude'nin kulağının arkasını şefkatle yalayan Hugo'ya bakmak da bir işe yaramadı.

Amaranth'ın ağzından yumuşak, neredeyse sessiz bir ilti çıktı. Ciaran hemen ellerinin hareketini durdu. Ancak ellerinin sıcaklığı, Amaranth'ın bacakları arasında ipeksi bedeni üzerinde durur vaziyette kaldı. Puanlardan birini bağlamak üzereydi. Parmaklarının arkası çorabın üst kısmı ile bacakları

arasındaydı. Amaranth'ın yumuşakça bıraktığı nefes sesinden Tamberlane'in gözleri Amaranth'ın gözle görülebilir ürpertisine kaydı. Yavaşça elini kaldırmaya çalıştı, ama bu sadece gömleğin altında başka bir titreme daha olmasına yol açtı.

Tamberlane'in elindeki deri puan düştü. Bağlanmamış uç yavaş yavaş ilmekten kaydı. Tamberlane sağ elini açıp Amaranth'ı bacaklarının üst tarafından sardı. Parmakları Amie'nin bacak arasında durdu. Sol el ile aynısını yaptı. Bir süre hareketiz durdu. Sonra başparmaklarıyla yavaşça Amaranth'ın bedenini üst taraflarına doğru okşadı.

Keten içe giymesi gereken kıyafetlerinden birini sandalyenin üzerinde görünce Amaranth'ın yanlış sırayla giyinmiş olduğunu fark etti. Bu yüzden başparmakları doğrudan çıplak bedende dolaşıyordu.

Tamberlane bir inilti ile gözlerini kapadı. Başını ileri getirdi. İnce keten parçasının üzerinde durdurdu. Kendisi ve bütün bedenini yakan, omuzlarına bir ürperme gönderen bu utanç verici şehvet arasında duran tek engel buydu.

Amaranth bunu hissetti. Bunu Tamberlane'in ellerinde, Tamberlane'in alnının durduğu yerdeki sıcaklıkta hissediyordu. Bir yıl boyunca kadın olarak birçok cinsel ilişkiye zorlanmıştı, bu yüzden içgüdüsel olarak bacaklarını açtı. Öne doğru eğildi, sandalyeyi tuttu. Bir erkeğin şehvetine karşı çıkmamanın sadece acı verdiğini biliyordu. Titreyişlerinden kimileri bu şövalyenin de diğer kocaları, Rolf de Langois ve aç gözleriyle ona bakan düzinelerce erkek gibi olmasından duyduğu korkudan geliyordu.

Diğer titreyişleri ise Tamberlane'in elleri ve bedeniyle ona sahip olmasını istemesinden gelmekteydi. Bu umut onu şaşırtıyordu.

Bacaklarını tuttuğu yerlerde Tamberlane'in ellerinin sertleştiğini hissetti.

"Bu yanlış." diye fısıldadı Tamberlane. "Bu yanlış ve ben bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama... Ama kendimi tutmaktan acizim. Seni görüyorum ve sana dokunmak istiyorum.

Benim Ebedi Aşkı

Sana dokunuyorum ve seni okşamak istiyorum ve...”

Amaranth, Tamberlane’in sesindeki çiğ duygulara şaşırdı. Sandalyeyi bırakıp doğruldu. İki defa derin nefes aldı. Sonra Tamberlane’in elleri arasında döndü. Tamberlane’in elleriyle yaptığı baskı yumuşadı. Ama tamamen dinmedi.

Amaranth, Tamberlane’e baktığında gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Sıkılmış çenesi bir granit parçasını andırıyordu.

Amie yavaş yavaş dizleri üzerine çöktü. Yine yüz yüze geldiler. Hafifçe güldü, çünkü ellerini hala bırakmamıştı. Ancak şimdi yükselmişler ve Amie’nin belinde duruyorlardı. Amie kendi ellerini kaldırdı. Tamberlane’in yüzünü tuttu. Solgun yeşil gözler açıldı.

Bu gözlerde korkulacak bir şey yoktu. Bu gözlerin içlerinde yalnızca karmaşa, yalnızlık, umutsuzluk ve de bir anlama çabası vardı. Amie eğilip dudaklarını Tamberlane’in dudaklarına götürdü. Dokunuş hafifti. Öpüş kısa süreliydi. İkin-ci ve üçüncü kez öptü. Dördüncüsünde Tamberlane’in elleri, Amie’nin sırtının alt bölümüne kaydı, sonra gittikçe yükseldi ve Amie’yi kendine çekti. Dudaklarına yapıştı. Hızlı nefes alış-verişi sırasında bir şeyler söyledi. Amie, onun adını mı söylediğini, yoksa bir lanet mi okuduğunu anlayamadı. Tek umurunda olan dudaklarının sıcaklığıydı, yıldırım gibi atan kalp atışlarıydı. Kalp atışı, sanki göğsü içinde kafeste olan ve özgürlüğüne kavuşmak için vahşice çırpınan bir yaratık gibiydi.

Tamberlane’in iki eli Amaranth’ın saçları arasına gitti. Dudaklarını açıp onu daha cesur ve daha derin bir şekilde öperken sıkıca kavradı. Diliyle, dudaklarının arasına sızıyor, onun tadına bakıyordu. Bütün arzuları ve istekleri birbirine karışıyordu.

Amaranth, Tamberlane’in dudaklarını dudaklarında hissettikçe ürperiyordu. Kollarındaki sarsılma gittikçe artıyordu, ancak hiçbir hükmetme, alçaltma ya da sahip olmaya çalışma ihtiyacı yoktu. Tamberlane’in dudakları sıcak ve narindi. Tanımak, tatmak, hissetmek için bastırıyordu bunları. İki dudağın birbirine yapışmasının verdiği basit tutku onu şaşırtmıştı.

Marsha Canham

Ama dudaklarına ne kadar hızlı yapıştıysa, o kadar çabuk onlardan ayrıldı. Amie'yi şaşkın halde bıraktı. Parmakları Amie'nin saçları arasında kaldı. Başını eğip alnını Amie'nin alnına değdirdi.

“Kayboldum.” diye fısıldadı. “Tanrı biliyor ki boşu boşuna debeleniyorum.”

Nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Bedeni yanarken, kanı sıvı bir ateş gibi damarlarına hücum ederken bunu yapamazdı. Nasıl yanıt vermek istediğini biliyordu. Tamberlane'in yüzünü tutup dudaklarını kendi dudaklarına sürüklemek istiyordu. Tamberlane'in onu tekrar öpmesini istedi. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Kut-sal olan ya da olmayan her şekilde. Karşılığında kendisi de onu öpmek istiyordu.

“Tanrı burada değil.” dedi Amie. Sesi küçük bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Burada yalnızca siz ve ben varız, lordum. Açıkçası, ben de izin kadar kayıyım.”

Tamberlane bir kez daha nefes aldı. Elleri Amie'nin boynuna indi. “Amaranth... Benim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bilmem gereken, her şeyi biliyorum, lordum. Bilmem gereken şey, orada gözlerinizin içinde.”

Tamberlane başını iki yana sallayıp kahkaha attı. Amie çok şaşırdı. “Hayır. Benim gerçek ikilemimi bilmek seni bile şaşırtacaktır.”

Amaranth'ın kalbi göğsünde sıkıştı. Elbette, söyledikleri hala bir papaz gibi düşünüp bir papaz gibi davrandığını anlatmanın kibar bir yoluydu.

“Beni affedin, lordum. Benim suçumdu. Suçlanması gereken biri varsa o da benim. İlmekleri bağlamanın bir yolunu bulmalı ve sizi hiç uğraştırmamalıydım...”

Ani bir hareketle Amie'nin sözünü kesti, dudaklarına yapıştı. O kadar derin ve tutkulu öptü ki Amie nefessiz kaldı.

Tamberlane, Amie'nin dudakları pembeleştiğinde, ku-

Benim Ebedi Aşkım

lağının altındaki nabzı buldu ve onu boğazına kadar takip etti. Amie, körleşmiş, sarsılmış bir şekilde önünde dururken onun gömleğinin önünü açtı, giysiyi bir kenarlara doğru itti. Sonra dudaklarını çıplak omuzlara götürdü. Gömleği tamamen çıkarıp bir köşeye attı. Göğüsleri mum ışığında mermer gibi parıldıyordu. Göğü uçları sertti, Tamberlane'in parmaklarını ve dudaklarını davet ediyorlardı adeta.

Tamberlane öptü, okşadı, emdi. Zevkin doruklarına ulaştıkları bu anlarda, Tamberlane bazen vahşileşiyordu. Bir ara Amie, Tamberlane'in ısırmalarından sonra bir çığlık attı.

Tamberlane, çığlığı duydu, durdu, başını kaldırdı.

"Amaranth, sana zarar vermek..."

Amie konuşmasına izin vermedi, dudaklarına yapıştı, uzun uzun öptü. Parmaklarıyla Tamberlane'in uzun saçlarından tuttu. Sanki başka bir kelime, başka bir özür anın büyüsunü bozacak gibiydi.

Tamberlane bunu, zarar görmediği anlamında kabul etti. Ayrıca, aşağılara inip kemerini sökebileceğine dair bir izin olarak kabul etti. Kemerini söktü. Kemer Amie'nin dizlerine düştü. Tamberlane'in elleri yeniden Amie'nin göğüslerine çıktı. Onu uzun uzun öptü.

"Çok, çok güzelsin. İsmi taşıdığın çiçek kadar güzelsin."

Omzundaki yarayı kapamak için elini uzatacağı ki Tamberlane onu durdurdu. Dudaklarını yaranın kenarına götürüp öptü.

"Tanrı aşkına, beni eritiyorsun."

Dudaklarını hareket ettirdi, Amie'nin boynuna götürdü. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayır. Bundan iyisi yok."

"Ben sana hiçbir şey sunamam. Sunacak hiçbir şeyim yok."

Amie parmaklarını yavaşça Tamberlane'in saçlarında

Marsha Canham

gezdirdi. “Şimdiden bana daha önce hiçbir erkeğin veremediğinden fazlasını verdiniz, lordum. Sizden sonra gelebilecek olan birilerinin aptal olmasından korkarım.”

“Her şey olacağına varır...” Amie’ye baktı. Tamberlane’in yüzü işkence görmüş gibi görünüyordu. “Yarın buradan ayrılıyoruz. Maidstone’a gitmelisin, ben de seni oraya sağ salım ulaştırmalıyım. Şimdiye kadar Tanrının birçok kurallını çiğnedim zaten.”

Amie’nin elleri düştü. “Yani... beni istemiyor musun?”

“İstememek mi? Öyle mi düşünüyorsun?” Gözlerini kıstı, bir parmağını Amie’nin çenesinin altına götürdü, yine ona bakmaya zorladı. “Amaranth... bunu bir an bile düşünme. Seni istiyorum. Seni hayal edilebilecek her şekilde istiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Ben hiçbir zaman...” Başını eğdi ve sessizce bir lanet okudu. “Ben hiçbir zaman bir kadınla yatmadım ve nasıl yatıldığını da bildiğim söylenemez.”

Yüzündeki bakış, bedenindeki gerginlik ham ve sertti. Bu, Amaranth’ın şaşırmaktan çok rahatlattı. Marak bahsetmişti ve kendisi de biliyordu ki Tamberlane Papazlıktan kovulsa da kilise de yasaklansa da bir papaz olarak sözlerine sadık kalırdı.

Bir rahatlama hissetmişti. Çünkü daha korkutucu bir şey bekliyordu. Bu rahatlama bütün bedenini sardı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Şimdiye kadar hiçbir yanlış yapmadınız, lordum. Aslında, bu işte herhangi büyük bir sır da yok. Dilerseniz...” durakladı ve o an vücudunun en kuru yerleri olan dudaklarını ıslattı. “Ben size... rehberlik edebilirim.

Tamberlane başını hafifçe kaldırdı. Amie tekrar nefesini tuttu. Tamberlane’in bakışları onun içinin pırpır etmesini sağlıyordu. Tamberlane’in geniş deri kemerini çözmeye çalışırken elleri titredi.

Tamberlane kımıldamadı. Gözleri de Amie’nin gözlerinden ayrılmadı. Kemerinin düştüğünü hissetti. Sonra Amie’nin

Benim Ebedi Aşkım

elleri onun yeleğini kenarlarından tutup kaldırdılar. Amie onu soyarken işini kolaylaştırmak için onu bir süre bıraktı. Yeleği soyma işlemi bittikten sonra yeniden, bu kez eskisinden de yakın bir şekilde sarıldılar.

“Bana erkeklerin bu işi içgüdüsel olarak yaptıkları söylenmişti. Onlara çok doğal gelirmiş.” dedi Amie fısıldayarak. Yanakları kızarmıştı.

“Peki, ya kadınlar?”

Amie parmaklarını Tamberlane’in omuzlarında gezdirdi. “Tepkiseldir.”

“Sana neyin haz verdiğini bilmek istiyorum.”

“Bunu birlikte keşfetmeliyiz, lordum.” dedi. “Çünkü şimdiye kadar bana hayal edebileceğimden fazlasını verdiniz.”

Tamberlane’in dudakları yeniden Amie’nin dudaklarına yapıştı. Yere değene kadar çömeldiler. Tamberlane hızlı bir hareketle karyoladan bir battaniye çekip Amie’nin altına yerleştirdi. Amie gittiğini fark etmeden hemen onu kollarında geri buldu. Dudakları göğüsleri kaplamıştı. Öpüşlerle göğüslerinden karnına kadar iniyor, Amie’nin vücudundaki ürpermeleri takip ediyordu.

Tamberlane vücudunu Amie’nin vücuduna yasladı. Bir elini Amie’nin bacak arasına götürdü. Islaklığı hissetti. Sonra bedeninin merkezini oraya yasladı. İlk birkaç denemesi başarısızdı. Sonra Amie’nin rehberliğinde amacına ulaştı.

Uzun süre birbirlerine kilitli kaldılar. Zevkten sarsılmaya devam ettiler. Tamberlane’in devinimi yavaşladı, titremeler soldu, güçleri tamamen tükendiğinde battaniyenin üzerine çöktüler.

Amie, afallamış bir şekilde yanında uzanmıştı. Elleri Tamberlane’in kalçalarının üzerindeydi, parmakları onu sıkı sıkı kavramıştı, sanki sonsuza kadar içinde kalmasını istiyordu. Tamberlane’in başı, Amie’nin omzunda dinleniyordu. Amie bu anların tadını çıkarmak istiyordu. Bu anları sanki daha önce hiç yaşamamış gibiydi.

Tamberlane'in de ondan ayrılmaya niyeti yoktu. İki düşünce arasındaydı. Başını kaldırmak ve zevkten bağırarak... ya da bulunduğu yerde kalıp uygun bir an geldiğinde karanlık bir köşede saklanmak. Sakar ve sersem davrandığını biliyordu. Amie'nin çılgınlığını duymuştu, ama çok geçti. Daha derinlere inmek için geç kalmıştı.

Günahı açgözlülüktü. Bunu zaten kabul etmişti. Bir kadının bedeninin sırlarını öğrenme açgözlülüğü. Amaranth ona her baktığında neden acı çektiğini ve yandığını öğrenme açgözlülüğü. Geçmişte bedeninin sertleştiği zamanlar olmuştu. Kanlı dövüşleri kazanmanın verdiği heyecan damarlarında gezinirken yeleğinin altında bir kabarma hissettiği oluyordu.

Metresleri olan piskoposlar vardı. Rahibeleriyle karşılıklı tatmin arayan rahipler de... Ancak Tapınak Şövalyeleri duaları ve dindarlıklarıyla bu etkilerden uzak durmaya koşullanmışlardı.

Amie başını çevirip onu boynunun yanından öptü. Cildi sıcak ve ipek gibi pürüzsüzdü. Kulağının yanındaki nabzın atışını duyabiliyordu.

Günahlarını affettirmek için diz çökmeyecekti.

Başını kaldırdı, onu bekleyen gözlere baktı. İçleri soru, korku ve kaygı doluydu. Tamberlane üçünü bir öpüşüyle bunları ortadan kaldırdı. Bunu yapma gücüne sahipti. Dudaklarını Amie'nin dudaklarından çekmeden önce bedeninin yeniden hareketlendiğini hissetti. Amie'nin parmakları Tamberlane'in kalçalarına saplanmış gibiydi. Amie Tamberlane'in altında kımıldanmaya başladı, kalçalarıyla dalgalanan yavaş bir hareket yapıyordu.

Maude'un ilk hırıltısı duyulmadı.

İki kurt köpeği kenara çekilmişler, bu iki insanın anlamlandıramadıkları hareketlerine bakıyorlardı. İnilti, fısıltılar bittiğinde ve oda sessizliğe kestiğinde Maude başını kapıya çevirdi. Kulaklarını dikledi. Boğazından hırıltılı bir uyarı sesi çıkardı. Hugo yanına geldi, kapıya dönüp hırıldamaya başladı.

Benim Ebedi Aşkı

Sesi daha sonra Tamberlane de duydu. Örtülü geçitte yürüyen birinin ayak sesleri...

Parmağını Amaranth'ın dudaklarına bastırıp dikkatli olmasını söyledi. Amie'nin bacakları arasından ihtiyatla ayrıldı ve dizleri üzerine çöktü. Tozlukları dizlerine düşmüştü. Bu da hareketini engelliyordu. Tozluklarını belindeki yerlerine sokana kadar elinde kılıcı tutuluydu.

Başka bir sessiz işaret Amie'yi karyolanın yanına gönderdi. Başını eğerek iki köpeği Amie'yi korumaları için gönderdi. Kendisi de kapının yanına gitti. Biraz durduktan sonra demir kolu kavrayıp kapıyı açtı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Hugo de Bergerette, Tamberlane'i hacı salonundan çıkarken izlemiş, sinsice takip etmişti. Gölgelelerin içinden ilerlemişti. Biriyle karşılaştığında başını eğmişti. İki kez kapıdan geri dönmek zorunda kaldı. Meraklı gözlerin başka yöne bakmasını bekledi. Ancak hava bu kadar berbat olduğundan, salonda birçok huzursuz hareket vardı. Kapıdan çıktığında kimse onu fark etmedi.

Avlu terk edilmişti. Su damlacıkları yerde birikintiler oluşturmuştu. Örtülü geçit uzun ve ıslaktı. Bir insanı iliklerine kadar dondurabilirdi. Meryem Ana heykeli önünde durakladı. Yeleğinin altında gizlediği uzun hançerin kabzasına dokundu. Son bir kez arkasına baktı. Sırtını duvara dayayarak bir yengeç gibi yürümeye başladı. Oda kapılarının oldukları boşlukları sinsice geçiyordu.

Tamberlane'in odası en sondaydı. De Bergerette mesafenin ve sürpriz boyutlarının kendisinden yana olduğunu biliyordu. Birileri ses duysa bile, kendisi çoktan intikamını almış olurdu.

Tek kollu şövalye bir dağgelinciği gibi sessizce odaya yaklaştı. İçerideki sesleri dinlemek için kulağını kapıya dayadı. Ejder Avcısı'nı uyuyor yakalama temennisi vardı, ama...

Kulağını kapıdan kaldırdı, bir süre yere baktı. Duyduğu sesler kendisi için yeterince tanıdıktı. Sırtından soğuk sular boşandı, kan vücuduna hücum etti.

Ejder Avcısı bir kadın ile birlikteydi. Bir fahişe gibi az-

Marsha Canham

gın ve inleyen bir kadın ile birlikte...

Dindar ve güçlü şövalye ne kadar da düşmüştü!

Aforoz edilmişti. Kardeşlikten atılmıştı. Şimdi Tanrının binası altında Şeytan'ın fahişelerinden biriyle zina ediyordu!

İçinde yeniden çoğalan bir öfkeye rağmen, kendini yavaşça ve sakince hareket etmeye zorladı. Demir kolu yokladı ve kolayca açılabilirdiğini gördü.

Geçidi ve avluyu yokladıktan sonra, yeleşinin alt kısmını kaldırdı, hançerinin sivri ucunu yavaşça çıkardı, sonra yine durdu.

Son bir titrek çığlıktan sonra kapının diğer tarafında sessizlik oldu. Odaya girmek için en uygun andı. Ama bir değil, iki kişiydiler. Her ne kadar içi nefretle dolu olsa da durumun zorluğunun bilincinde olamayacak kadar kör değildi.

Başka bir şey daha vardı. Kendisi dört gündür manastırdıydı. Odaları birer birer arayan uzun boylu, kızıl saçlı bir şövalye, kaçak karısını bulmaya çalışıyordu.

De Bergerette'nin Ciaran Tamberlane'in yanındaki kadının bu adamın karısı olduğunu düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Fakat tesadüflere de inanmıyordu. Kız onunlarsa, Tamberlane'in kızın kocasından kaçmasına yardım ediyorsa, Hugh sadece yolun kıyısında durup katliamın gerçekleşmesini izleyebilirdi.

Üstelik Kızıl Yaban Domuzu karısının nerede olduğunu hakkında bilgi getirenlere yüz altın sikke verecekti. Yüz altın, Hugh'un gururunu, intikam yükünden kurtarırdı.

Pejmürde şövalye bir adım geriye attı. Bu yeni fikri bütün boyutlarıyla düşündü. Ayağının tabanı altında bir şey hissetti. Eğilip baktı. Bir meşe palamudu kabuğuydu. Bir kırbaç şaklaması gibi bir ses çıktı. Ne yapması gerektiği konusunu hemen kapadı.

Bir lanet ve bir yemin ile arkasına döndü, alçak yarım duvarın üzerinden atlayıp sisin içinde kayboldu.

Benim Ebedi Aşkım

Bir süre sonra Tamberlane kapıyı açtı. Kılıcını kaldırmıştı. Dişlerini sıkmış, bir meydan okumaya cevap veriyordu sanki. Ama karşısında kimseyi bulamadı.

Örtülü geçit boştu. Avluda vıraklayan kurbağalar vardı. Çatından aşağı sürekli olarak su akıyordu. Etrafı sarmış olan sisin içinde başka bir ses yoktu. Hiçbir hareket de yoktu.

Kafasını uzatıp koridorun iki yanına baktı. Hiçbir şey görmedi. Pusuya yatan ya da yürüyen kimse yoktu.

Kılıcını indirdi. Tam içeriye dönecekti ki yerdeki ezilmiş meşe palamudu kabuğunu gördü. Bir kez daha avluya ihtiyatla baktı. Eğilip kabuğu eline aldı. Kabuğun dış bölümü ıslaktı. Kırılmış tarafları ise kuruydu.

Birisi kapının dışında imiş. Bu kişi odaya girmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmiş olmalıydı.

Roland ya da şövalyelerden diğer ikisi, iki köpeğin oda-da olduğunu bildiklerinden böyle gizlice yaklaşmaya çalışmazlardı. Dahası, Maude hırlayalı daha bir dakika bile olmamıştı. Davetsiz misafirin ya da üçünden birinin bu kadar hızlı şekilde gözden kaybolmak için var gücüyle örtülü geçitten aşağı koşması gerekirdi. Roland bunu başarabilirdi. Ama Tamberlane bunu yapmış olabileceğini zannetmiyordu. Geoffrey ya da Boethius bunu başaramazdı. İkisi de çok ağır giysiler giymişlerdi ve iri cüsselerinden dolayı bu kadar hızlı olmayı başaramazlardı.

Tamberlane elindeki kabuğu biraz ovdu, sonra içeri geçti.

Amaranth hala karyolanın yanına çömelmişti. Tamberlane dönünce ayağa kalktı, bir eli köpeklerden birinin üzerinde kaldı. Karyolanın yanına gitmeden önce, gömleğini almayı aklından geçirmişti. Fakat alamamıştı. Şimdi bir eliyle göğüslerini saklamaya çalışıyordu. Utanmıştı. Vücudu pembeye döndü. Parlıyordu.

“Seni korkutmak istemedim.” dedi Tamberlane. “Suç uzun yıllar, gölgeler arasında saklanmakta.”

Marsha Canham

“Kendim için korkmadım, lordum. Sizin iyiliğiniz için endişelendim.”

“Benim iyiliğim mi?” Bu düşünce onu şaşırttı. “Uzun yıllardır ilk defa birisi benim iyiliğimi düşünüyor.”

“Yanıldığınıza eminim, lordum.”

“Eminim ki yanılmadım. Aileye getirdiğim utançtan sonra babam beni evlatlıktan reddetti. İngiltere’ye döndüğümde beni görmek istemedi. Bulunduğu ortamda benim isminin anılmasını bile istemiyor. Annemi görmek istediğim de bana sırtını döndü. Önümde yere tükürüp kalbimi paramparça etti.”

Yumruklarını sıktı. Amie’ye, bir aydan kısa süredir tanıdığı bu kıza, içindekileri neden döktüğünü anlayamadı. Umutsuzca akıl yürütmeye çalıştı. Belki kız da büyük acılar taşıdığı içindir. İçindeki yalnızlığı ve umutsuzluğu anlayabilirdi. Belki ikisi de yanıtlar, açıklamalar ve umutlar arayan yaralı ruhlar oldukları için...

“Bildiğim tek şey sahip olduğum her şeyi, olduğum ve olacağım her şeyi onların bir gülümsemeye yeniden bana bakmalarını sağlamak için verebileceğimdir.”

“Yeniden gülümsememi sağladınız, lordum. Onlar da zaman içinde size gülümseyecek. Kalbi hala asilce atan bir adama nasıl gülümseyemezler ki?”

Bir süre Amie’nin yüzünü inceledi. Sonra bakışları yavaşça onun bedenine indi.

Amie’nin yaraları hem fiziksel hem de duygusaldı. Bu ikisinin birleşmesinin Amie’de bir çeşit arınma sağladığını düşündü. Bedensel olarak bakire olmayabilirdi, fakat ruhu bugüne kadar Tamberlane dışında kimse tarafından dokunulmamıştı.

Bu bilgi, onu neredeyse dizlerine kadar indirdi.

“Lordum?”

Amie ona seslenmişti. Ama Tamberlane’in zihni o kadar uzaklardaydı ki cevap verecek gibi değildi.

Alçak sesli bir komutla köpekleri dışarı yolladı. Mısır-

Benim Ebedi Aşkım

'daki kralların mezarlarını koruyan köpeklere benzer şekilde heykel gibi duracaklarını ve ikinci bir emre kadar hareket etmeyeceklerini biliyordu.

Tamberlane yavaşça yürüyüp Amaranth'ın olduğu yere gitti. "Burada yeterince güvende olmadığınızı düşünüyorum. Etrafta birçok göz ve kulak var. Bunlardan bazıları kocanın müttefikleri, kocanın koyduğu altın ödülünü isteyen açgözlüler... Taniere'den buraya takip edilmediğimizi bile söyleyemem. Ama Tanrı biliyor ki öyle bir şey yapmak neredeyse imkânsızdır."

Amaranth başını eğdi. Gömleğinin kıvrımlarından sıkıca tuttu, eklemleri bembeyaz oldu.

"Ne oluyor? Sorun nedir?"

Amie başını iki yana salladı. "Taniere'de Odo'nun adamlarından biri vardı. Marak'ın odasına giderken onu gördüm. Beni tanıyamadığına eminim. Marak o adamı bulacağına dair bana güvence verdi ve..."

Tamberlane kapının yanından ona doğru gelip önünde durdu.

"Biliyorum, bunu daha önce size söylemeliydim. Benim çok yakınımın gelmesine rağmen, beni tanıyamadığını düşünüyorum. Ve Marak dedi ki..."

Amie başını eğmişti, Tamberlane bir parmağını onun çenesinin altına getirdi ve hafifçe kaldırdı. "Gördüğün o adam... bu kadar yakınında mıydı?"

"Evet." diye fısıldadı, çenesi titriyordu.

"O zaman bu adam aptalın tekiydi. Üzerine düşmemi-ze bile gerek yok." dedi ve gülümsedi. Parmaklarıyla Amie'nin çenesini okşadı. "Çünkü ben seni aysız bir gece yarısında, Marak'ın elbiselerini giymişken bile tanıyabilirim."

Amaranth sarsıldı. Tamberlane'in eli gömleğin içinden göğüslerinden aşağıya doğru gitti. "Lordum..."

Tamberlane, bir öpücükle onu susturdu. Onu çenesinden tutan eli, boynunda dolaştı, sonra onu saçlarının arasına gir-

di. Amie'nin gömleğini çıkardı, bir kenara attı.

Amie'nin dudakları yumuşak ve istekliydi. Vücutları yeniden birbiriyle buluştu. Elbiseleri yeniden düştü, bedenleri yeniden birbirine karıştı. Öpüşler, dokunuşlar, sarsılışlar birbirini izledi. Birbirlerini sıkı sıkı sardılar, inilti, fısıltılar bedenlerindeki arzuyu dışa vurdu. Sonunda Tamberlane'in başı Amie'nin omzuna düştü. Derin derin soluk alıp veriyordu. Amie elini kaldırıp onun saçlarını okşadı. Bacaklarını Tamberlane'in belinden çekti.

Tamberlane ellerini kaldırıp Amie'yi omuzlarından sardı. Onu o kadar yanına çekti ki nefesleri yeniden birbirine karıştı.

“Sen daha önceden tanımalıydım.” diye fısıldadı hafifçe. “Seni daha önceden tanımalıydım.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Sis yoğun ve ıslaktı. St. Albans'ın ön kapılarından çıkıp dar köprüyü geçerlerken nem damlacıkları elbiselerine ve yüzlerine yapışuyordu. Ne atlar, ne de sürücüler rahat görünüyorlardı. Nehir hala taşmıştı. Hızlı ve şiddetli bir şekilde akıyordu. Güreleyen nehrin yüzeyi köprünün kalaslarını yalıyordu. Karşıya geçer geçmez, atlarının yönünü ormana çevirdiler. Ormanı görmiyorlardı, ama orada olduğunu biliyorlardı. Grubun içinde kimi homurtular vardı. Bu karmaşanın içine girmenin ne kadar mantıklı olduğunu sorguluyorlardı. Ancak Tamberlane onları önemsemedi. Sis, onları izleyebilecek gözleri engeller, takip etmeye çalışanları da hayal kırıklığına uğrattı.

Köpekler, sessizce yeşillik boyunca koşup Tamberlane'in manastırı izlemeleri için geride bıraktığı iki ormancıyı bularak ne kadar değerli olduklarını kanıtladılar. Köpekler, daha sonra, en öne salındılar. Böylece sisin içinde yolları ve muhtemel tuzakları keşfedebilirlerdi.

Ciaran yola çıktıklarından beri sessizdi. Gün boyunca atlarını sürdüler, gece atların yaralanmaması için durdular. Ateşin dumanı, kilometrelerce uzaktan fark edilebileceğinden, ateş yakmadılar. Uzun ve soğuk gece battaniyelere sarılmış şekilde ormanında zemininde geçirildi. Tanyeri ağardığında yeniden yola çıktılar. Manastırdan ayrılışlarının üçüncü gününde orman içinde bir açıklıkta duran çamur ve keresteden yapılmış küçük bir kulübe ile karşılaştılar. Çatısı yoktu, duvarların yarısı ufalanmıştı. Her kütük ya da duvar arasına kuşların yuva yapışın-

Marsha Canham

dan kulübenin uzun süre önce terk edildiği belliydi.

Üç gündür başlarına bela olan hava, sonunda düzelmişti. Açık ve yıldızlı bir gökyüzü vardı şimdi. Küçük bir ateş yakıp ormancıların yakaladığı tavşanları pişirdiler. Tilki Eric, bunları açıklıkta bulduğu yabani soğan ve havuçlarla karıştırıp bir et çorbası yaptı. Fletcher bir şarap tulumu ile katkıda bulundu...”

“Tanrının evinden çalıntı.” diye açıkladı Boethius. “Bunu yaptığın için şeytana hesap vereceksin, delikanlı. Kardeşlerin dibini bulmadan, onu bana versen iyi olur.”

Ormancı sırttı, şarap tulumunu ona uzattı.

Üç gündür, yolculuğun büyük kısmında sessiz olan Tamberlane bir giriş yapma ihtiyacı duymadan konuşmaya başladı.

“Manastırdaki ilk gecemizde, papazlardan biri beni ziyaret etti. Bana Kral Richard’ın hafta sonu İngiltere’de olacağını, Prens John’un en iyi suikastçılarını Aslan Yürekli’nin Londra’ya ulaşmasını engellemek için harekete geçirdiğini söyledi.”

Boethius şarabı içmek üzereyken durakladı. Lord Geoffrey, başparmağından bir kıymığı çıkarmaya çalışıyordu. O da duraklayıp baktı. Roland bıçağını bilemeği bıraktı. Ormancılardan bir tanesi şövalyelerin oturduğu yere yaklaştı.

“Bana kılıcımı krala yardım etmem ve suikastçıları engellemem için kullanmam da söylendi. İlk düşüncem reddetmek oldu. Bir kılıç nasıl kırk kılıcın karşısına çıkabilir ki?”

“İki kılıç.” dedi Boethius hemen.

“Üç.” dedi Lord Geoffrey.

“Dört.” diye bağırdı Roland.

Beş, altı, yedi, sekiz sesleri geldi ardı ardına ormancılardan. Hiçbirisi biraz bile tereddüt etmedi.

“Kırk, hatta daha fazla adama karşı sekiz adam.” dedi Tamberlane sessizce. “Çok az.”

“Güçlü bir atın üzerindeki iyi bir şövalye beş piyade askeri hiç terlemeden etkisiz hale getirebilir.” dedi Lord Geoffrey kuru ve düz bir sesle. “Kılıcını çekerse bu sayı altıya çıkar.”

Benim Ebedi Aşkım

“Evet. Sherwood Ormanı’nın en iyi okçuları da bizim yanımızda.” diye güldü Boethius. “Bunlar daha bize yaklaşmadan, okçular onların üçte birini hatta daha fazlasını imha edebilirler.”

“Onlara bir sürpriz de yapmış olacağız.” diye söze girdi Roland. “Suikastçılar arkalarına değil, önlerine bakıyor olacaklar.”

“İlk başta nereye bakacaklarını öğrenerek bizden avantajlı da olabilirler. Sahil uzun, papaz, Richard’ın tam olarak nereden karaya çıkacağını söylemedi.” dedi Tamberlane, ellerini açlarına götürerek.

“Aranızdan karaya nereden çıkacağını bilen var mı?”

“Her yerden çıkabilir. Hastings’ten Dover’e kadar olan kırk fersah boyunca her yerden...”

“Sandwich.” dedi Amie sessizce. “Karaya Sandwich’ten çıkacak.”

Adamların çoğu, onun orada olduğunu unutmuş gibi ona baktılar.

Boethius kaşlarını çatı. “Bunu neden söyledin?”

“Çünkü biliyorum... Richard’ın alışkanlıklarından biri, gençliğinden beri...”

“Sen de genç birisin. Kralın gençliğindeki alışkanlıkları nereden biliyorsun?”

Amie boynundaki haçı tuttu, sonra Tamberlane’e baktı. Ateşin önünde yüzü donmuş gibiydi. İnce metal tokadan tutup haçı yavaşça açmadan önce dudaklarını ıslattı.

İki şövalye Plantagenet leopardlarını hemen tanıdılar.

“Onlarla kan bağı var, fakat çitin yanlış tarafında doğdum.” dedi. “Kral benim kuzenim.”

Zihnini ilk toparlayan ve boğazını ilk temizleyen Boethius oldu. “Peki, bu bahsettiğin alışkanlıklar?”

“Beş altı yaşlarında bir çocukken babamın daha önce

Marsha Canham

görmediğin, tanımadığım biriyle şiddetli bir şekilde dövüştüğünü gördüm. Bu adam uzun boylu, sarışın, yakışıklı bir adamdı. Bu kişi Tanrıya benziyordu, Kral olmak kaderinde olan biri...

“Tartıştıkları mesele, Richard’ın sevgilisinin kolları arasında yakalanması ve bu sevgilisinin Londra’ya zar zor sağ gidebilmesi ve orada Kral Henry’nin adamlarının bakmayı akıl edemeyecekleri bir yerde kalması ihtiyacı idi.”

“Richard amcasının yanına gidip ondan bir sığınak talebinde bulundu. Babam da prens ile sevgilisini Sandwich’e, denize bakan mülküne gönderdi. Sevgilisi zamanla Richard’ın gözünden düştü. Ama başka sevgilileri de oldu. Annemle babam öldükten sonra amcam da kralın sevgililerine sığınak ayarlamaya seve seve devam etti.” Dudaklarını tekrar ıslattı. “Sanırım, iki sene yabancı diyarlarda tutsak kaldıktan sonra, bir adam sevgilisini görmek ister.”

“Başkaları bu kaleden haberdar mı?”

“Prens John’un kardeşlerinin bütün alışkanlarını bildiğine eminim. Özellikle de bunları yakın gelecekte onlara karşı kullanabilecekse. Çoğu kardeş için durum böyle.” diye ekledi güzel bir dille. “Değil mi?”

Basit bir soru için gözlerini gereğinden fazla Tamberlane’in üzerinde tuttu. Tamberlane, kralın, diğerlerinin bilemeyeceği noktalarda, prens, kral ve hatta bir adam için uygun olmayan sevgilileri kandırma tutkusunu biliyordu. Ona öyle geliyordu ki Amie, altın Aslan Yürekli’nin zevklerinden haberdardı, ama şimdi kamp ateşi önünde bir şey söylemeyecekti.

“Gel.” dedi Tamberlane. “Yürü benimle.”

Sesinden Amie’nin daha önce hiç duymadığı bir otoriterlik okunuyordu. Ses Amie’nin vücuduna bir titreme gönderdi. Hiç soru sormadan itaat etti, eklemlerindeki sertliği, sırtındaki ve omzundaki acıları göz ardı etti. Ayağa kalkıp onu takip etti. Ateşi geçip soğuk karanlığa doğru yöneldiler. Amie, önünde duran Tamberlane’in kara silüetine güvenip ilerledi.

Tamberlane önde yürüdü. Önündeki otlar, dizlerine ka-

Benim Ebedi Aşkı

dar uzamıştı. Açık arazinin ortasına kadar yürüdü, sonra dönüp Amie'nin onu takip edip etmediğine baktı. Bir bakış attıktan sonra yürümeye devam etti. Bu kez ormanın en uç kısmına çıkana kadar hiç durmadı.

“Şimdi.” dedi Tamberlane, dönüp ellerini göğsü üzerinde bağladı. “Birçok sırrı olan leydim... boğazına takılıp tükürmekten zorlandığın o şey ne?”

“Size söylemiştim, lordum. Odo de Langois, beni alabilmek için Prens John'a haber göndermişti. Size söylemediğim şey, beni ilk defa kardeşini almaya, Sandwich'e giderken gördüğüydü. Bu, kral Avusturyalı Leopold tarafından yakalanmasından kısa bir süre sonra, Odo, yolunun üzerinde Üç Kürsü'den geçerken oldu.”

“Rolf de Langois mi?” diye sordu Tamberlane. Bir yandan da Amie'nin karanlıktaki güzelliğine bakıyordu. “Yani, kralın sevgilisi o mu?”

“Anladığım kadarıyla bir yıldan uzun süredir. Bunu bilen sadece birkaç kişi var. Odo'nun bildiği daha az sayıda kişi var.”

“Senin yanında ve sessiz tutmak için mi seninle evlendi?”

Amie'nin buruk gülümsemesi karanlıkta görünmedi. “Şaşıрма, benimle vekil prensin kutsaması ile damarlarımda akan kan için evlendi. İkincisi sadece bir lütuf. Rolf beni ormanda yakaladığında, adamlarının gözü önünde, onlara bir erkeğin arzularına sahip gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamak için bana saldırmıştı. Herhangi bir fısıltım intikam olarak kabul edilecekti.

“Karışık bir ilişkiler ağı.”

“Bir ilmek daha atayım mı, efendim?”

“Dahası da mı var?”

“Sadece bir tane. Sandwich'te bir tuzağa düşmemek için beni yanınızda götürmeniz gerekiyor, efendim.”

“Söylediğin şey mümkün değil, aklımdan bile geçirme.”

Marsha Canham

“Kaleyi, oraları, sahili biliyorum. Birisi fark edilmeden kıyıya fark edilmeden gitmek istiyorsa kullanabileceği Fran-sa’dan getirilmiş bir botun nerede olduğunu biliyorum. Bot muhtemelen körfezciğin yanındadır. Rolf de Langois de bunu biliyor, elbette. Muhtemelen de sevgilisini gül yaprakları ve oklarla karşılamak için orada olacaktır. Ama siz onu bulabilmek için uzun saatler harcayacaksınız.”

Ciaran gülmemeye çalıştı. Aysız gökyüzü altında, sadece yıldızların zayıf ışığı altında solgun şekilde parıltıyan saçları ve beline koyduğu elleriyle meydan okur gibi duruyordu.

“Çok güzel.” Gözlerini ona dikti. “Hangi yeteneklere sahipsin? Kılıç kullanabilir misin? Mızrak ya da ok atabilir misin?”

Amie bir süre hareketsiz durdu. Tamberlane’in gözüyle takip edemediği kısa bir sürede, kuşağına koymuş olduğu hançeri çıkardı ve büyük bir hızla Tamberlane’in arkasındaki ağaca fırlattı. Bıçak Tamberlane’in yanağını yalayıp geçmişti.

“Takdire şayan.” dedi Tamberlane, dönüp arkasına baktıktan sonra. “Ama zırhlı şövalyelere karşı dövüşürken hiçbir işe yaramaz.”

“Beni Maidstone’a götürmeye çalışırken değerli zamanınızı boşuna harcayacaksınız. Bu şekilde atlarınızı dörtnele sürseniz dahi ulaşamazsınız.”

“Seni Roland ile göndereceğim. Böylece hiç zaman kaybetmeyeceğiz.”

“Roland size minnettar kalmayacak. Ayrıca Odo’nun bir krala suikast düzenlemeye çalışırken çakallarını yola dikmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Silahtarınızın tek başına eğitilmiş paralı askerlere karşı nasıl dövüşebileceğini düşünüyorsunuz? Eğer bir sonraki sözünüz, diğer şövalyelerle ilgiliyse, onları da feda edemezsiniz.”

“Bugün dilin açılmış.” dedi Tamberlane, kaşlarını çatarak. “Oldukça da keskin.”

“Hayatımı size borçluyum, lordum. Sadece size bir şe-

Benim Ebedi Aşkım

kilde borcumu ödemek istiyorum.”

“Bana bir şey ödemene gerek yok.” dedi sertçe. “Ayrıca, hayatını kurtaran ben değildim, Marak’tı. Ben sadece seni ona götürdüm.”

“Ben de sizi Sandwich’e götürebilirim.”

Dövüşü kendi iradesiyle kaybetti. Öne doğru bir adım attı. Ellerini kaldırıp Amie’yi yanaklarından tuttu. “Michaelus Baba odadan ayrıldığında hiçbir şey söylemedin. Kılıcımı kral’ın emrine sürmem için hiçbir şey söylemedin.”

“Orada konuşmak benim haddime düşmezdi.”

“Ama kendini tehlikeye atmak için oldukça isteklisin.”

Gözlerini kapatıp Tamberlane’in ellerini yanaklarında gezdirmesine odaklandı. “Ben de size aynı soruyu sorabilirim, lordum. Siz de kral ile kardeşi arasına girmemekte niyetliydiniz.”

“Michaelus Baba’nın söylediklerini aklımdan geçiriyorum. Aslında durmadan aklımda evirip çeviriyorum. Kaybedemeyeceğimiz tek şey şerefimizdir. Onu ancak kendimiz armağan edebiliriz. Aslında...” Parmakları Amie’nin çenesinin altında durdu. Döndü ve başını Amie’nin yüzünü görebilmek için eğdi. “Bir şeyleri armağan etmekten bıktım.”

Amaranth nefesini tuttu. Manastırdan çıktıklarından beri ona dokunmamış, hatta yanına bu kadar yaklaşmamıştı. Amie, Tamberlane’in aralarında geçenlerden dolayı pişman olduğunu düşünmeye başlamıştı. Amie ise bir anından, bir öpüşten, bir dokunmadan bile pişman değildi. Tamberlane için bacaklarını nasıl araladığını, onu nasıl bir isteklilikle kendine çektiğini, üzerinde zevkle nasıl dalgalandığını hatırladıkça kızarıyordu.

Zevkle... Acıyla değil.

İşte bu adamdan, bu bilmecedan, bu şövalyeden, bu papazdan ve bu ejder avcısından geliyordu hepsi. İşte bu adam yalnız başına at koşturacak, kralını savunacak ve her türlü asaleti, şerefi ve iyiliği içinde barındırdığını göremeyenlere karşı şerefini geri kazanacaktı.

Marsha Canham

Tamberlane'in dudakları öylece duruyordu. Uzanıp dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Amie kollarını Tamberlane'in boynuna dayadı. Tamberlane'i gücü tükenene kadar öptü. Her yanı bitap düştü.

Ama umursamadı. Tamberlane onu bir bıçakla yaralasa yine fark etmeyecek, umursamayacaktı.

Önce bacakları, sonra kolları titredi. Son öpüş bittiğinde, başını Tamberlane'in boğazına gömdü. İkisinin de içlerine farklı hisler hücum etti.

"Lütfen, Ciaran, sana yalvarıyorum, beni arkanda bırakma. Seninle gelmeme, sana yardım etmeme, sadece kral değil aynı zamanda akrabam olan adama yardım etmeme izin ver. Sonrasında... Sessizce tapınağa giderim. Ama bana, kendi şerefimi kurtarmam için son bir şans ver. Böylece bir gün arkama bakar ve 'evet, bunu ben yaptım ve işe yaradı.' diyebilirim."

Ciaran elini kaldırıp Amie'nin saçlarını okşadı. Çenesini buklelerin arasında gömülü bıraktı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Bunu garipsedi. Onu Sandwich'e götürmek istemiyordu. Ona zarar gelsin, istemiyordu. Ama onun kendini biraz değerli hissetme çabasına karşılık hiçbir şey söyleyemedi. Bomboş bir arazide, durmadan dönüp bir cevap aramaya çalışmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

"Emrettiğim her şeyi yapacağına yemin eder misin? En yakın kayanın arkasına saklan dersem, saklanacak mısın?"

Başını kaldırıp bakışlarının Tamberlane'in bakışlarıyla buluşmasını bekledi. "Maidstone'a kadar bütün yolu koşmamı emrederseniz, bütün yolu koşacağım."

Amie'yi saçlarından kavrayıp kendine doğru çekti ve dudaklarına yapıştı. Bu kez öpücük derin ve güçlüydü. Belki de bir daha asla bir araya gelemeyecek, olanlardan acık çekebilecek, ömür boyu bu son anın hatırasıyla yaşamak zorunda kalabilecek dışı vurulmamış arzular...

Amaranth tereddüt etmeden karşılık verdi. Her tarafının şehvetle dolduğunu hissedebiliyordu.

Benim Ebedi Aşkı

Birlikte yeşil otların arasına girdiler. Elleriyle elbiselerini çıkarıp bariyerleri kaldırdılar. Özlenen, arzulanan birleşmeyi gerçekleştirdiler.

İlk hamle Tamberlane'i istediği yere götürdü. Orada kaldı. Amie'nin sıcaklığı ve ıslaklığı içinde kaldı. Ta ki çığlıkları harabe kulübeden duyulabilecek yüksekliğe ulaşana kadar...

Bir süre sonra ateşin parıltısına döndüklerinde, gözlerden bazıları merakla baktı, bazıları bakmadı. Çünkü giysileri buruşmuş, çığden ıslanmış, lekelenmişti. Bazıları şaşırdı, bazıları şaşırmadı.

Aynı tepkiler Tamberlane, Amaranth'ın onlarla Sandwich'e geleceğini duyurmasıyla yeniden verildi. Yine de kimse solgun yeşil gözlerdeki parıltıyı sorgulamadı.

Gecenin kalan kısmı planlarla, toprağa bir şeyler çizerek geçti. Saat iyice ilerleyince ve kimse uykuya ihtiyaç duyduğunu belirtmeyince ateşi söndürüp yola koyuldular. Günün ilk ışıkları bile henüz ortada yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkım

Fulke Kalesi şanını isminden alır. Bir kaleden çok bir malikâneye benzeyen bu yer, tam denizin kıyısında biten yeşil bir arazinin küçük bir yükseltisine kurulmuştur. Her iki yanında da sarp kayalıklar vardı. Bu özelliği onu, ormanlık iç taraflardan izole etmiştir. Arazi elverişsiz olduğundan mazgallı siper, kuleler oluşturan yüksek duvarlar ya da savunma amaçlı bir iç kale inşa etmek için uygun değildir. Yerleşimcileri, en fazla buldukları yüksek bir yerde ateş yakıp sisli havalarda denizcileri sarp kayalıklara karşı uyarabilirler.

Kayalıkları döven deniz, genelde demirlemek isteyen gemilere karşı pek misafirperver değil. Geçen gemilerin sahil şeridi boyunca demirleyecek bir yer bulması imkânsız gibidir. Ancak dikkatli bir göz baktığında, bir at nalı gibi kayalıkların arasında oluşmuş, tek bir teknenin güvenle sığınabileceği küçük koyu görebilir.

Yukarıdan denize inmesi en az kayaların kendileri kadar ürkütücüdür. Odo de Langois cesaret edebildiği kadar uzanıp aşağı baktı. Koyun durgun ve köpüklü sularına baktı. Kardeşi Rolf'e baktığında yüzündeki ifadeden sadece şüphecilik okunuyordu.

"Aşağıya bir ip ya da merdivenle mi inmemizi bekliyorsunuz?"

Rolf hafifçe gülümsedi. "Güzel bir fikir gibi görünse de hayır. Bir patika var. Dik, tabii, ama kaçakçılar ve haydutlar yıllarca bu patikayı kullandılar. Maalesef atlar bu zorlu yolu bi-

zimle inemezler. Onları burada bıraksak daha iyi olur.”

Odo bunu duyduğuna sevinmedi. Atsız bir şövalye, atıyla saldığı korkunun yalnızca yarısını salabilir. Çoğu yirmi otuz kiloluk zırhlar giymiş olduklarından, hızlı koşmaları ya da aceleyle kaçmaları imkânsız gibidir. At sırtında, özellikle de savaş için eğitilmiş bir atla, şövalye yenilmezdir, gücü sonsuzdur. Ayakta iken sudan çıkmış balık gibidir.

Odo kardeşinin özelliklerini inceledi. Uzun kaşların altında duran güzel gözleri, yontulmuş gibi duran çenesi, dolgun dudaklar... Odo bir kez daha güzel Cyprian’a bir kralın dikkatini çektiği için lanet etti. Tanrı bilir, kaç defa kardeşini çıplak elle-riyle öldürmek istemiştir. Kardeşi Rolf de Langois’i bir erkeğin dizleri üstünde ona zevk vermek için durduğu görüntüsünü kaç defa kafasından silmeye çalıştı?

Hiç doğal değildi. Odo, kardeşini ne zaman geçen se-
yis yamaklarının arkasından şehvetle bakarken görse midesi
bulanıyor, tiksiniyordu. Ancak bu ahlaksız durum olmasa, Odo
kendine Prens John’un yanında bu kadar yüksek bir mertebe
bulamazdı. Kral vekili bir sır koleksiyoncusu ve stokçusuydu.
En derin ve en karanlık günahları getirenleri de ödüllendiriyordu.
İşte bu güzel yaratık, yani kardeşi, en karanlık günahı.

Öyle bir günah ki günahkârı ile birlikte yok edilmeliydi.

Kral katli, kardeş katli... Odo bir kralı, bir kardeşi ve
bulduğunda bir eşi öldürecekti. Babası uzun yıllar önce çiçek
hastalığından ölmüştü, ölmemiş olsa onun da boyunun ölçüsünü
alırdı.

Kanal’ın dalgalı sularına baktı. Bu açık ve bulutsuz gün-
de kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Günlerdir başlarına bela
olan yağmur ve sis sonunda gitmişti. Sadece uzak ufukta küçük
bir bulut tabakası kalmıştı. Rüzgâr çok canlıydı, dalgalar be-
yaz köpükler saçıyorlardı. Kıyının bittiği yerde sinsi akıntılar
oluşmuştu.

St. Albans’tan gelen ulak, kralın gemisini karşılayabil-
mek için acele etmeleri gerektiğini söylemişti. Bu gece dolunay

Benim Ebedi Aşkı

vardı. Geçit vermeyen kayalıkların arasında gemi yolculuğu yapmak için idealdi.

“Keskin gözlü birini yerleştir.” diye mırıldandı. “Herhangi bir yönden bir gemi görüldüğü anda haberim olsun, istiyorum. Gemi vardığında, sevgili kardeşim, gelen yolcuğu uygun bir şekilde karşıla. Şövalyelerimiz ve okçularımız da keçi patikasının tepesine çıktığında ona sıcak bir merhaba derler.”

Rolf’un parlak mavi gözleri, kardeşine, uyuşuk bir aslanın uzun çayırda arasında sürünerek geçen bir yılanı baktığı gibi baktı. Bu gözle güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Biliyordu ki dolunay ve parıldayan Kanal, kayalıklardan tırmanan birini okçulara ve şövalyelere aynı şekilde gösterecekti.

Odo’nun zihninin nasıl çalıştığını da biliyordu. Kızıl Yaban Domuzu ismini hiçbir hileye başvurmadan vahşi bir hayvan gibi doğrudan hamle yapmasından almıştı. İki silüet kayalıklardan tırmanacak, ikisi de öldürülecekti.

Suyun üzerinde bir şeyin parıldadığını gördüğünde hâlâ abisinin ikiyüzlülüğünü tartıyordu.

İlk bakışta, sadece Kanal içinde parıldayan bir başka dalga olabilirdi. Ama Rolf sevgilisinin kolları arasında uzun geceler ve gündüzler geçirmişti. Odo gelip onu sürükleyerek Belmane’ye götürmeden önce uzun günler boyunca burada durup mavi boşluğa bakmış Avusturya’ya gidip kralını nasıl kurtarabileceğini düşünmüştü.

Gördüğünde bir gemiyi tanıyabilirdi.

İlk heyecandan kızaran yüzü, Odo’ya haber vermek için döndüğünde, hemen yok oldu. Balta gücünde oklar vücuduna saplandı. İlk gelen boğazının üst kısmına, çenesinin hemen altına saplanıp nefes borusunu kesti. İkincisi göğsünden girip omurgasını parçaladı.

Ölmüştü, önce dizleri üzerine kapaklandı, sonra yüzü koyun ıslak çimenlerin üzerine devrildi. Son bakışı denize yöneldi.

Kral Richard’ı kurtarmak için kendilerini ve kılıçlarını

ortaya koyan Tamberlane'in küçük muhafız grubu, üçüncü günlerinde Sandwich kasabasına ulaştılar. Ormanlardaki patikalar yerine ana yollardan seyahat ederek iyi zaman kazandılar. Zaman, Prens John ve Odo de Langois kadar önemli bir kaygı meselesiydi. Ormanda kalmak ne pratik ne de yararlıydı. Acele edebilmek için dikkat etme boyutunu feda etmişlerdi. Varlıklarını ispiyonlayıp karşılığını alacak olanların rüzgârının önünde durmak için ellerinden geldikince hızlı gittiler.

Aynı rüzgârlar onların avantajına çalıştılar. Böylece Odo de Langois bayrağı ve flaması altında ilerleyen şövalye ve piyadelerin ne kadar uzağında olduklarını bilebildiler. Sandwich'e yaklaştıklarında, Tamberlane Kızıl Yaban Domuzu'nun adamlarının etrafından dolaşıp önlerine geçmeyi başardı.

Amaranth'ın kasaba ve çevresi hakkındaki bilgisi onlara yardımcı olmuştu. Neredeyse yarım gün kazanmalarını sağlamıştı. Onları Fulke Kalesi'ne ve koyun bulunduğu yerin üst kısmına hatasız bir şekilde getirmişti. Oraya geldiklerinde Tamberlane, aşağıya yatıp beklemeleri için adam göndermenin birçok dezavantajını gördü. Kayalar karmakarışık. Yukarıdan aşağıya bakan birisi çömelmiş adamları mutlaka görürdü. Dahası, deniz yosunları ile tuz izlerinden anlaşıldığına göre deniz, gelgit ile yükselip az sayıdaki saklanma yerini de sular altında bırakmıştı.

Falezlerin tepesi, patikadan malikâneye kadar, açık çayırlıktı. Ancak bir fareyi bile gizleyemeyecek kadar kısıydı. Kırk sekiz kişiye karşı sekiz kişiydiler. Hatta Roland, etraflarından dolaşırken onları saydığından beri sayılar artmış bile olabilirdi. Bu adamlardan on tanesi şövalyeydi. Atları güçlü, zırhları tamdı. Rütbe olarak okçulardan bile düşük statüde olan tatar oklu otuz sekiz adam, bir tehdit bile sayılmazlardı.

Tamberlane falezler boyunca ağaçların kıyısına kadar yürümüştü. Şövalyelik kanunları, silah çekmeden önce, düşmanını varlığından haberdar etmek gerektiğini söyler. Ancak şövalyelik kanunları Odo gibi adamlar için yazılmamıştır. Ciaran, Kızıl Yaban Domuzu'nun adamlarının köye saldırmadan ve her-

Benim Ebedi Aşkı

kesi öldürmeden önce haber verdiklerini sanmıyordu.

O zaman tuzak ağaçlara kurulmalıydı. Ağaçlar falezlerin kıyısından iki yüz adım uzaktaydılar. Bunu başarabilmek için, okçularını öldürme pozisyonunda en önde sürmesi gerekiyordu. Hızlı ve sürekli bir şekilde ok atabilirlerdi. Böylece şövalyelik kanunlarının ikinci maddesini de göz ardı etmiş olacaktı: aslında öncelikli olarak şövalyeleri hedef almaları gerekiyordu.

Şafak vakti, Amaranth onu buldu. Hala falezlerde durmuş, kararlarını, seçimlerini tartıyordu. Amie, yanına gelmek için ekmek ve bira getirme bahanesini kullanmıştı. Ancak ışıyan günün ışığını Tamberlane'in üzerinde görünce, Tamberlane'in gözlerini ona böyle istekli bakar görünce, nefesi kesildi, kalbi küt küt atmaya başladı.

Tamberlane hiçbir şey söylemedi. Ağaçların arasından bakan birileri olması ihtimaline aldırış etmeden, ellerini açıp Amie'yi yavaşça göğsüne çekti. Yumuşak bir soluk alarak başını onun omuzlarına yasladı, ellerini Tamberlane'in yelege üzerine oturttu.

"Uzun süredir bu mesele üzerine düşünüyorum." dedi sessizce. Bakışları ufku taradı, sonra göğe yükseldi, havayı yoklamak istemiş gibiydi. "Bence Maidstone'da mutlu olmayacaksınız. Orada bulunmuştum. Bu eski bir rahibe manastırıdır. Duvarları nemden kocar. Bahsettiğin başrahibeyi de tanıyorum. Yüzü ağaç kabuğu, nefesi bir ejderin nefesi, tavırları bir balığın tavırları gibidir."

Konuştukça, parmaklarını Amie'nin bukleleri arasında gezdiriyordu.

"Himayesi altındaki birini korumak için bir kralı bile kapısından geri çevirir. Aynı şekilde, aforoz edilmiş savaşçı bir papazın, her gece duvarlarına tırmanıp cemaatinden birini görmeye gelmesini de pek hoş karşılayacağını zannetmiyorum."

Amaranth yavaşça başını Tamberlane'in omzundan kaldırdı.

"Hayır. Ben yersiz hiçbir şey yapmam. Tapınak top-

Marsha Canham

raklarının kutsallığını bozmaya çalışmam.” diye devam etti. “Tanrı, bir düşüncesizliğimizi affederek sonsuz bir lütufta bulundu. Ama iki, üç, on, bin... O’nun bile bu kadar affedici olacağını zannetmiyorum.

Amaranth başını kaldırıp ona baktı.

Tamberlane bir süre daha bekledi, sonra başını eğdi. “Ben kefaretimi ödedim.” Hafifçe konuşup, doğrudan Amie’nin gözlerine bakıyordu. “Eğer bugün ölürsem, ölmemiş olsaydım, benimle Taniere Kalesi’ne geri döneceğin bilgisiyle ölmek isterim.

“Elbette, sunabilecek hiçbir şeyim yok. Taniere’yi sarımalayan ketenler bile benim değil. Ben fakir, kayıp bir adamdan başka bir şey değilim. Ama söz veriyorum kırbaç ya da korku hiç olmayacak. Vermek istemediğin hiçbir şeyi senden zorla almaya çalışmayacağım. Seni bütün varlığım ile koruyacağım ve senin varlığınla gitgide daha zengin olacağım.”

Gözleri bakar, bekler vaziyette Amie’nin gözlerinde kilitli kaldı. Amie yanıt vermek için hiçbir ses, hiçbir hareket yapmadığında, güneşin önünden bulutlar geçiyormuş gibi yeşil gözler kararı.

“Tabii, küstahlık etmiyorsam...” diye mırıldandı.

Amaranth’ın eli Tamberlane’in göğsünden kalkıp yanına uzandı. Tamberlane’in kolları arasında döñüp, diğer elini de diğer yanağa uzattı. Böylece Tamberlane’in yüzünü elleri arasına aldı. Dudaklarını Tamberlane’in dudaklarıyla buluşturdu.

Tamberlane onu daha yakına çekti. Onu kucağına aldı. Amie onu bütün kalbi ve ruhuyla, kayıp gençliğinin ve kayıp yıllarının bütün arzusuyla, yeni keşfedilmiş şehvetlerin istekleri ve zevkleriyle öpüyordu.

Tamberlane onu biraz gevşettiğinde yarı güldü, yarı ağladı. Elleri hala Tamberlane’in yüzündeydi. Alnını Tamberlane’in dudaklarına dayamıştı.

“Geleceğim, lordum. Sizinle Taniere’ye istediğiniz sıfatla geleceğim. Metres, hizmetçi, çamaşırcı, aşçı...”

Benim Ebedi Aşkım

“Sevgili?” diye fısıldadı.

Amie kızardı. “Masanız çok kötü durumda, efendim. Aşçıların en dolgun tavukları saklayıp sizleri kandırdığını biliyor muydunuz? Bira sulandırılıyor, tadı da oldukça kötü. Sanırım, salon inşa edildiğinden beri içindeki pislikler temizlenmemiş.”

“Sevgili” diye fısıldadı yine. Dudakları, Amie’nin şakaklarına doğru hareket etti. “Çünkü bana saraya uygun aşk ve dünyevi aşk hakkında öğretmen gereken çok şey var. Bunları senden başka kimseden öğrenmeyeceğime yemin ederim.”

Amie başını kaldırıp yeniden nefesini tuttu. Tamberlane sadece güldü ve onu yakınına çekti.

“Masam ve piliçlerim hakkında bilmediğim bir şey söylemedin henüz.” dedi Tamberlane. “Amacın bütün kaleyi baştan sona yıkamaksa, arkanda durup seni izlemek benim için büyük bir zevk olur. Seni mutlu ederse. Yanımda kalmanı bir gün daha sağlarsa.”

Amie yeniden kolları arasında kıvrıldı. Onu yakınına çekti. İkisi de günün getireceği gerçekliklerle yüzleşmek istemediler. Belki de ikisi için de yarın olmayacaktı.

Güneş doğu ufkundan doğana kadar böyle kaldılar. Kuşlar yükselip başları üstüne çılgık çılgığa uçmaya başlayana kadar...

Yalnızlıkları bölününceye kadar birlikte durdular. Yumuşak bir öksürük aralarına girdi. Adamları iki şövalyeden başlamak üzere, Ejder Avcısı’na doğru yaklaştılar. Bir dizleri üzerine çöküp sadakatlerini, kılıçlarını ve yaşamlarını onun emrine adadıklarını ilan ettiler. Tamberlane bu tören sırasında kendini birçok kez yutkunurken buldu. Amaranth sessizdi. Hiç kılmıdamıyordu. Gözyaşlarını silmek için bile ellerini kaldırmıyordu. Çünkü gördükleri Tamberlane’in ne kadar büyük bir adam olduğunu gösteriyordu.

Silahlı yoldaşlarını alçakgönüllülükle ve uzun süredir kullanılmamış şefkate yaklaşan duygularla karşıladı. Roland bile Taniere’den getirdiği beklenmedik şey ile bir teşekkür ka-

Marsha Canham

zandı. Roland, bir çuval bezi içinde Ciaran'ın mücevherli kılıcını getirmişti. Roland son gün hızlı ve ani bir kararla kılıcı dua oyuğundan çıkarmıştı. Şimdi efendisini kılıcı elinde izlerken doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Bir hafta önce Taniere'den çıktıklarında karışık ve dağınık bir ekiptiler. Şimdi ise Amie'yi çayırlarda takip eden bir gruptular. Hiçbir şövalye, bir silahtarın ya da ormancının önüne geçerek öncelik istemiyordu. Eşit insanlar olarak duruyorlardı, eşit insanlar olarak krallarını savunacaklardı.

Ağaçlara ulaşan okçular hemen gölgelerin içinde saklandılar. İyi bir İngiliz okçusu, yüz elli adım öteden bir hedefi tam on ikiden kolaylıkla vurabilirdi. Fletcher ve Quill Galliydiler. İngiltere'nin güneyine kendi özel silahlarını getirmişlerdi. Söylentiye göre, Lincolnshire ormanlarına bela olan kanun kaçakları bu silahları kullanıyordu. Bir buçuk metre uzunluğunda kurutulmuş porsukağacından yapılmış yaylar, İngiliz oklarından iki kat uzağa ok fırlatıyorlardı. Bir zırhı kolayca delebiller, iki yüz elli metre uzaktan korkunç bir hız ve güç ile tam hedefe fırlatılabilirler.

Ciaran, Lord Boethius, Lord Geoffrey de Ville ve Roland atlıydılar. Roland henüz bir zırh takımı kuşanmamışsa da eşyalar arasında göğsünü ve vücudunun diğer bölümlerini korumasına yetecek kadar koruyucu zırh vardı.

Tamberlane'in niyeti, ormancıların Odo de Langois'in birliğindeki atlı sayısını biraz azaltmalarını, piyadeleri dağıtıp, kendi dertlerine düşüp kaçmalarını sağlamaktı. Çoğunun kralı öldürme hakkına sahip olmadığı fikrine de güveniyordu. Bu kirli bir işti, içinde yağma da olmayacaktı, şövalyeler için şeref de... Bir adamını feda edip kaç kişi olduklarını yeniden saydırmak istiyordu. Böylece içleri biraz rahatlayabilirdi.

Sıcak sabah havasında iki, üç, dört saat sabırla ve ter içinde beklediler. Sonunda güneşin parıldattığı metal bir grup adamın yaklaştığını haber verdi.

Rolf de Langois'e saplanan bir dizi ok ile aynı anda Quill

Benim Ebedi Aşkım

ve Fletcher da oklarını fırlattılar. Elleri yaylarında beklemişlerdi. Yıllarca av peşinde koşmaya alışık bir şekilde nefes alışverişlerini yavaşlatmışlardı. Yerlerinde acemi olsaydı, şövalyeleri ve piyadeleri çayırların üzerinde gördüğü anda ateş ederdi, oysa Galliler sabırla beklediler. Umutla, beklentiyle ve sonunda gülümseyerek beklemişlerdi. Sonunda atlıların atlarından inip falezlerdeki manzarayı izlemek için kıyıya yürüdüklerini gördüler.

Hedeflerini birbirleriyle el kol hareketleriyle iletişim kurarak seçtiler. Odo de Langois'e nişan alacaklardı. Ancak Odo son anda kımıldadı. Kanal'a çarpan güneşin yansımaları yüzünden ikisi de gözlerini kırıştırdı.

Tekrar baktıklarında ikisinin oku Odo'ya değil de başka bir adama saplanmıştı. Odo sesleri duyar duymaz hemen atının arkasına sıçradı. İki ormancı da hemen yaylarına ok sürerek iki kez daha ateş ettiler. Ancak yalnızca atın semerini vurabildiler, bir ok da atın kulağını sıyırdı.

Ardından ağaçların arkasında saklanan okçular da hemen işareti görüp ateş etmeye başladılar. Olabildiğince hızlı bir şekilde yaylarını doldurup ok fırlatıyorlardı. İlk otuz saniyede dokuz adam öldürmüşlerdi. Bir düzine adam yerde kıvranıyordu. Gerisi de dağılmış saklanacak yer arıyordu. Şövalyeler şaşkınlık içindeydi. Böğürlerine okları yiyen atlar çığlık çığlığaydı.

Genelde toprağa bağlı yaşayan ormancılar, sürücülerinden çok bu atlardan korkuyorlardı. Biliyorlardı ki iri, kanlı savaş atları şaha kalkıp demir nallarıyla adamları tepmek ya da daha kötüsü yerde çiğnemek için eğitilirlerdi. Bu yüzden, Tamberlane'in okları yüksekte atmalarını emretmesine rağmen okların çoğu alçaktan gidiyordu. Atlar düşüyor ve toprakla buluşuyorlardı. Sürücüler de toparlanmaya çalışıyor, fakat bir sonraki hedef oluyordu.

Ağaçların gerisinde, Tamberlane miğferinin vizörünü indirdi, kılıcını çekti. Arkasına dönüp üç yoldaşına baktı. Sonra muhteşem atının mahmuzlarına dokundu.

Taniere'den hiç güzel ipekli eğer örtüleri getirmemişlerdi. Ancak ormandan çıkan bu dört atlının kılıçları ve kalkanları havada görüntüsü ve Tanrıdan yardım isteyen sesleri etrafta duran cesur yürekliilerin tökezleyip yeniden düşünmelerine neden oldu. Dörtlü dağılıp karmaşanın içine dötrnala girdi. Kılıçlar aşağı çekilmişti. Kanlar havada uçuşuyordu. Tatar okları kenara fırlatılmışlardı. Bazıları doldurulmuş fakat ateşlenememişti. Cesur sahipleri ise ellerini havaya açmış, bağışlanmak için yalvarıyorlardı.

Dörtlü çayırlara doğru atlarını sürdüler, sonra uzak tarafa doğru çekildiler. İkinci defa dönüp saldırıya geçtiler. Panik içindeki adamların arasına giriyorlar, onları ormancılardan oklarına doğru sürüyorlardı.

Üçüncü bir hücumdan sonra, herkes kendine belirli bir hedef seçti. Tamberlane, Odo'yu bir kayanın üstüne çıkmış, atına binmeye çalışır halde gördü. Atının arkasına saklanmaya çalışırken miğferini kaybetmişti. Saçının parlak kızzılığı, meydan muharebesinin tozu ve karmaşası içinde bile seçilebiliyordu.

Tamberlane çayırları geçerek falezlerin kıyısına geldi. Kıızıl Yaban Domuzu'ndan beş metre uzaktaydı, atı Tristan'a komut verip onu durdurdu.

De Langois, tehlikeyi gördüğünde ve dişlerini öfkeyle sıkıttığında, hala kalkanını arkasından çekmeye çalışıyordu.

"Bu şeytanilikte ne böyle? Siz kimsiniz? Herhangi bir kışkırtma olmadan nasıl saldırmaya cüret edersiniz!"

"Evet, havada şeytanilik var. Buraya Hubert Walter adına geldim. Kralın yurda dönüşünde onu bekleyen bir ihanet olduğunu söyledi."

Odo yeniden dişlerini sıkıp hırladı. "Sen kimsin, köpek? Yüzünü göster, böylece bugün öldüreceğim kişinin kim olduğunu bileyim."

Tamberlane doğruldu. Eldivenli elini kaldırıp miğferini çıkardı. Bir kenara attı. Şimdi ikisi de savunmalarında eşitler.

De Langois başta sadece sisli görüntüye, dalgalanan

Benim Ebedi Aşkı

saçlara baktı. Bir yerlerden tanıdık gelen kare çeneye... Ama sonra gözleri gördü. Şaşmaz, parlak yeşil gözleri...

“Sen!” Dişleri arasından hava çıktı. İki gün önce tek kol-lu bir dağgelinciği bana kalenden çıkmış olduğunu söyledi, inanmakta zorluk çektim. Demek Hubert Walter’in köpeğisin? Doğrusu, senin gibi bir cüsseye sahip birinin bütün gün kılıcını bir kenara asıp Saracen fahişelerini becermesini pek mümkün görmüyordum zaten.”

Tamberlane öldürücü bir sükûnetle gülümsedi. “Ama ben senin gibi alçak bir adamın suikastı üstlenmesini oldukça mümkün görüyordum. Söyle bakalım. Bir kralın kanını dökmenin karşılığı nedir? İki arazi? Üç arazi? Belki de seni doğumunda es geçmiş olan bir baronluğun tadı? Fakat merak ediyorum, prens ne kadar yaşamana izin verecekti? Uzun bir süre değil, karının şamdanlıkla vurduğu yerdeki yaran iyileşene kadar bile değil.”

Odo’nun hırıltısı derinleşti. “Elizabeth! Demek ki o sana kaçtı!”

“Kaçtı ve bana masum bir köyü nasıl katlettiğini anlattı. Bunun cezasını canınla ödeyeceksin.”

Odo kükredi. Atını mahmuzladı, Tamberlane’in kendisini toparlamasını beklemedi. Ciaran atını hücumla kaldırırken, Odo kılıcını havaya kaldırmış ona doğru sallıyordu. İlk çarpışma kılıç seslerinin yankısıyla gerçekleşti. İki adam da oldukça güçlüydü. Kolları ağaç gibiydi, kılıçları çok savaş görmüş, kanlanmıştı. Dönüp atlarını birbirlerine doğru tekrar sürdüler. Bu sefer, birbirlerini attan düşürmek için kalkanlara sertçe vurdular.

Üçüncü çarpışmada Tamberlane’in kalkanı ikiye ayrıldı. Odo’nun kılıcı elinde derin olmayan bir yara açtı. Tamberlane parçalanmış kalkanı yere attı. Keskin bıçağına davrandı. Bu bıçak hançerden daha uzun, kılıçtan daha kısa bir silahtı. İki elinde keskin silahlarıyla, Tristan’ı tekrar hücumla kaldırdı. İki şövalye birbirini hırpalarken, birbirlerine vururken dönüşler ve çemberler gittikçe daraldı.

İkisinde de kanamalar görünüyordu. Hiçbiri zayıf düş-

Marsha Canham

müş gibi görünmüyordu. Arkalarında hala devam eden bir muharebe vardı. Tatar oklu adamların çoğu kaçmıştı, kalanlarsa işlerin Tamberlane'in lehine döndüğünü gördüklerinden sadakatlerini yitirmeye başlamışlardı.

Çığlık sesleri ve çarpışan kılıçlar Amaranth'ın dikkat kesilmesine neden olmuştu. Ağaçların kıyısına daha da yaklaşmıştı, eğilmiş olanları seyrediyordu. Tamberlane'in sırtına ve omzuna darbeler aldığını görünce kalbi yerinden fırlayacaktı. Zırhı güçlendirmek için dövülmüş Şam çeliğinin gücü olmasa ikiye ayrılabilirdi. Darbe kulağını sıyırmıştı.

Odo, şövalyenin hala ayakta olduğunu görünce şaşırды, bir süre durup baktı. Bu süre Tamberlane'in atının semeri üzerinde doğrulmasına ve Haçlı kılıcını savurup Odo'nun koltuk altından göğsüne sokmasına yetti. Aynı saniye içinde, keskin bıçağını çıkarıp var gücüyle Odo'nun boğazına sapladı. O kadar hızlı saplayıp çekti ki Langois'in kafası bedeninden ayrıldı.

Odo'nun gövdesi, zırh ağırlığını bastırınca kadar at üstünde kaldı. Sonra ağırlığın etkisiyle yere çakıldı. Baş, karışık kızıl saçlarla, dönerek falezin kıyısına düştü, oradan da uçurumdan yuvarlanıp gözden kayboldu.

Amaranth, Odo'nun bedeninin düştüğünü görene kadar nefesini tutmuş olduğunun farkında bile değildi. Nefes verip ağaçların arasından fırladı. Tamberlane'in omuzları ciddi şekilde düşmüştü. Semerin üzerinde acı içinde kıvranıp öne eğilmiş olduğunu gördü. Baş da eğikti. O kadar eğikti ki bir adamın falezlerin kıyısındaki kayalardan çıkıp ona doğru koşmaya başladığını görmesi mümkün değildi.

"Hayır! Hayır, piç, bir daha beni aşağılayamayacaksın!"

Hugh de Bergerette var gücüyle koşuyordu. Çamura bulanmış olmasına rağmen, üstündeki kızıl Haçlı Seferi haçı hala belli oluyordu. Kılıcını sol elinde tutuyordu. Darbesini daha sert yapmak için kılıcı döndürüyordu. Böylece yıllardır hayalini kurduğu intikam vuruşunu yapacaktı.

Amie korku içinde izliyordu. Biliyordu ki başka bir mu-

Benim Ebedi Aşkı

hafıza seslenip onun dikkatini çekene kadar bu adam Tamberlane'in yanına ulaşacaktı. Durakladı, yapmak istediği şeyin mesafe yüzünden ne kadar imkânsız olduğunu düşündü. Yine de elini beline götürdü, hançeri çekti, sivri kısmını avucuna aldı ve kalbinde, ruhunda, her şeyinde sahip olduğu bütün gücüyle onu olabildiğince sert, düz ve doğru attı.

Tamberlane sesi mümkün olan en son saniyede duydu. Bir kâbustan çıkıp gelmiş de Bergerette'nin sakallı pejmürde suratını görme fırsatı oldu. Kesik elini, harmanisinin içine saklamıştı. Çığlıklar atıyordu. Tamberlane kendisine doğru gelen kılıcın parlak keskinliğine son kez baktı.

Kılıç tam Tamberlane'e saplanmak üzereyken, saniyenin binde biri bir zamanda bir şey de Bergerette'nin iki kaşının arasına saplandı. Bu bir hançerdi. Hançer de Bergerette'nin cildini kesip kemiğini parçaladı. De Bergerette yere kapaklandı.

Yere kapaklanmadan önce son bir lanet okuma fırsatı oldu. Kılıcı parmakları arasından kayıp çayırların arasına düştü. Amaranth koşup Tamberlane'in atının yanına geldi.

Şövalyenin başındaki hançeri gördü. Dönerken soluğu kesildi. Başını Tristan'ın sıcak boynuna bastırıldı.

Tamberlane yavaşça atından indi. Ayakları üstünde dururken her tarafında acı hissetti. Sırtı kırılmış olabilirdi. Fakat kırılmış olsa şimdiye, de Bergerette'nin yanına kapaklanmış olurdu.

Kaşlarını çatarak yerdeki şövalyeye baktı. Bu şeytanın nerden geldiğini kestiremedi. Ama adam gerçektir, bir kâbusun parçası değildir. Çayırdaki ölen adamların ve atların sesini duymuştu. Yine Filistin'in çöllerine atılmamıştı. Çöl güneşi altında kavrulmuyordu. İşkence gören masum insanların çığlıklarını duymuyordu. Bunun için Tanrıya teşekkür etti.

Tanrıya ve onu çaresizliğin derinliklerinden kurtaran kadına...

Etrafına bakıp durumun onların lehine olup olmadığına baktı. Ok yağmuru yavaşlamıştı. Sadece iyice tespit edilmiş

Marsha Canham

hedeflere ok atılıyordu. Lord Geoffrey de Ville ve Roland piyade askerleri bir çember içine sürüyorlardı. Maude ve Hugo geride kalanları hırlamaları ve diş bilemeleriyle korkutup yönlendiriyorlardı. Lord Boethius hala iki şövalye ile meşguldü. Bunlar da kolay lokmaydı. Bir daha ne zaman dövüş fırsatı bulacağını bilmediğinden heyecanlı bir şekilde bunlarla uğraşmanın keyfini çıkarıyordu.

Ciaran da aynı heyecanı damarlarında hissetmişti.

Gerçek bir erkek gibi tekrar dövüşmüştü. Hatırladığına göre, Tanrının adı yine dilindeydi.

Böğründe ve kaburgasında bir acı hissetti. Oraya elini koyup çekti. Elleri kanlar içinde kaldı. Başka kesikleri vardı, bunlara yarın sabah muhtemelen moraracaktı.

Amaranth yanında duruyordu. Yüzü solgun ve sevecendi. Tamberlane yüzünü göğün parlak maviliğine çevirdi. Güneş parlaklığında gözlerini kıstı, yine hayatta kalmayı başarmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Benim Ebedi Aşkı

Rolf de Langois'in ölürken gördüğü gemi karaya doğru yavaşça geldi, hatasız bir şekilde küçük, korunaklı koya geldi. Yelkenler toplanıp demir atılırken, uzun bir sandal suya indirildi. Hacı grisi pelerinler giymiş on adam, sandala indiler ve kıyıya doğru kürek çektiler. Hepsi burunlarına kadar inen koni şeklinde çelik miğferler giymişlerdi. Bellerine iştirilmiş kılıçları ve boğazlarına kadar kuşanmış oldukları zırhları pelerinleri altından belli oluyordu.

On kişiden dokuzu, ıslak sahilde küçük bir tartışmadan sonra, önce keçi yoluna geldiler. Kılıç kuşanacakları ellerini serbest bırakmak için pelerini bir yana çektiler. Kraliyet muhafızlarının bakışlarına sahiplerdi. Çayırı aydınlatan katliamı en uzunları görünce bu fikir kanıtlandı.

Bir tanesi öne çıktı. Kirlenmiş ve kana bulanmış muhafız birliğine soluk mavi gözlerini dikti. Çoğu yaralarıyla ilgilieniyordu. Boethius başına bir bez parçası bağlatmıştı. Bu bez kesilmiş ve şişmiş gözünü gizliyordu.

Bu yeni gelenlerin lideri, etkileyici, iri bir adamdı. Boyu en az iki metreydi. Saçları ve kaşları karaydı. Kalın kirpikleri gözlerini perdelemişti. Bu gözlere bakan bir insan yerinde çakılı kalırdı. Koca gövdesi, zırhı üzerine giydiği kurt postuyla, daha da kocaman görünüyordu. Bir elini kalçasına bir elini de sürekli yanında taşıdığı uzun yayının kıvrımlı desteğine küstahça götürdüğünde gövdesi daha da genişliyordu.

Marsha Canham

“Sanırım bugün burada yaramazlık yapılmış.” dedi düşünceli düşünceli.

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle Tamberlane öne çıktı.

“Saygıdeğer Mirebeau Kırbacı, Kanal’ın bu tarafındaki varlığı ile bizi şerefendiriyor. Tournaine’deki yuvasını hiç terk etmemeye yemin ettiğini duymuştum.”

Yeni gelen, gözlerini kıstı. “Bende ejder avlayan biri hakkında aynı şeyi duymuştum. Tanrının unuttuğu bir yere gidip gün boyu papatya topladığını, gölün yüzeyindeki halkaları saydığını işittim.”

“Papatya mı?” Tamberlane duraklayıp düşüncesini bir süre dilinde dolaştırdı. “Hiçbir zaman sevdiğim çiçekler olmamışlardır. Sen bana Amaranth çiçeklerinden bahset, ayrıca ömrümün sonuna dek göldeki halkaları sayabilirim.”

“Amaranth çiçekleri mi?”

Kendi ismini duyan Amie, başını kaldırdı.

Mavi gözler bir hareketi bile kaçırmıyordu. İkinci bakışında da Amie’nin yüzündeki yumuşak kıvrımı, dolgun dudaklarını, deri yelekten çıkıntı yapan göğüslerini görmüştü. Gözleri daha sonra şarlatan gibi sırttan Quill ve Fletcher’a gitti. Sık sık destek ayaklarını değiştiriyorlardı.

“İlginç bir ekibin var, Ejder Avcısı. Bu iki kanun kaçağını tanıyorum. Onları en son gördüğümde Lincolnshire’da kralın geyiklerine ok atıyorlardı. “Kırbaç’ın solgun gözleri iki şövalyeye yöneldi. “Bu iki cesur asili, tanımıyorum. Çenesini bir erkeğine benzetmeye çalışan bu kadını da ...”

Tamberlane formaliteleri yerine getirdi. Lord Boethius ve Lord Geoffrey’i, Lord Randwulf de la Seyne Sur Mer ile tanıştırdı. Lord Randwulf, dul Kraliçe Eleanor’un muhafızı, Mirebeau Kırbacı ve Lincolnlu Kara Kurt olarak bilinen eski bir kanun kaçağıydı.

Uzun unvan törenini duyan bir ormancı, rüzgârsız bir flama gibi iki yana sallandı. La Seyne Sur Mer adı bile korku sal-

Benim Ebedi Aşkı

maya yeterdi. Çünkü bütün Avrupa'da turnuvalardaki zafer sayısı, Marshal William'inkilerden hemen sonra geliyordu. Ancak Kara Kurt'un huzurunda durmak Marshal William'in huzurunda durmaya eşitti.

"Tanrı aşkına, burada ne oldu?"

Karaya inen grubun onuncu üyesi aşağıda beklemekten sıkılmıştı. Patikanın tepesinde duruyordu. Başlığını geri çekmişti. Bir aslan yelesini andıran saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Tamberlane ve küçük grubu hemen dizleri üzerine köktüler, başlarını eğip gözlerini kıstılar.

"Randwulf, Tanrı adına..." Aslan Yürekli'nin bakışları yerde yatan cesetler üzerinde dolaştı, bir tanesi üzerinde durdu. Rolf de Langois'in keskin yüzü, denize dönüktü, gözleri açık ölmüştü, bakışları ufukta sabit bir noktada duruyordu.

"Bugün burada ne oldu?" Kral korkuyla sordu. "Ayağa kalkın, ayağa kalkın, iyi adamlar, efendinize buranın neden kana bulandığını söyleyin?"

"Ben de henüz açıklamayı duymadım" dedi Kara Kurt. "Ama görebildiğim kadarıyla Hubert Walter'in dikkatli olma uyarısına uyulmuş."

Kral ilerleyip Rolf de Langois'in cesedinin yanına geldi. "Kardeşim açgözlü ve hırslı, ama aynı zamanda zayıf ve aptal. Beni öldürmek için, başkalarını göndereceğini, kışını kaldırıp gelmeye cesaret edemeyeceğini biliyorum."

"Son iki senede halkınızdan aldığı altın tabakalarıyla kışını büyütmüş olmalı." dedi Tamberlane. "Çok yüksek vergiler koydu. Ödemeyenleri de ölüme gönderdi."

Richard, Plantagenet mavi gözlerini, Ciaran'a çevirdi. Bakışlarından uyarı okunuyordu. Ancak sonunda yakışıklı hatlar yumuşadı ve son olarak papazlık mahkemesinde dururken gördüğü adama nazikçe baktı.

"İyi misin, arkadaşım?"

Marsha Canham

“Yeterince iyiyim.” dedi Tamberlane.

“Hayır. Hiçbir keskinlik yok, efendim. Sadece yorgunluk ve... kaderin ördüğü ağlara şaşırma. Ömrümün geri kalanını huzur içinde geçirmekten başka hiçbir şey istemiyorum.”

Kral, Kara Kurt’a baktı. “Bunu duydun mu, Randwulf? Bay Ejder Avcısı huzur içinde yaşamak istiyor”

“Şerefli bir istek.” diye mırıldandı La Seyne Sur Mer. “Ben de bu yoldan döndüm.”

Richard kakhaha attı. “En çok korkulan iki kılıcım, kınlarına girmek istiyor. Sen, Randwulf, senin kınını gördüm, sana uyuyordu.” Tamberlane’e dönüp konuşmasına devam etti. “Annem onu Touraine’deki yuvasından çıkarmak için akla kararı seçti.” Durakladı. Aklına bir şey gelmiş gibi düşündü. “Senin mülkün var mı?”

Tamberlane başını iki yana salladı. “Amcamın lütfettiği Taniere Kalesi’nde kalıyorum. Bu kale kuzey doğuda, Norfolk’ta değeri az bir mülk.”

“Taniere...” Richard ismi sesli söyledi. Az sonra gri perlerinlilerden biri yaklaşıp kulağına fısıldadı. “A, evet. Şimdi hatırladım orayı. Taş ve nem içinde yavan bir yer, bugün bir kralın hayatını kurtaran biri için değersiz bir yer.”

“Ben o duvarlara alıştım.” dedi Tamberlane sessizce. “Ocakta yanan ateşle birlikte bu nem o kadar kötü değil.”

Richard güldü. “O zaman orası senindir. Glanville ile konuşur, ona bu mülkü karşılığında daha değerli bir mülk veririm. Belmane, mesela. Eve. Böylece kardeşime çomağı sokmuş olurum. Tabii Belmane’yi kendine istemezsen? Sahibi başını kaybetmiş görünüyor.”

Richard kendi jestini takdir ederken, Tamberlane başını iki yana salladı. “Taniere benim için uygundur. Ama bana lütufta bulunmayı istiyorsanız, sizden isteyeceğim bir tane olacak, efendim.”

Richard memnun görünüyordu. “Bir şey dilini yumuşattı,

Benim Ebedi Aşkım

Ciaran. İsteğini söyle. Kudretim dâhilindeyse, senindir.”

“Bir asilzade, özellikle de kalkanına o kadar darbe alan birisi, kendisini eşit ya da daha yüksek kandan biriyle evlenmek için efendisinin iznini ister.”

“Daha yüksek bir kan mı?” Richard ellerini göğsünde birleştirdi. “Siz Tapınak Şövalyeleri, asla sizden beklenileni istemezsiniz. Ağzından baklayı çıkar! Kim bu?”

Ciaran döndü, bir anlık tereddütten sonra, Amaranth’ın elini tuttu. Aksak adımlarla ilerledi, üşümüş parmaklarını Tamberlane’in avucuna koydu. Kralın gözleri, Amie’nin saçlarında, yüzünde, çocuksu kıyafetlerinde gezindi. Sonra gözlerini tekrar yüzüne yükseltip hayretle baktı.

“Elizabeth? Benim küçük kuzenim... bu sen misin?”

Amie kısa bir süre Ciaran’ın elini bıraktı, gözlerini fal taşı gibi açmış Aslan Yürekli’nin önünde reverans yaptı.

“Bu, benim, kuzen Richard. Evinize hoş geldiniz, efendim. “Bütün İngiltere varlığını özledi.”

Richard başını salladı. “Evet, çok özlendiğimi görebiliyorum. Tanrı aşkına, sarı saçlı kınlardan bir tanesi, kılıçlarımdan bir tanesini daha çalmış. Peki, söyle, bu senin dileğin midir? Böyle bir adama sonsuza dek bağlı kalmayı kabul ediyor musun?”

“Böyle bir adam için...” dedi Amie, yüzünü Tamberlane’e çevirdi. “Korkarım ki sonsuzluk yeterli olmayacak.”

Taniere’ye dönüş çok daha rahat olmuştu. Çünkü Londra’nın yakınına kadar kral ve muhafızları eşliğinde seyahat etmişlerdi. Her gün, her kilometrede Richard’a sadık baronlar çıkıp onlara katıldılar. Rüzgârda dalgalanan flamalar, yüzlelerinden okunan krala destekleri ve kararlılıkları, Prens John’u Whitehall’dan atmak için yeterli bir güç olmuştu.

Londra’ya ulaştıkları anda Büyük Kuzey Yolu binlerce insanla dolmuştu. Daha Londra’ya ulaşmadan önce John’un Thames Nehri’nde bir gemiye binerek Fransa’ya kaçtığını öğ-

Marsha Canham

rendiler.

Richard şehrini, tahtını geri aldı. Haçlı Seferine çıkan kral artık evindeydi. Yokluğunda açılan yaraları iyileştirene kadar da burada kalacağına söz verdi.

Tamberlane nikâh ilanı okunana kadar orada kaldı. Daha sonra grubuyla birlikte Norfolk'un sessiz ormanlarına doğru, Taniere Kalesi'nin çevreleyen sakin sulara doğru yoluna devam etti.

Akşam sisi kıyılarda dolaşırken kaleye ulaştılar. Kahramanların dönüşünü karşılayan boru sesleri yoktu. Kimse de beklemiyordu zaten. Marak, kapıların gece boyunca kapalı tutulmasını istiyordu. Bu yüzden Tamberlane grubuyla birlikte gelip kapının önünde durdu. Altı kıvrılmış ejder başı onlara şüphe ve uyarıyla bakıyorlardı.

"Ejder ağacının efsanesini biliyor musun?" diye sordu Tamberlane.

Amaranth derin bir nefes aldı. Lorduna baktı. Genç bir delikanlı kılığını Sandwich'te terk etmişti. Kuzeni ona düğün hediyesi vermişti. İçi gökkuşağının her renginden ipek, kadife ve farklı türlerden kumaşlarla dolu dört vagon göndermişti. Ayrıca kendi kraliyet hayvanlarından muhteşem bir beyaz kısrak vermişti.

Gruptaki herkes kralın cömertliğinden payını almıştı. Taniere Kalesi'ne baştan aşağı yepyeni takımlar, zırhlar ve pelerinlerle yaklaşıyorlardı. Roland bile göğsünü tavus kuşu gibi şişirmiş gibi yürüyordu. O da kraliyet tahtı önünde şövalye ilan edilmişti.

"Marak anlatmıştı." dedi Amie. Sonra Marak'ın sözlerini tekrarladı: "Yıllar önce afsunlu bir demirci tarafından yapılmış. Efsaneye göre de saf bir kalp sihirli zilleri çaldığında ejderler uyanacak ve altı yönde uçmaya başlayacaklar. Alt bölgedeki ejder umutsuzluktan kaçıp umudu getirecek. Cennet ejderi, gerçek aşk hediyesi ile dönecek. Ve dünyanın dört bir yanından barış, sağlık, bilgelik ve mutluluk gelecek."

Benim Ebedi Aşkıım

Tamberlane gülümsedi. “O zaman zilleri çal, sevgilim. Çünkü bu tembel ejderler yeterince uyudular.”